

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ, ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΕ ΦΤΩΧΕΙΑ, ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΔΙΑΛΥΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ**

Ο δικός μας πόλεμος γίνεται εδώ

Αρκετές εβδομάδες μετά την εισβολή του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία, η μαύρη σκιά του πολέμου κάνει τον κόσμο πιο σκοτεινό.

Ασφαλώς το μεγαλύτερο δράμα βιώνει ο ουκρανικός λαός. Εκατομμύρια εγκαταλείπουν τη χώρα ή τα σπίτια τους

(εσωτερικά εκτοπισμένοι), ενώ οι κάτοικοι των πολιορκημένων πόλεων βιώνουν συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης. Μαζί με την εισβολή, οι απλοί άνθρωποι στην Ουκρανία υποφέρουν πρώτοι και από όλα τα «παρελκόμενα» του πολέμου: Τις δυσκολίες καθημερινής επιβίωσης, που δεν αγγίζουν πχ τους ολιγάρχες,

την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων που φέρνει ο στρατιωτικός νόμος, την απειλή ενίσχυσης (ιδεολογικής και οργανωτικής) των πιο έξαλλων-ακροδεξιών εκδοχών του ουκρανικού εθνικισμού.

(Συνέχεια σελ. 2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

ΤΟ ΑΛΛΟ ΘΥΜΑ του πολέμου που εξαπέλυσε ο Πούτιν είναι ο ρωσικός λαός. Αυτό δεν αφορά μόνο τους νέους που σκοτώνονται σε έναν κατακτητικό πόλεμο από τον οποίο δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν, αλλά και τα «μετόπισθεν». Όπου η εργαζόμενη πλειοψηφία θα υπομείνει τις δυσκολίες που δημιουργούν οι οικονομικές κυρώσεις (ενώ οι αντίστοιχοι ολιγάρχες θα βρουν παρηγοριά στις αγκαλιές του Ισραήλ και του Ντουμπάι για τις δυσκολίες που δημιουργούνται στην επιχειρηματική τους δράση), αντιμετωπίζει μια σαρωτική επίθεση στις δημοκρατικές ελευθερίες, στο όνομα της μη-υπονόμησης της «πολεμικής προσπάθειας», και την απειλή ενίσχυσης του μεγαλωρωσικού εθνικισμού.

ΟΜΩΣ ΚΑΘΩΣ η πτυχή της ρωσικής ιμπεριαλιστικής επίθεσης στην Ουκρανία συνυπάρχει με τη δυναμική της ευρύτερης ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης, οι συνέπειες αγγίζουν τους λαούς διεθνώς. Μπορεί να μη βιώνουμε τις φρικτές συνθήκες του άμεσου πολέμου, αλλά ήδη έχουμε μια ισχυρή «πρόγευση» των σκοτεινών συνθηκών που δημιουργεί η πολεμοκάπηλη ατμόσφαιρα.

Η ΣΑΡΩΤΙΚΗ ομοφωνία στις δυτικές πρωτεύουσες υπέρ της ενίσχυσης του милитарισμού και υλικά (με ό,τι σημαίνει αυτό για την σπατάλη πολύτιμων πόρων που θα μπορούσαν να καλύψουν πραγματικές κοινωνικές ανάγκες), αλλά και ιδεολογικά είναι μια μεγάλη πρόκληση.

Η ΠΙΕΣΗ στα δημοκρατικά δικαιώματα -τάση που είχε ήδη ενισχυθεί τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη- επίσης αυξάνεται: Το κλείσιμο των ρωσικών ΜΜΕ και παραρτημάτων τους, αλλά και το γενικότερο κλίμα «μακαρθισμού» που βαφτίζει «πουτινόφιλους» (!) όσους κι όσες δεν υποκύπτουν στην επιχείρηση συλλογικής αμνησίας για τον χαρακτήρα και τα πεπραγμένα της «συλλογικής Δύσης» είναι μια ένδειξη.

Η ΙΔΙΑ η ρωσική εισβολή, οι σαρωτικές δυτικές οικονομικές κυρώσεις και τα ρωσικά αντίμετρα, αφενός δημιουργούν πραγματικές οικονομικές πιέσεις, οι οποίες και πάλι πέφτουν στους ώμους της εργαζόμενης πλειοψηφίας, ενώ παράλληλα λειτουργούν ως πρόσχημα για να παρουσιαστούν ως ανεξέλεγκτο «φυσικό φαινόμενο» η ακρίβεια και η κερδοσκοπία που απειλούσε τα εργατικά εισοδήματα και πριν την ρωσική εισβολή. Ο πληθωρισμός -και ιδιαίτερα οι συνέπειες σε ενέργεια και τρόφιμα- απειλεί με δραματική υποβάθμιση των συνθηκών ζωής.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ αντιμετωπίζουμε και εδώ την ενίσχυση του εθνικισμού -με την ευρύτερη έννοια της ιδεολογίας της «εθνικής ενότητας» και της πίεσης για συσπείρωση γύρω από τη «σημαία»

(«δυτική», «εθνική» ή και τα δύο ταυτόχρονα). Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα της ιδεολογικής-προπαγανδιστικής επιθετικότητας που ξεδιπλώνουν οι κυβερνήσεις του «δυτικού κόσμου» γύρω από τη ρωσική εισβολή. Οι κυρίαρχοι και τα επιτελεία τους γνωρίζουν καλά ότι επιφυλάσσουν δύσκολες μέρες για τις υποτελείς τάξεις -και επιστρατεύουν την πολεμοκάπηλη «ενότητα» απέναντι στον εχθρό».

ΜΕ ΑΥΤΗ την έννοια, ο Πούτιν προσέφερε καλές υπηρεσίες στις δυτικές κυβερνήσεις, που αποδείχθηκαν έτοιμες από καιρό να αξιοποιήσουν έναν τρομακτικό «μπαμπούλα», απέναντι στον οποίο θα επιχειρήσουν να συσπειρώσουν την κοινή γνώμη: όχι για να καταδικάσει την ρωσική εισβολή ή να σταθεί στο πλευρό της Ουκρανίας, αλλά για να αποδεχτεί τις πολεμικές δαπάνες ως «αναγκαίες», να υπομείνει στωικά το κόστος που απαιτεί η σταδιακή «από-παγκοσμιοποίηση» και η γενικότερη οικονομική κρίση ως «τίμημα που αξίζει να πληρώσει», παραμένοντας ικανοποιημένη στη σκέψη ότι -τουλάχιστον- ζει στον «ελεύθερο κόσμο»...

ΣΕ ΑΥΤΟ το υπόβαθρο, οι αντιδραστικές ιδέες γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνες. Αφενός, ο ρατσισμός, που εμφανίζεται με δύο όψεις: Με τον γενικευμένο αντιρωσισμό, που στρέφεται κατά πάντων, αλλά και με την προκλητική προπαγανδιστική έμφαση στην «καλή ποιότητα» των Ουκρανών προσφύγων ή τη «συγγένεια μαζί τους», μην τυχόν και παρεξηγηθεί η πολιτική καλωσορίσματος ως γενικευμένη για κάθε κυνηγημένο, αλλά και για να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο ιδεολογικά η άποψη μιας «ευρωπαϊκής ταυτότητας» που απειλείται από τους σκουρόχρωμους και τους μουσουλμάνους.

ΑΦΕΤΕΡΟΥ, οι γενικότερες κοινωνικά αντιδραστικές απόψεις: Οι διεθνείς φίλοι και θαυμαστές του Πούτιν στην αμερικανική και ευρωπαϊκή ακροδεξιά, ξεπερνάνε την αμηχανία που τους δημιουργεί το κλίμα καταδίκης της εισβολής καταφεύγοντας σε ένα μήνυμα στις «δυτικές» κοινωνίες: Ενώ η Ρωσία δείχνει «πώς χτίζονται τα ισχυρά έθνη», εμείς εδώ γίναμε «αδύναμοι», συζητώντας για το κοινωνικό φύλο, τα ανθρώπινα δικαιώματα και άλλα απεχθή συμπτώματα «εκφυλισμού».

ΟΛΑ ΑΥΤΑ αφορούν και τη χώρα μας, όπου διαθέτουμε μια κυβέρνηση που έχει σταθεί στο δεξιό άκρο όλων των σχετικών διεργασιών στις αστικές τάξεις διεθνώς. Επιταχύνοντας τον τούρμπο-νεοφιλελεύθερο καλπασμό τη στιγμή που διάφορες ηγεσίες συζητούσαν «τροποποιήσεις» ή κατέφευγαν και σε κάποιες «ετερόδοξες» πολιτικές ως αναγκαίο συμπλήρωμα στο μίγμα που παραμένει νεοφιλελεύθερο. Από την όλη σχετική συζήτηση πιθανών επιμέρους «παραβιάσεων» των νεοφιλελεύθερων ιερών και οσίων της ΕΕ, η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει πρωτοστατήσει (και χρονικά και

πολιτικά) κυρίως στο ζήτημα εξαιρέσεως των... πολεμικών δαπανών από τον δημοσιονομικό κορσέ. Ενώ η πανδημία συνεχίζει να... υπάρχει, έχει «εξαφανιστεί» από τη δημόσια συζήτηση, για τις ανάγκες της τουριστικής βιομηχανίας αλλά και της προώθησης της ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ. Το ότι και αυτή η κυβέρνηση υποχρεώνεται ενίοτε να κάνει ή να συζητά (πχ στο ζήτημα του ρεύματος) πράγματα που παραμένουν απολύτως ανεπαρκή, αλλά και απολύτως κόντρα στα «πιστεύα» της, δείχνει επίγνωση για το μέγεθος της κρίσης (και του πολιτικού κινδύνου που δημιουργεί).

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, δρούμε σε μια χώρα όπου το πρόβλημα του εθνικισμού και των ανταγωνισμών προϋπήρχε του σημερινού διεθνούς παροξυσμού, στα πλαίσια του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Ακόμα και η προοπτική «συνεννόησης», έχει ακόμα πολλές εκκρεμότητες που είναι άγνωστο πώς θα επιλυθούν και τι εντάσεις μπορεί να προκαλέσουν, ενώ δημιουργεί και το ερωτηματικό των πολιτικών συνεπειών που θα έχει αυτή η διαδικασία σε ένα τμήμα του πληθυσμού που «εκπαιδεύτηκε» διαχρονικά στο μαζικισμό των «εθνικών δικαιών».

ΔΡΟΥΜΕ ΕΠΙΣΗΣ σε μια χώρα που ακόμα και η δειλή ή υποκριτική «πράσινη» γλώσσα άλλων αστικών δυνάμεων ήταν στα γεννοφάσκια της, επισκιασμένη από τη «μαύρη» γλώσσα του εξορκτισμού, ο οποίος σήμερα φαίνεται να παίρνει νέα πνοή μέσω της συζήτησης για «ενεργειακή επάρκεια» αλλά και των ακόμα πιο φιλόδοξων σχεδίων για «Ελλάδα-ενεργειακό κόμβο». Ίσως όχι με EastMed, αλλά με ένα πλήθος πιθανών «εναλλακτικών», εξίσου επιβλαβών για το περιβάλλον.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, η ΕΛΑΣ αναλαμβάνει να υπογραμμίσει τα -λευκά, ευρωπαϊκά- όρια της κυβερνητικής «αλληλεγγύης στους πρόσφυγες», εξαπολύοντας στο κέντρο της Αθήνας επιχειρήσεις που στρέφονται αποκλειστικά κατά... σκουρόχρωμων κατοίκων του κέντρου.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ στην Ουκρανία, οργανώνουν «πόλεμο στο εσωτερικό», εναντίον του βιοτικού μας επιπέδου, των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων, του περιβάλλοντος. Οι διαδηλώσεις για τα δικαιώματα των γυναικών στις 8 Μάρτη, αυτές για τα δικαιώματα προσφύγων και μεταναστών στις 19 Μάρτη, οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, η γενική απεργία για τα εργατικά δικαιώματα, ενάντια στη λιτότητα, ενάντια στον πόλεμο στις 6 Απρίλη, δείχνουν το δρόμο. Στον καιρό που ζούμε, οφείλουμε να θυμόμαστε ότι -όπως τόνιζε ο Γερμανός επαναστάτης Καρλ Λίμπκνεχτ- «ο πιο επικίνδυνος εχθρός κάθε λαού βρίσκεται μέσα στην ίδια του τη χώρα». Αυτό το «πνεύμα» οφείλει να χαρακτηρίσει τη δράση μας -και ιδιαίτερα την φετινή Πρωτομαγιά.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία**Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα****ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ**

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης στην αναζήτηση συναινέσεων

Της Μαρίας Μπόλαρη

Χρειάστηκαν λίγα μόνο αυστηρά μηνύματα της κυρίαρχης τάξης -που εστάλησαν με άρθρα «επώνυμων» αρθρογράφων στον φιλοκυβερνητικό Τύπο- για να σπεύσει ο Μητσοτάκης να ακυρώσει τα σενάρια για εκλογές την άνοιξη του '22 και να δηλώσει ότι σε ένδειξη «υπευθυνότητας» θα εξαντλήσει (θέλοντας και μη) την κυβερνητική του θητεία. Όπως προειδοποιούσαν οι «κομιστές», τον Μάη-Ιούννη του 2022, μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, το διεθνές πολιτικό στελεχικό δυναμικό θα βρίσκεται σε πυρετώδεις διαπραγματεύσεις για την αντιμετώπιση της νέας κατάστασης και, κατά συνέπεια, θα ήταν ακραία ανευθυνότητα οι ντόπιες πολιτικές ηγεσίες να αναλωθούν εδώ σε εκλογικές μάχες και μάλιστα με σενάρια επαναλαμβανόμενων εκλογών. Οι εκλογές, λοιπόν, την άνοιξη του 2023.

Όμως, το πιο σημαντικό σημείο των δηλώσεων Μητσοτάκη στο συνέδριο του Οικονομικού Ταχυδρόμου, ήταν μια ακόμα πιο φανερή «στροφή»: «Στόχος είναι η σταθερότητα και όχι επί τούτου η αυτοδυναμία... για να μπορούμε να παίρνουμε αποφάσεις γρήγορα και να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά κρίσεις, διότι οι κρίσεις δυστυχώς φοβάμαι ότι θα είναι μια πραγματικότητα που θα είναι μαζί μας...».

Η κομψή υποχώρηση του Μητσοτάκη από τη μέχρι σήμερα πολιτική του θέση ότι η μοναδική σταθερότητα είναι η αυτοδυναμία του κόμματός του έχει πολλές ερμηνείες. Η πιο απλή ερμηνεία είναι ότι η αυτοδυναμία της ΝΔ είναι ήδη ανέφικτη πολιτικά, μετά την επιταχυνόμενη φθορά της κυβέρνησης. Μια πιο περίπλοκη ερμηνεία είναι στηριγμένη στην εκτίμηση ότι η κυρίαρχη τάξη αρχίζει να προτιμά την προοπτική κυβέρνησης ευρύτερων συναινέσεων, ακόμα κι αν ήταν εφικτή μια κάποια οριακή αυτοδυναμία, προβλέποντας ότι οι «διαρκείς κρίσεις που θα είναι μαζί μας» θα έχουν μάλλον σοβαρότερες συνέπειες απ' ό,τι μέχρι σήμερα προβλέπεται και πιθανολογείται.

Γι' αυτό αξίζει να σκεφτούμε λίγο παραπάνω για το περιεχόμενο αυτής της καταγίδας «διαρκών κρίσεων» που θα μας συντροφεύει στο επόμενο διάστημα.

Στην επιστημονική κοινότητα είναι κοινό μυστικό η θέση ότι η πανδημία δεν έχει τελειώσει και ότι ένα πέμπτο κύμα Covid μπορεί να γίνει απειλητι-

κό ξανά, από το ερχόμενο καλοκαίρι. Και σε αυτό το ενδεχόμενο η εγκληματική ευθύνη της κυβέρνησης Μητσοτάκη στην αποδυνάμωση του ΕΣΥ μπορεί να συμβάλει στο να έχει φονικές συνέπειες για τον πληθυσμό ακόμα και μια πιο ήπια μορφή νόσησης απ' όσες γνωρίσαμε μέχρι τώρα.

Το κύμα της ακρίβειας γίνεται ακόμα πιο απειλητικό για την πολιτική σταθερότητα. Πριν προλάβουν να φτάσουν στις «αγορές» οι ανατιμήσεις λόγω του πολέμου, η αύξηση πχ της τιμής στο ψωμί έχει ξεπεράσει το 50%. Στο πιθανότατο σενάριο του διψήφιου πληθωρισμού, το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής προ-

λουν χρόνο, δημόσιες επενδύσεις και κεντρικό σχεδιασμό, δηλαδή για την άμεση συγκυρία είναι απλώς παρηγορητικές δημαγωγίες.

Ελληνοτουρκικά

Μια απρόσμενη συνέπεια της ουκρανικής κρίσης είναι η επιτάχυνση του ελληνοτουρκικού «διαλόγου». Είναι ολοφάνερο ότι οι Αμερικανοί και η ΕΕ πιέζουν για γρήγορη ανασύσταση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ και ότι θα πιέσουν ακόμα περισσότερο, τόσο τον Ερντογάν, όσο και τον Μητσοτάκη.

Και αυτό σημαίνει ότι τα καυτά θέματα του ελληνοτουρκικού ανταγω-

των «θερμών» προκλήσεων που κάθε φορά στην ιστορία προηγήθηκαν των κύκλων ελληνοτουρκικής συνεννόησης. Ο κίνδυνος αυτός παραμένει. Όμως ο Μητσοτάκης έχει πλέον να αντιμετωπίσει άλλον πονοκέφαλο. Το θέμα αυτό μπορεί να αποδειχθεί η δική του «Συμφωνία των Πρεσπών», ενώ πυκνώνουν οι διεργασίες στα δεξιά της ΝΔ, που θα απειλούν να κόψουν μια ακόμα «φέτα» από τη μειούμενη επιρροή του.

Ανταπόκριση:

Η σωρευτική λειτουργία όλων αυτών των παραγόντων, αλλά και άλλων απρόσμενων «εκπλήξεων» (όπως πχ μια επισιτιστική κρίση ή ένα «θερμό» καλοκαίρι όπως το περσινό) είναι πιθανότατο στον χρόνο που έρχεται να δημιουργήσουν ένα διαφορετικό πολιτικό τοπίο.

Πάντως η πίεση για συναινέσεις στο όνομα της σταθερότητας θα αφορά όλο και περισσότερο και την αντιπολίτευση.

Το ΚΙΝΑΛ γίνεται ολοφάνερα μήλο της έριδας. Ο Ανδρουλάκης φάνηκε να απορρίπτει καταρχήν τις εκκλήσεις Μητσοτάκη, αλλά όχι ολοκληρωτικά. Αν ο Κυρ. Μητσοτάκης, είπε, επιθυμεί ειλικρινά συναινέσεις και συνεργασία, οφείλει να παρουσιάσει τους προγραμματικούς όρους του κατά την πρώτη εκλογική αναμέτρηση και όχι να περιμένει τη δεύτερη. Δεν πρόκειται απλώς για ανοιχτό παράθυρο, αλλά για πόρτα που παραμένει ανοιχτή.

Ο Αλ. Τσίπρας φαίνεται ότι τουλάχιστον τώρα απορρίπτει την πρόκληση. Όμως κανείς δεν πρέπει να στοιχηματίζει για το μέλλον. Η σοσιαλδημοκρατική στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και η πολιτική «ελαχίστων δεσμεύσεων» απέναντι στα πραγματικά αιτήματα του κόσμου της εργασίας, δεν αποκλείουν ακόμα και τις πιο θεαματικές «κωλοτούμπες». Κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά ότι, υπό προσχήματα, η επιλογή του «μεγάλου συνασπισμού» δεν είναι εκτός της λογικής των σύγχρονων ευρωπαϊκών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, που ο Τσίπρας έχει ορίσει ως «μοντέλα» για τον ΣΥΡΙΖΑ. Επίσης όμως, ο «μεγάλος συνασπισμός» δεν είναι η μοναδική κυβερνητική μορφή αναζήτησης σταθερότητας δια των συναινέσεων. Υπάρχει και ο δρόμος της κυβέρνησης «έκτακτης ανάγκης», της κυβέρνησης τεχνοκρατών κ.ο.κ. Και εδώ το «συνοικέσιο» Στουρνάρα-Χουλιαράκη, υπό την ανοχή του Τσίπρα, λειτουργεί ως προειδοποίηση.

Οι «διαρκείς κρίσεις που θα είναι μαζί μας» θα έχουν μάλλον σοβαρότερες συνέπειες απ' ό,τι μέχρι σήμερα προβλέπεται και πιθανολογείται.

ειδοποιεί ότι οι αυξήσεις των τιμών στα βασικά τρόφιμα θα ξεπεράσουν το 50% σε σχέση με τις σημερινές τιμές. Υπενθυμίζεται ότι στην Ελλάδα ο πραγματικός μέσος μισθός παραμένει «παγωμένος» στα προ του 2010 επίπεδα, ενώ οι συντάξεις έχουν χάσει περίπου το 40% σε σύγκριση με τις ανάλογες προ κρίσης. Έτσι η πολυδιαφημισμένη κυβερνητική εξαγγελία για αύξηση του κατώτατου μισθού στα 705 ευρώ (και μόνο σε όσους είναι σε συμβάσεις πλήρους απασχόλησης) αναμένεται να γίνει δεκτή με την ίδια παγωμάρα που υποδέχτηκε η κοινωνία το πενήνταρικο «βοήθημα» προς τους φτωχότερους για την αντιμετώπιση των θηριωδών ανατιμήσεων στα καύσιμα. Και στις 6 Απρίλη, η γενική απεργία μπορεί πραγματικά να γίνει μια αφετηρία για έναν διεκδικητικό γύρο εργατικών αγώνων, που θα φέρουν στο προσκήνιο έναν επικίνδυνο αντιπολιτευτικό αντίπαλο για τον Μητσοτάκη.

Δίπλα σε αυτά τα ήδη γνωστά «μέτωπα», επωάζονται καινούργια. Η προοπτική της ενεργειακής κρίσης είναι τόσο σοβαρή, που κάνει την ΕΕ να συζητά για «δελτίο» στην ηλεκτρική ενέργεια. Και οι κυβερνητικές «ιδέες» περιορίζονται σε προτροπές για να επαναλειουργήσουν οι λιγνιτικές μονάδες, να αρχίσει η οικοδόμηση εγκαταστάσεων LNG και να επιταχυνθεί η εγκατάσταση φωτοβολταϊκών στις... ταράτσες! Πρόκειται για κατευθύνσεις που θέ-

νισμού θα έρθουν στο τραπέζι προς επίλυση ή, έστω, προς ένα «δημιουργικό συμβιβασμό» που θα είναι βιώσιμος για μια σχετικά μακρά περίοδο, όπως άλλωστε συνέβη στο παρελθόν.

Είναι η ώρα της αλήθειας για την ελληνική διπλωματία, που τα τελευταία χρόνια στήριξε υπερφίλους μαξιμαλισμούς σχετικά με τις ΑΟΖ, το Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Μαξιμαλισμούς που έγιναν δημοφιλείς στην εσωτερική κοινή γνώμη, αν και τα επιτελεία γνώριζαν ότι παραβιάζουν τα όρια της γεωγραφίας και του συσχετισμού δύναμης στην περιοχή.

Ο Ευάγγελος Βενιζέλος, λειτουργώντας ως «λαγός», πέρα από κομματικές κι εκλογικές σκοπιμότητες, θύμισε τη θεματολογία αυτής της διεργασίας που ξεπερνά κατά πολύ τις «κόκκινες γραμμές» της προηγούμενης περιόδου: Υπογράμμισε ότι «για λόγους γεωπολιτικούς και ενεργειακών, είναι τώρα η στιγμή να λύσουμε τα θέματα της οριοθέτησης», υπενθύμισε ότι «το Αιγαίο δεν είναι ελληνική λίμνη» (παραπέμποντας και στη σχετική δέσμευση του Καραμανλή το 1978), προτείνοντας αυτοπεριορισμό στα 6 ν.μ. στο Αιγαίο, σημείωσε ότι «η Τουρκία έχει θέση στη Μεσόγειο, είναι παράκτια χώρα... άρα δεν αποκλείουμε κανένα», και ζήτησε «να πούμε απλά πράγματα, δηλαδή ότι σεβόμαστε το Διεθνές Δίκαιο...». Αυτή η ατζέντα είναι πολιτικά εκρηκτική. Σε αυτή την εφημερίδα έχουμε τονίσει τον κίνδυνο της όξυνσης και

Η Τουρκία μετά την ουκρανική κρίση

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η Τουρκία και το Κράτος του Ισραήλ έχουν αναλάβει το ρόλο των «άτυπων» διαπραγματευτών για λογαριασμό της Δύσης με το καθεστώς του Πούτιν, την ώρα που η εισβολή του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία έχει υποβαθμίσει τα παραδοσιακά-άμεσα κανάλια επικοινωνίας μεταξύ του ευρωπαϊκού κοινού και της ρωσικής κυβέρνησης.

Οι θερμές σχέσεις Ρωσίας-Ισραήλ είναι ένα από τα πιο προστατευμένα «μυστικά» στην ιστορία των σύγχρονων διεθνών σχέσεων. Το ενδιαφέρον του παρόντος άρθρου θα περιοριστεί στο ρόλο της Τουρκίας, θεωρώντας ότι οι αλλαγές στις ρωσο-τουρκικές και αμερικανο-τουρκικές σχέσεις θα επηρεάσουν άμεσα την περιοχή, αλλά και όλη την ατζέντα του ελληνoturkικού ανταγωνισμού.

Η αναβάθμιση της Τουρκίας του Ερντογάν μετά το ξέσπασμα της ουκρανικής κρίσης μόνο τυχαία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Η Τουρκία είναι χώρα με μεγάλες ακτές στη Μαύρη Θάλασσα, που τη φέρνουν σε απόσταση αναπνοής από τα πιο «καυτά» σημεία του πολέμου. Το μέγεθος του πληθυσμού (και του στρατού της...), όπως και οι ιστορικές σχέσεις της με την περιοχή, είναι η «υποδομή» για να μπορεί να αναλάβει ρόλο. Όμως αυτό έγινε εφικτό κυρίως γιατί το καθεστώς Ερντογάν κινήθηκε στα προηγούμενα χρόνια με τον τρόπο που στην Ελλάδα αποκαλούμε «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική».

Ο Ερντογάν διατήρησε την Τουρκία στο ΝΑΤΟ, αλλά ανέπτυξε παράλληλα σχέσεις με την Ρωσία. Απαντώντας στο ερώτημα γιατί η Τουρκία δεν συμμετέχει στις ευρωπαϊκές κυρώσεις κατά του Πούτιν, ο Ερντογάν δήλωσε ότι «από τη Ρωσία εισάγουμε το 50% των ενεργειακών πόρων μας, αλλά και την τεχνολογία για το πυρηνικό εργοστάσιο στο Ακούγιου». Είναι κοινό μυστικό όμως, ότι το ρήγμα με τη Δύση προκλήθηκε κυρίως όταν οι ρωσοτουρκικές σχέσεις προχώρησαν στον εξοπλιστικό τομέα (S-400) και στη στρατιωτική-διπλωματική τακτική (Συρία κ.ά.). Σε αυτή τη βάση, οι Αμερικανοί σταδιακά προχώρησαν στην επιβολή κυρώσεων (αποκλείοντας την πολεμική βιομηχανία της από τις εξελιγμένες αμερικανο-νατοϊκές πηγές), στην άμεση υποστήριξη του άξονα Ελλάδας-Αιγύπτου-Ισραήλ σχετικά με τους υδρογονάνθρακες στην Ανατολική Μεσόγειο, αλλά και στη διάνοιξη του χερσαίου διαδρόμου μετάβασης των νατοϊκών δυνά-

μεων από την Αλεξανδρούπολη στη Μαύρη Θάλασσα που υποβαθμίζει τη στρατηγική σημασία των Στενών.

Όπλα και υδρογονάνθρακες

Η νέα πραγματικότητα στη Μαύρη Θάλασσα κάνει επιτακτική για τους ευρωπαϊστές την ανάγκη αποκατάστασης της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Το εναλλακτικό σχέδιο του διαβόητου «τόξου ανάσχεσης» (Πολωνία-Ελλάδα-Ισραήλ) έχει μεν προχωρήσει αρκετά, μετά από την αποδοχή της «αναβάθμισης» των ελληνονατοϊκών σχέσεων από τις κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και κατόπιν της ΝΔ, είναι όμως πλέον ξεπερασμένο από τις εξελίξεις, αλλά και από τη γεωγραφία της αντιπαράθεσης. Η επείγουσα ανάγκη για επαναλειτουργία της νοτιοανατολικής πτέρυγας του

Η επανασυγκρότηση της ΝΑ πτέρυγας του ΝΑΤΟ ακυρώνει κάθε μαξιμαλισμό για μονομερή κυριαρχία στο Αιγαίο και για ναυτικό αποκλεισμό της Τουρκίας

ΝΑΤΟ, θα πιέσει ιδιαίτερα την ελληνική διπλωματία, ενώ ο Ερντογάν μοιάζει να προσαρμόζεται ταχύτερα σε αυτήν. Δηλώνει την ετοιμότητα της Τουρκίας να προχωρήσει, ζητώντας να παγώσουν οι αμερικανικές κυρώσεις και να επανασυνδεθεί η πολεμική βιομηχανία του με τα προγράμματα εκσυγχρονισμού των F-15 και F-16, όπως και το πρόγραμμα παραγγελιών των υπερσύγχρονων F-35, χωρίς να δεχθεί να ξεφορτωθεί τους ρωσικούς S-400.

Ταυτόχρονα, διεκδικεί την αναβάθμιση των σχέσεων με την ΕΕ, ζητώντας να ξεπαγώσουν τα διπραγματευτικά κεφάλαια της ενταξιακής διαδικασίας και να αναβαθμιστεί η τελωνειακή ένωση Τουρκίας-ΕΕ. Αν αυτές οι δύο αλληλένδετες διαδικασίες της «επανασύνδεσης» με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ ολοκληρωθούν, το τουρκικό καθεστώς θα έχει πραγματοποιήσει μια εντυπωσιακή στροφή επανένταξης στο στρατόπεδο της Δύσης.

Η τάση αυτή γίνεται φανερή με κινήσεις προς άλλους «παίκτες». Μετά την πτώση του Νετανιάχου προχωρά μια σταδιακή εξομάλυνση των σχέσεων με το Ισραήλ. Η παραίτηση της Τουρκίας από τη δυνατότητα να δικάσει τους δολο-

φόνους του Κασόγκι μέσα στη δική της επικράτεια, στέλνει μήνυμα συμφιλίωσης στη μοναρχική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας.

Όλες αυτές οι κινήσεις γίνονται πιο επιτακτικές, γιατί οι αναγκαιότητες των όπλων συμπιπτουν πλέον με τους «πειρασμούς» των υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο.

Το παλιό υπερφίαλο σχέδιο του East Med είναι επισήμως νεκρό. Ο Τζέφρι Παγιάτ είχε προειδοποιήσει ότι την τελική απάντηση για τη «βιωσιμότητα» αυτού του πανάκριβου και τεχνικά αμφίβολου αγωγού (που «παρέκαμπε» την Τουρκία, ενώνοντας δια θαλάσσης το Ισραήλ με την Ευρώπη) «θα δώσουν, τελικά, οι αγορές».

Σήμερα τα επιβεβαιωμένα κοιτάσματα φυσικού αερίου που είναι πράγματι εκμεταλλεύσιμα βρίσκονται στις ακτές του Ισραήλ («Λεβιάθαν») και της Αιγύπτου («Ζορ»). Η αξιοποίησή τους γίνεται πιο επιτακτική μέσα στην πολιτική της ΕΕ για απεξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο. Και η συζήτηση για εναλλακτικά σχέδια, πέρα από τον East Med, επιταχύνεται.

Οι εναλλακτικές είναι δύο: α) Επίγειος αγωγός από το Ισραήλ προς την Ελλάδα, μέσω του τουρκικού εδάφους. β) Σταθμοί υγροποίησης/μεταφόρτωσης από την Αίγυπτο προς την Κρήτη και τελικά την Αλεξανδρούπολη. Πιθανότατα θα προκριθούν και οι δύο, λόγω της μεγάλης και επείγουσας ζήτησης.

Αυτό είναι το υπόβαθρο για τις πολιτικές που επιχειρούν να κλείσουν το ρήγμα Δύσης-Τουρκίας, που θα χειριστούν με έμφαση το επόμενο διάστημα να επανεντάξουν τον Ερντογάν στο αμερικανονατοϊκό μαντρί.

Ανταγωνιστική συνεργασία

Αυτές οι εξελίξεις θα αλλάξουν άρδην στην Ελλάδα τη δημόσια συζήτηση για τα λεγόμενα «εθνικά θέματα», στην πραγματικότητα για τα ζητήματα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Ο «εθνικός χώρος», αλλά και ένα τμήμα της λεγόμενης «πατριωτικής Αριστεράς» έχουν αναπτύξει μια παράδοση λογική: Όταν η Τουρκία αποκλίνει από τη Δύση, μπαίνουν στην πρίζα και καλούν σε συναγερμό, προειδοποιώντας ότι «θα μας φάνε» απaráγραπτα κυριαρχικά δικαιώματα. Όταν η Τουρκία συγκλίνει με τη Δύση, αναστατώνονται και καλούν πάλι σε συναγερμό, προειδοποιώντας ότι «ήρθε η ώρα» για να ανταμείψουν οι Δυτικοί την Τουρκία, παραχωρώντας της τα ίδια απaráγραπτα κυριαρχικά δικαιώματα που, τάχα, μας επιφυλάσσει το Διεθνές Δίκαιο. Και στις δύο περιπτώσεις, αυτή η «ανάλυση» μας καλεί να προ-

σαρμωστούμε εμείς καλύτερα από την Τουρκία στη γραμμή του ευρωπαϊσμού, για να «αμειφθούμε» με πιο φιλική στάση των ΗΠΑ και της ΕΕ απέναντι στα χιλιотραγουδισμένα απaráγραπτα κυριαρχικά δικαιώματα στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Κάπως έτσι φτάσαμε στους «άζονες» με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, στα πολεμικά σύμφωνα με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, στους θηριώδεις εξοπλισμούς και στην αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στον ελλαδικό χώρο, με ελάχιστη αντίσταση.

Η δύναμη αυτών των απόψεων δεν είναι στα επιχειρήματα, αλλά στην υποστήριξη που έχουν από την κυρίαρχη τάξη και τους μηχανισμούς του κράτους. Μόνο που, όταν τα πράγματα σοβαρεύουν, αυτές οι απόψεις πάνε στο σκουπιδοτενεκέ.

Στα ελληνοτουρκικά φτάνει η ώρα σοβαρών αποφάσεων. Η επανασυγκρότηση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ ακυρώνει κάθε μαξιμαλισμό για μονομερή κυριαρχία στο Αιγαίο και για ναυτικό αποκλεισμό της Τουρκίας.

Στο ζήτημα των υδρογονανθράκων (που αφορά κυρίως την Ανατολική Μεσόγειο) γίνεται πιο «μεγάλο παιχνίδι». Ο Ερντογάν δηλώνει έτοιμος να συναινέσει στο σχέδιο επίγειο αγωγού που θα συνδέει το Ισραήλ με την Ελλάδα. Ο Τσαβούσογλου έγινε πιο κυνικός: «όλες οι πλευρές μπορούμε να βγάλουμε λεφτά. Πολλά λεφτά! Δεν καταλαβαίνω γιατί να μη βρούμε τον τρόπο να το κάνουμε...». Την ίδια στιγμή, οι Έλληνες εφοπλιστές αναδεικνύονται σε «υπερδύναμη», ελέγχοντας ένα τεράστιο ποσοστό του διεθνούς δυναμικού μεταφοράς LNG. Οι κυρίαρχες τάξεις στην ιστορία τους έχουν να παρουσιάσουν πολλά μοντέλα σχέσεων: από την πολεμική ετοιμότητα και την αλληλοσφαγή, μέχρι τη λυκοσυμμαχία ή και τη συνεργασία όταν πρόκειται να αυγατίσουν τα κέρδη τους.

Σε αυτή την εφημερίδα έχουμε συγκρουστεί μόνιμα με τον εθνικισμό και τον σοβινισμό. Έχουμε προειδοποιήσει ότι οι κίνδυνοι «θερμών» αντιπαράθεσεων είναι ενεργοί και όταν ακόμα επέρχεται μια τάση «συνεννόησης». Παρότι υποστηρίζουμε φανατικά μια πολιτική ειρήνης-συναδέλφωσης-αλληλεγγύης με τον τουρκικό λαό, όπως και με όλους τους γείτονές μας, δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτό το ιστορικό καθήκον μπορούν να υλοποιήσουν οι κυρίαρχες τάξεις, οι κυβερνήσεις τους και οι πάντα παρούσες μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με το αιματοβαμμένο παρελθόν στην περιοχή.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΙΜΩΣΗ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΟΥ ΤΥΠΟΥ! ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ!

Με τροπολογία που κατέθεσε στη Βουλή και ψήφισε με fast track διαδικασία, η κυβέρνηση επιχειρεί να επιβάλει προληπτική και κατασταλτική λογοκρισία στις έντυπες εφημερίδες. Η τροπολογία προβλέπει εξοντωτικά αριθμητικά πρόστιμα για την έκδοση και κυκλοφορία των εφημερίδων στη χώρα μας, αν δεν ορίσουν νόμιμο εκπρόσωπο, διευθυντή, διευθυντή σύνταξης και τον μέτοχο ή εταίρο που κατέχει, άμεσα ή έμμεσα, το μισό τουλάχιστον των μετοχών ή εταιρικών μεριδίων. Τα πρόστιμα ανέρχονται σε 10.000 ευρώ για κάθε φύλλο εφημερίδας που εκδίδεται-κυκλοφορεί και για κάθε μη αναγραφή έστω και ενός από αυτά τα πρόσωπα, πράγμα που σημαίνει ότι τα χαράτσια αυτά είναι πολλαπλάσια.

Παράλληλα, υποχρεώνει τα έντυπα αυτά να ορίσουν δύο επαγγελματίες δημοσιογράφους ως διευθυντές τους, θέτοντας ακόμη μεγαλύτερα εμπόδια στην έκδοση και κυκλοφορία τους, ενώ εξουσιοδοτεί και προικοδοτεί το γνωστό μονοπώλιο στη διακίνηση του τύπου, ορίζοντάς το ως αρμόδιο για την είσπραξη-παρακράτηση και απόδοση στο κράτος των προστίμων αυτών, που επιβάλλονται από το ΕΣΡ(!).

Η ενέργεια αυτή της κυβέρνησης είναι αυταρχική και αντιδημοκρατική, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την ελευθεροτυπία και την ελεύθερη διάδοση των ιδεών και των απόψεων. Εντάσσεται στην πολιτική της εντεινόμενης καταστολής και διευρυνόμενης αντιδραστικής στροφής της πολιτικής και κοινωνικής ζωής και αποσκοπεί στο να τρομοκρατή-

σει, να καταστείλει και να απαγορεύσει εντέλει κάθε φωνή που τής ασκεί κριτική και δεν υποτάσσεται στις αφηγήσεις και τις πρακτικές εφαρμογές της αντιλαϊκής της πολιτικής. Όχι μόνο τη φωνή των εφημερίδων- εντύπων της Αριστεράς, αλλά και των συνδικάτων, τοπικών κινήσεων, περιβαλλοντικών συλλογικοτήτων κλπ. Αποτελεί συνέχεια των αντιδημοκρατικών νόμων που χτυπούν το δικαίωμα στη διαδήλωση (ν. 4703/2020) και το δικαίωμα στον ελεύθερο συνδικαλισμό (ν. 4808/2021).

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ

– τις μεθοδεύσεις αυτές και τη στόχευσή τους. Οι εφημερίδες-έντυπά μας, όσο κι αν επιδιώκει το κράτος και η κυβέρνηση να τις εμφανίσει ως καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ΔΕΝ λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο και αγωνίζονται να κατοχυρώσουν την δυνατότητα να μπορούν οι πολιτικές/κινηματικές συλλογικότητες στις οποίες αναφέρονται να διαδίδουν ανεμπόδια τις απόψεις τους. Καλούμε μαζικούς φορείς, σωματεία, συλλόγους, συλλογικότητες, όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς, να καταδικάσουν την προσπάθεια φίμωσης και λογοκρισίας.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΗ-ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑΣ

Οι εφημερίδες:
Προλεταριακή Σημαία, Η εποχή, Ξεκίνημα, ΠΡΙΝ, Δρόμος της Αριστεράς, Εργατική Αριστερά, Λαϊκός Δρόμος, Εργατική Αλληλεγγύη

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΜΠΛΟΚΗ

Βαθαίνει η ελληνική εμπλοκή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ΝΑΤΟ, με την κυβέρνηση να συνεχίζει τα προκλητικά μιλιταριστικά σόου, με κάθε ευκαιρία. Για ακόμα μια χρονιά, η Ελλάδα φιλοξενεί την πολυεθνική στρατιωτική άσκηση «Ηνίοχος», με τη συμμετοχή στρατιωτικών δυνάμεων από μια σειρά χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ (Γαλλία, ΗΠΑ, Ισραήλ, Ιταλία κ.α.). Πρωταγωνιστικό ρόλο στην «πρόβα» πολεμικής αναμέτρησης, πέρα από τα ελληνικά και τα μόνιμα «καλοδεχούμενα» ισραηλινά μαχητικά, παίζουν τα διαβόητα αεροπλανοφόρα «Charles De Gaulle» και «USS Harry S. Truman». Οι «πλωτές πολιτείες» των στενών συμμάχων του ελληνικού κράτους, Γαλλίας και ΗΠΑ, που έχουν μετατρέψει το Αιγαίο σε ορμητήριο για τις επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ κατά της Ρωσίας. Και όλα αυτά, ενώ το ελληνικό κράτος στέλνει όπλα στην Ουκρανία και στρατεύματα σε ΝΑΤΟϊκούς σχηματισμούς στην Ευρώπη και το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης έχει γίνει προγεφύρωμα της αιματοχυσίας. Απάντηση στην ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο και στα επιθετικά σχέδια του ΝΑΤΟ, θα δώσει η συγκέντρωση που διοργανώνουν στις 7 Απρίλη, στις 7 μ.μ., στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας, το Δίκτυο «Σπάρτακος» και η Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων, καθώς και οργανώσεις και συλλογικότητες της Αριστεράς. Με την κοινωνία να στενάζει από την ακρίβεια, η κυβέρνηση επιμένει να κάνει εκδηλώσεις στο θωρηκτό «Αβέρωφ» για «την αγορά του αιώνα» και να επιδεικνύει τα επιπλέον Rafale στη στρατιωτική παρέλαση. Κάπως έτσι η Ελλάδα αναδείχθηκε σε πρωταθλήτρια στις πολεμικές δαπάνες ανάμεσα στις χώρες του ΝΑΤΟ (3,8% του ΑΕΠ το 2021), ξεπερνώντας ακόμα και τις ΗΠΑ! Γιατί μπορεί να μην υπάρχουν λεφτά για νοσοκομεία και σχολεία, κοινωνικές δαπάνες, αλλά για εξοπλισμούς και πολεμικές προετοιμασίες, μοιράζονται απλόχερα...

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΡΙΖΑ

Ολοκληρώθηκε η τριήμερη διαδικασία εκλογής συνέδρων για το 3ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ Προοδευτική Συμμαχία (14-17/4). Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, δεν είχαν ανακοινωθεί τα επίσημα αποτελέσματα. Ωστόσο, οι «Προεδρικοί» υποστηρίζουν ότι επικράτησαν καθαρά στην επαρχία, ενώ η «Ομπρέλα» εμφανίζεται να διατηρεί τις δυνάμεις της στα μεγάλα αστικά κέντρα (κυρίως Α Αθήνας και Α Πει-

ραιά). Σε κάθε περίπτωση, η ομάδα Τσίπρα φαίνεται να ενισχύει την επιρροή της και να προχωρά στην εκλογή του προέδρου και της ΚΕ από την βάση, οργανωτική επιλογή που έχει προκαλέσει την αντίδραση της εσωκομματικής αντιπολίτευσης. Στην «Ομπρέλα» υπάρχουν αυτή την στιγμή τρεις «γραμμές» για το πώς πρέπει να συμπεριφερθούν στο συνέδριο. Η μία υποστηρίζει ότι θα πρέπει να δώσουν σκληρή μάχη για τις θέσεις τους, η δεύτερη ότι απλώς πρέπει να καταγράψουν τις απόψεις τους και η τρίτη να κινηθούν σε χαμηλούς τόνους προκειμένου να μην χρεωθούν ένα σοβαρό εσωκομματικό πρόβλημα την συγκεκριμένη στιγμή, που έχει αρχίσει η πτώση των ποσοστών Μητσοτάκη. Σε αυτό που μάλλον συμφωνούν όλοι στην Κουμουνδούρου, είναι το σχέδιο «προοδευτικής διακυβέρνησης», δηλ. μια τακτική «ώριμου φρούτου» απέναντι στη ΝΔ και η κυβερνητική συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ.

ΤΗΛΕΚΑΝΙΒΑΛΟΙ

Η ιστορία της οικογένειας από την Πάτρα, με το θάνατο των τριών κοριτσιών, που πέθαναν το ένα μετά το άλλο, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και κατηγορούμενη ως υπεύθυνη τη μητέρα τους, κατέκλυσε τον τελευταίο καιρό τα ΜΜΕ. Με ένα απίστευτο κρεσέντο «κιτρινισμού», φημών και κάθε είδους τηλεοπτικούς «ντετέκτιβ» να ασελγούν πάνω στον ανθρώπινο πόνο, η υπόθεση αυτή επικάλυψε ως είδηση, ακόμα και τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία ή τη λαίλαπα των ανατιμήσεων στην ενέργεια και τα υπόλοιπα βασικά αγαθά. Φυσικά, μέσα στα θορυβώδη ρεπορτάζ των ημερών, δεν υπήρξε καμία αναφορά για την παντελή έλλειψη κοινωνικών δομών, κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων, που θα μπορούσαν να είχαν βοηθήσει την οικογένεια, πριν οδηγηθεί η κατάσταση στο έγκλημα. Οι θλιβερές σκηνές μαζικού λιντσαρίσματος στην Πάτρα και στα δικαστήρια της Ευελπίδων, «φωνάζουν» ακόμα περισσότερο τα κενά του κοινωνικού κράτους. Για αυτό και η ακροδεξιά, βρήκε την ευκαιρία να προπαγανδίσει τη θανατική ποινή, ενώ διάφοροι άσχετοι τηλεκανίβαλοι είχαν βγάλει ήδη πόρισμα, πριν αποφασιστεί η προφυλάκιση της κατηγορουμένης ή συνταχθεί μια έγκυρη ψυχιατρική γνωμάτευση. Ούτε κακές μάγισσες του Μεσαίωνα υπάρχουν, ούτε η αυτοδικία «θεραπεύει» κάτι. Υπάρχουν άρρωστοι ψυχικά άνθρωποι και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστούν.

Η ρωσική εισβολή στην η επόμενη ημέρα και η

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στην 6η εβδομάδα του πολέμου στην Ουκρανία, 45 περίπου ημέρες μετά την 22α Φεβρουαρίου με το διάγγελμα του Πούτιν και τη ρωσική εισβολή μεγάλης κλίμακας στο ουκρανικό έδαφος, είμαστε τώρα σε μια φοβερή γκρίζα ζώνη, όπου τίποτα δεν είναι ακόμα σαφές για την πραγματική κατάληξη του πολέμου. Και αυτό αφορά τόσο τις εξελίξεις στο πεδίο των μαχών, όσο και τις διπλωματικές διερευνήσεις διεξόδου, αλλά και τις μεγάλες αλλαγές που δρομολογούνται στον κόσμο όπως τον γνωρίζαμε.

Έχει πολυφορευθεί το δημοσιογραφικό κλισέ ότι «το πρώτο θύμα στον πόλεμο είναι η αλήθεια». Ισχύει, αλλά μόνο εν μέρει. Όλοι οφείλουμε να διασταυρώνουμε τις ειδήσεις με τη λογική και το πολιτικό κριτήριο, αλλά η εν γένει υπονόμηση της αξιοπιστίας των ειδήσεων είναι τμήμα της στρατηγικής της άδικης πλευράς, δηλαδή των επιτιθέμενων. Οι τάχα «υποφιασμένοι», οι άνθρωποι που καταλήγουν να μην πιστεύουν σε αυτά που βλέπουν, είναι τελικά οι πιο χειραγωγήσιμοι.

Στις πρώτες ημέρες του πολέμου, ο ρωσικός στρατός έφτασε στα πρόθυρα του Κιέβου, εκατοντάδες χιλιόμετρα δυτικά του Ντονμπάς, και απέκτησε τη δυνατότητα να βομβαρδίζει το Λβιβ στα δυτικά όρια της Ουκρανίας. Ήταν μια εισβολή ταχύτητας, στηριγμένη στον «πυραυλικό» πόλεμο, δηλαδή στον κατεξοχήν πόλεμο της ανωτερότητας που αδιαφορεί για τις ζημιές σε ανθρώπινα θύματα και υποδομές, έναν πόλεμο που ολοφάνερα αποσκοπούσε στον έλεγχο ολόκληρης της Ουκρανίας, με την εγκατάσταση ενός καθεστώτος μαριονέτας. Άλλωστε αυτόν το στόχο έθετε το διάγγελμα του Πούτιν, που κήρυξε την Ουκρανία και τους Ουκρανούς/Ουκρανίδες ως «ιστορικά ανύπαρκτες έννοιες», επιλέγοντας τη βία επίθεση στον Λένιν και στις «ουτοπικές και ανέφικτες» ιδέες της εποχής της επανάστασης του 1917.

Η ουκρανική άμυνα

Ο στόχος αυτός έχει ήδη αποδειχθεί μη ρεαλιστικός. Η άμυνα των

Ουκρανών μέσα στις πόλεις τους, μια επιλογή που προϋποθέτει τη συγκατάθεση της πλειοψηφίας του πληθυσμού, αποδείχθηκε αποτελεσματική. Αναδείχθηκε έτσι ότι η επιμονή στην ανεξαρτησία της Ουκρανίας αποτελεί επιλογή της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού της, ακόμα και στις ανατολικές περιοχές, όπως δείχνει η σκληρή άμυνα στο Χάρκοβο.

Αυτή είναι η βάση της επιβίωσης και της ανθεκτικότητας της κυβέρνησης Ζελένσκι, που μέχρι το ξέσπασμα του πολέμου ήταν μια κυβέρνηση εξαιρετικά ευάλωτη και ασταθής. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση Ζελένσκι ήταν και είναι μια νεοφιλελεύθερη αστική κυβέρνηση, που έγινε παιχνίδι στα χέρια των ολιγαρχών παρότι εκλέχτηκε υποσχόμενη να περιορίσει τη διαφθορά, μια κυβέρνηση που ταυτιζόμενη με τη Δύση οδήγησε το λαό της καταπάνω σε μεγάλους κινδύνους. Το πιο μελανό σημείο στα πεπραγμένα της είναι ότι ανέχτηκε την παρουσία των ένοπλων νεοναζιστικών οργανώσεων και την ενσωμάτωσή τους στο σύστημα της ουκρανικής πολιτοφυλακής, θεωρώντας ότι μπορεί να τους ελέγξει και να τους αξιοποιήσει στις ένοπλες συγκρούσεις. Σήμερα οι νεοναζί, και μεταξύ τους κυρίως το διαβόητο τάγμα Αζόφ, παρότι δεν έχουν τη δύναμη που τους αποδίδει η ρωσική προπαγάνδα, έχουν μετατρέψει τις μερικές χιλιάδες αλήτες που οργάνωναν σε ένα συγκροτημένο σώμα πολεμιστών. Στις συνθήκες που έχει διαμορφώσει ο πόλεμος και στη πιθανότητα μιας πικρής για τους Ουκρανούς «ειρηνευτικής συμφωνίας», θα έχουν τις πιθανότητες να παίξουν έναν πολύ επικίνδυνο ρόλο. Παρόλα αυτά η κυβέρνηση Ζελένσκι προς το παρόν ταυτίζει την ύπαρξή της με την άμυνα της Ουκρανίας και το μέλλον της θα κριθεί στις μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις.

Αυτό το κατεξοχήν πολιτικό στοιχείο, και οι συνέπειές του στο στρατιωτικό πεδίο, έφεραν τη Ρωσία του Πούτιν μπροστά σε μια κολασμένη προοπτική: Η διεκδίκηση του ελέγχου ολόκληρης της Ουκρανίας μπορούσε να υλοποιηθεί μόνο μέσω μιας μακρόχρονης στρατιωτικής κατοχής, σε μια χώρα 40 εκατομ-

μυρίων ανθρώπων, όπου ο πληθυσμός έχει ήδη χάραξει διαχωριστική γραμμή αίματος απέναντι στους εισβολείς. Πρόκειται για μια επιχείρηση πολλαπλάσιων δυσκολιών, στο πολιτικό και στο στρατιωτικό επίπεδο, σε σύγκριση με την επιχείρηση στο Αφγανιστάν, την αποτυχημένη εκστρατεία που, τότε, άνοιξε την πόρτα για τη διαλυτική κρίση της ΕΣΣΔ.

Μπροστά σε αυτή τη διαπίστωση, ο ρωσικός στρατός και η διπλωματία που τον συνοδεύει, μοιάζει να αναδιπλώνονται. Παρόλο που την ώρα που μιλούν τα όπλα είναι παρακινδυνευμένο να κάνει κανείς εκτιμήσεις, φαίνεται μια «στροφή» προς την επιδίωξη ελέγχου κυρίως της ανατολικής Ουκρανίας και ενός τμήματος των ακτών στη Μαύρη Θάλασσα. Η επικοινωνιακή προπαγάνδα που λέει ότι αυτοί οι στόχοι ήταν οι πραγματικοί από την αρχή, και κατά συνέπεια ότι ο ρωσικός στρατός πολιορκήσε το Κίεβο μάλλον για πλάκα, προορίζεται κυρίως για κατανάλωση στη ρωσική κοινή γνώμη, και δεν έχει σημαντικό πολιτικό ενδιαφέρον.

Ακόμα και αν αποδειχθεί ότι αυτή η «στροφή» είναι πραγματική, αυτή απέχει κατά πολύ από την πιθανότητα μιας γρήγορης, έστω οδυνηρής για τους Ουκρανούς, «ειρηνικής διευθέτησης». Στο Χάρκοβο βρίσκεται ο κύριος όγκος του ουκρανικού στρατού και αυτό σημαίνει ότι εκκρεμούν ακόμα πολλές και αιματηρές μάχες που θα συνεχίσουν να παράγουν πολιτικά αποτελέσματα στην Ουκρανία και διεθνώς. Τα πεπραγμένα των τελευταίων 45 ημερών σημαίνουν ότι καμιά ουκρανική κυβέρνηση, ακόμα κι αν υποχρεωθεί να υποκύψει στον εκβιασμό των όπλων και να υπογράψει μια τέτοια «διευθέτηση» δεν θα έχει μακροπρόθεσμα τη δυνατότητα να την υποστηρίξει με σταθερότητα στο εσωτερικό της χώρας. Η Ουκρανία θα παραμείνει «αγκάθι» για τις διεθνείς σχέσεις για μακρά περίοδο.

Αποτελέσματα

Μια παράπλευρη συνέπεια της ρωσικής εισβολής είναι οι πολιτικές συνθήκες που δημιουργούνται στην ευρύτερη γειτονιά. Στην Πολωνία, στην Ουγγαρία, στη Ρουμανία, στις

Βαλτικές χώρες θα πολλαπλασιαστούν οι ευκαιρίες για τις εθνικιστικές δυνάμεις που στηρίζονται σε ένα γενικευμένο αντιρωσικό φόβο. Και αυτός ο παράγοντας μπορεί να αποδειχθεί βάση για μελλοντικούς κινδύνους.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι ο Πούτιν πήρε τα μεγάλα ρίσκα της εισβολής στην Ουκρανία υποχρεωτικά, «αμυνόμενος» απέναντι στην επέκταση του ΝΑΤΟ. Η Ρωσία της Gazprom, των ολιγαρχών, του πυρηνικού οπλοστασίου κλπ δεν μπορεί να περιγραφεί με μαρξιστικούς όρους παρά ως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Αυτός ο ιμπεριαλισμός παραμένει υποδεέστερος του κυρίαρχου ευρωατλαντικού στρατοπέδου, αλλά και της ανερχόμενης Κίνας. Με αυτή την έννοια η Ρωσία του Πούτιν εν γένει «αμύνεται», υποχρεώνεται να ελιχθεί απέναντι σε ισχυρότερες δυνάμεις. Όμως στην ειδικότερη περίπτωση της στενής γειτονιάς της, και ακόμα ειδικότερα στην περίπτωση της Ουκρανίας, τα πράγματα είναι διαφορετικά. Εκεί, με δεδομένη τη στρατιωτική υπεροχή και την προστασία που παρέχει το πυρηνικό οπλοστάσιο έναντι των δυτικών, έχει τη δυνατότητα να παίρνει επιθετικές πρωτοβουλίες και να απαιτεί την τροποποίηση προς όφελός της του συσχετισμού δυνάμεων. Είναι κοινό μυστικό ότι οι Αμερικανοί δια του Μπάιντεν διαβεβαίωσαν τη Ρωσία ότι δεν υπήρχε καμιά πραγματική προοπτική επέκτασης του ΝΑΤΟ στο έδαφος της Ουκρανίας. Πήραν ως απάντηση το τηλεσίγραφο του Λαβρόφ, που απαιτούσε να υποχωρήσει το ΝΑΤΟ στα όρια της προ του 1997 περιόδου. Γι' αυτό οι Αμερικανοί ήταν οι μόνοι που επέμεναν στην πρόβλεψη ότι επίκειται πραγματικά η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.

Αυτή η επιθετική προσπάθεια ανακατανομής ισχύος σε περιφερειακό επίπεδο, έχει ήδη φέρει αποτελέσματα αντίστροφα από τις ρωσικές προβλέψεις. Το ΝΑΤΟ συσπειρώθηκε με ταχύτητα, παρότι οι προηγούμενες πολιτικές των ΗΠΑ και της Βρετανίας οδηγούσαν σε προτεραιότητες στον Ειρηνικό απέναντι στην Κίνα. Η Γερμανία και μια σειρά άλλες χώρες ανακοινώνουν πρωτοφανή

Ουκρανία, Αριστερά

προγράμματα ενίσχυσης του μιλιταριστικού βραχίονά τους. Οι οικονομικές κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας, αν γενικευτούν και παραταθούν στο χρόνο, οδηγούν τις διαδικασίες της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης σε νέα αχαρτογράφητα νερά. Σε κρίσιμους τομείς όπως η ενέργεια και τα τρόφιμα διαμορφώνονται συνθήκες πρωτοφανούς κρίσης, όπου το μάρμαρο των ανταγωνισμών θα κληθούν να πληρώσουν οι εργαζόμενοι και οι λαοί. Η Κίνα παρακολουθεί τη σύγκρουση διακριτικά, αφήνοντας ανοιχτή την προοπτική μιας στενότερης σχέσης με τη Ρωσία, που θα λειτουργεί ετεροβαρώς υπέρ της Κίνας στο οικονομικό πεδίο, αλλά υπογραμμίζοντας επίσης ότι δεν θα υποστηρίξει για πολύ την παράταση της διαταραχής στην παγκοσμιοποίηση, όπου έχει στηρίξει κυρίως την οικονομική της ανάπτυξη.

Η Κίνα, για δικούς της εσωτερικούς λόγους, έχει κρατήσει σαφείς αποστάσεις απέναντι στις αποσχιστικές πολιτικές και τις απόπειρες βίαιης αλλαγής των συνόρων. Σε αυτή τη βάση, δεν έχει αναγνωρίσει την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία και έχει εκδηλώσει τη διαφωνία της μπροστά στην αναγνώριση από τον Πούτιν της «ανεξαρτησίας» του Ντονέτσκ και του Λουγκάνσκ. Έτσι η πιθανότητα σύμπτυξης ενός κινεζο-ρωσικού «μετώπου» είναι πολύ πιο σύνθετη και αμφίβολη από ότι γενικά πιστεύεται.

Στρατηγική και τακτική της Αριστεράς

Παράλληλα, τα 30 προηγούμενα χρόνια της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης έχουν αλλάξει ποιοτικά τον παλιό «Τρίτο Κόσμο». Η Ινδία, της ακροδεξιάς κυβέρνησης Μόντι, είναι πλέον μια ανερχόμενη δύναμη, με ηγεμονικές φιλοδοξίες στην υπο-ήπειρο γύρω της, έχοντας μεγάλα ανοιχτά «θέματα» τόσο με το Πακιστάν όσο και με την Κίνα. Ανάλογα, η Βραζιλία του φασίστα Μπολσονάρο δεν κρύβει τις βλέψεις για πρωτοκαθεδρία στη Λ. Αμερική, προβάλλοντας την οικονομική και στρατιωτική υπεροχή της έναντι της Αργεντινής, της Χιλής κ.ο.κ. Μέσα σε αυτήν την κινούμενη άμμο των ανταγωνισμών,

οι όποιες συμμαχίες έχουν περισσότερο από ποτέ στη σύγχρονη ιστορία τον ασταθή και αβέβαιο χαρακτήρα των «λυκοσυμμαχιών».

Κάποιοι -και μέσα στην Αριστερά- υποστηρίζουν ότι αυτές οι αλλαγές στην κατεύθυνση της «πολύ-πολικότητας» του σύγχρονου κόσμου, είναι προς το συμφέρον των λαϊκών μαζών και των κινημάτων. Πρόκειται για ανόητη ιδέα. Γιατί όλοι οι πόλοι που διαμορφώνονται είναι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που υποστηρίζοντας μια στροφή προς τις περιφρουρημένες ζώνες επιρροής, υποστηρίζουν τις δικές τους δυνατότητες εκμετάλλευσης αγορών, πόρων, εργατικής δύναμης. Με αυτή την έννοια η ροπή των αλλαγών στο σύγχρονο κόσμο που φανέρωσε η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, δεν είναι επιστροφή στις συνθήκες του Ψυχρού Πολέμου, αλλά μια τάση επιστροφής στις συνθήκες του τέλους του 19ου αιώνα. Όταν κατέρρεε η τότε παγκοσμιοποίηση του «Ελεύθερου Εμπορίου», αναδύονταν η αποικιοκρατία και προετοιμάζονταν οι συνθήκες για τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σε τέτοιες συνθήκες, η «γεωπολιτική» ανάλυση και τα εξ αυτής συνεπαγόμενα κριτήρια, είναι το πιο ολισθηρό έδαφος για την Αριστερά. Η πολιτική δύναμη αναφοράς

στο εργατικό κίνημα δεν διαθέτει ούτε funds, ούτε στρατούς, ούτε κράτη, για να παρέμβει μέσα στις συγκρούσεις του πολυπολικού κόσμου. Μπορεί να διαθέτει μόνο πολιτική δύναμη που χτίζεται στη σχέση με τον εργαζόμενο κόσμο. Γι' αυτό σε τέτοιες περιόδους η καθαρή στρατηγική και η καθαρή πολιτική της Αριστεράς έχει καθοριστική σημασία.

Στα 1914 ο Λένιν και η αντιπολεμική Αριστερά δεν μπόρεσαν στον πειρασμό να υποστηρίξουν τους ασθενέστερους ιμπεριαλιστές (τους «πεινασμένους») για να αντιμετωπίσουν τους ισχυρότερους (τους «χορτάτους»). Απεναντίας, απαίτησαν την απόλυτη ανεξαρτησία απέναντι και στα δύο στρατόπεδα (με μια πολιτική σαν αυτή που σήμερα λειοδωρείται ως, τάχα, πολιτική «ίσων αποστάσεων»), μη διστάζοντας να φτάσουν στη διάσπαση της ιστορικής Δεύτερης Διεθνούς. Στο Τσίμερβαλντ βρέθηκαν λιγοστοί. Όμως σύντομα αποδείχθηκε ότι ήταν το μοναδικό «στρατόπεδο» ουσιαστικής αντίστασης στη φρίκη του πολέμου και της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης.

Η καθοδηγητική αρχή στην πολιτική μας οφείλει να είναι η ρήση ότι «στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός». Εδώ είναι που έχουμε να αντιμετωπίσουμε το NATO, την ΕΕ,

τις βάσεις, τους εξοπλισμούς, τη βάρβαρη λιτότητα που θα επιταχυνθεί για να χρηματοδοτηθούν τα αστικά σχέδια αντιμετώπισης των οξυμένων ανταγωνισμών. Όμως για να το κάνουμε αυτό αποτελεσματικά, οφείλουμε να έχουμε καταδικάσει με σαφήνεια τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, να έχουμε αποδείξει ότι δεν έχουμε τίποτα κοινό με τον τάχα «αντινατοϊσμό» που βομβαρδίζει το Κίεβο και την Μαριούπολη.

Η ρήση του Κλαούζεβιτς ότι «ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής, με άλλα μέσα» διαβάζεται και ανάποδα: η πολιτική είναι η συνέχεια του πολέμου, με άλλα μέσα. Στο ιδιωτικοποιημένο λιμάνι του Πειραιά, από την κινέζικη Cosco, αλλά και στο ιδιωτικοποιημένο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, από τις εταιρίες του Ιβάν Σαββίδη, δεν υπάρχει περιθώριο παρέμβασης με τα γεωπολιτικά κριτήρια όσων πιστεύουν ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τον ευρωατλαντισμό αποδεχόμενοι μια κάποια αντιιμπεριαλιστική σημασία στην παγκόσμια δράση της σημερινής Ρωσίας ή της Κίνας.

Η διεθνής κατάσταση, έτσι όπως επιταχύνεται, δεν μπορεί να αντιπετωπιστεί από τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, αν αυτές δεν απορρίψουν κάθε «ξένη σημαία».

Οι εκδόσεις RedMarks παρουσιάζουν

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Οι Πολωνοί κομμουνιστές απέναντι στον Στάλιν

Ομιλητές:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

συγγραφέας του βιβλίου

ΑΝΤΩΝΗΣ ΝΤΑΒΑΝΕΛΟΣ

εκδόσεις Red Marks

ΜΑΚΗΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

Καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης (Πάντειο)

ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΟΡΔΟΥΛΗΣ

Καθηγητής Επιστημολογίας (ΕΚΠΑ)

Παραμβάσεις:

ΒΛΑΣΗΣ ΑΓΤΖΙΔΗΣ

ιστορικός, συγγραφέας

ΤΑΚΗΣ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ιστορικός, συγγραφέας

Συντονιστής: ΤΑΣΟΣ ΤΣΑΚΙΡΟΓΛΟΥ

δημοσιογράφος

Δευτέρα

19:30 18 Απρίλη

στον πολιτιστικό χώρο Art Εδέμ
(Αριστοφάνους 13, Αθήνα)

redmarks.gr
τηλ. 210.82.33.761
redmarks.ekdoseis
redmarks.publ

Έρθε «φορτωμένη» οργή και παρακαταθήκες και θα επιστρέψει στους Η Γενική Απεργία της 6ης Απρίλη

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η Γενική Απεργία στις 6 Απρίλη δεν είναι απλά μία αγωνιστική «στιγμή».

Έρθε «φορτωμένη» με αγώνες σε πολλούς χώρους το προηγούμενο διάστημα και θα φύγει «φουσκωμένη» με προσδοκίες για ακόμα περισσότερους, στην επόμενη φάση.

Είναι η αποτύπωση της δίκαιης ταξικής αγανάκτησης που αισθάνεται ο κόσμος μας εδώ και πάρα πολύ καιρό, ζώντας τη μία κρίση πίσω από την άλλη μην μπορώντας πλέον να αντέξει τα δυσανάλογα βάρη που του φορτώνει το κεφάλαιο με τα μνημόνια, την πανδημία και τώρα, τον πόλεμο.

Το σύστημα, οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους έχουν μετατρέψει τις τεράστιες κρίσεις της τελευταίας ιζετίας σε ευκαιρίες για δικά τους κέρδη, με εξόντωση των λαών.

Η συνεχιζόμενη σύγκρουση μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην Ουκρανία επιχειρείται να αξιοποιηθεί ακόμα περισσότερο για να εμπεδώσει η εργατική τάξη ότι «τίποτα δεν αποκλείεται» για τη δική της τη ζωή, δεν είναι δεδομένο ούτε το ρεύμα, ούτε τα καύσιμα, ούτε οι πιο στοιχειώδεις δομές κοινωνικής φροντίδας, ούτε η ίδια

της η ζωή.

Η απεργία της 6ης Απρίλη ήταν «ώριμη», εδώ και καιρό, αλλά καθόλου δεδομένη, με τους συσχετισμούς και τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που υπάρχουν στις μεγαλύτερες συνμοσπονδίες και ομοσπονδίες της χώρας.

Σε μία σειρά από εργατικούς χώρους, το τελευταίο διάστημα, ξεσπούν μεγάλοι ή επίμονοι αγώνες, που δεν είναι συντεχνιακοί, αλλά αποτελούν αντιδράσεις και αντιστάσεις στην εξειδικευμένη επίθεση του ακραίου νεοφιλελευθερισμού σε κάθε κλάδο ή χώρο. Μας είναι εύκολο να θυμηθούμε την Cosco, την e-Food, τους ντελιδεράδες της Θεσσαλονίκης, τη ΛΑΡΚΟ, τους εκπαιδευτικούς ενάντια στην «αξιολόγηση» και τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, τους υγειονομικούς, τις/τους εργαζόμενες/ους στον ΕΦΚΑ μέσα στα Χριστούγεννα, αλλά και σε δήμους για τις σχέσεις και τις συνθήκες εργασίας, ακόμα και τους μικρομεσαίους αγρότες.

Οι αγώνες αυτοί μπορούσαν και έπρεπε να συνενωθούν σε μία γενική απεργιακή κινητοποίηση, ωστόσο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, με τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, ανέβαλε επί μακρόν την προκήρυξη της, έχοντας συνείδηση των συνεπειών που θα δημιουργούνταν.

Όμως, η κοινωνική κατακραυγή,

που, ευλόγως, δεν αποτυπώνεται στις δημοσκοπήσεις για ψήφο στα κυρίαρχα συστημικά κόμματα, είναι παρούσα και βοά τόσο, που ούτε η υποχωρητική ηγεσία της ΑΔΕΔΥ, ούτε η ξεφτιλισμένη περίπτωση του Παναγόπουλου της ΓΣΕΕ, δεν άντεξαν να την αγνοήσουν περαιτέρω.

Τα αιτήματα της απεργίας μοιάζουν

γαδιά τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία.

Αιτήματα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία και ήδη εμπλέκεται ενεργά το ελληνικό κράτος, προκαλώντας θύματα στην ίδια την Ουκρανία που υποτίθεται ότι υπερασπίζεται, στη ρωσική εργατική τάξη, στην Ελληνική εργατική τάξη.

Αιτήματα για την υπεράσπιση της

Η σύγκρουση θα είναι διαρκής και σφοδρή και, μετά τη μεγάλη εμφάνιση στους απεργιακούς δρόμους της 6ης Απρίλη, θα επιστρέψει σε κάθε χώρο και κάθε κλάδο δουλειάς και θα συνηρθεί από τις βάρβαρες αντεργατικές επιθέσεις από την πλευρά του συστήματος, αλλά και από τις εργατικές αντιστάσεις, αντιδράσεις και διεκδικήσεις.

και είναι αυτονόητα για την καθεμία και τον καθένα μας που ανήκουμε στην εργατική τάξη.

Αιτήματα για την αντιμετώπιση της ακρίβειας και της άκρατης κερδοσκοπίας, που η κυβέρνηση τις θεωρεί φυσικά κι «ανεξέλεγκτα» φαινόμενα, τις τροφοδοτεί πολιτικά και νομικά, τις επιδοτεί οικονομικά, ενισχύοντας τους «φίλους» της και φτωχοποιώντας ρα-

Δημόσιας Υγείας, η οποία, εν μέσω πανδημίας, διαλύει η κυβέρνηση (αξιοποιώντας και το προηγούμενο νομοθετικό και πολιτικό έργο του ΣΥΡΙΖΑ) για να την παραδώσει στους κλινικάρχες του άγριου και ανάλγητου ιδιωτικού τομέα, οδηγώντας μας ολοταχώς πολύ πριν από τη δημιουργία του ΕΣΥ και του Γεννημάτα.

Αιτήματα για την υπεράσπιση της

Οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε γραμμή «ό,τι του φανεί του Λωλοστεφανή» για το νόμο Χατζηδάκη

Ο νόμος Χατζηδάκη ψηφίστηκε εν τω μέσω απεργιών χιλιάδων εργαζομένων τον Ιούνιο του 2021 και αποτελεί προκλητική υποστήριξη των μεγαλοεργοδοτών, για να εξασφαλίσει τα κέρδη τους εξοντώνοντας κυριολεκτικά τους εργαζόμενους (και ακόμα χειρότερα τις γυναίκες εργαζόμενες) και, απαγορεύοντας στην ουσία τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Ταυτόχρονα πραγματοποιεί ωμή παρέμβαση στα σωματεία και διαστρέβλωση των διαδικασιών και ψηφοφοριών τους, με την υποχρέωση της ηλεκτρονικής «συμμετοχής» των μελών.

Το σύνολο των συνδικαλιστικών παρατάξεων (πλην ΔΑΚΕ) διακήρυσαν την εναντίωση στην εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, με ακύρωσή του, με στόχο «να μείνει στα χαρτιά», με την ανατροπή του, με τη μη εφαρμογή του, τέλος πάντων.

Έχουν περάσει πάρα πολλά κρίσιμα ημερολογιακά σημεία, με σημα-

ντικότερο αυτό της 1/1/2022, οπότε ξεκινούσε και η υποχρέωση εγγραφής των Σωματείων στο ΓΕΜΗΣΟΕ, αλλά και η υποχρέωση αλλαγής των καταστατικών για να περιλαμβάνουν και τις ηλεκτρονικές «συμμετοχές» σε συνελεύσεις και εκλογικές αρχαιρεσίες.

Όλο αυτό το διάστημα, η δική μας συνδικαλιστική αριστερά και οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ επιμείνανε στη σαφή διατύπωση κατεύθυνσης από την ΑΔΕΔΥ προς τις ομοσπονδίες και σωματεία-μέλη της, ότι δεν θα δεχτεί στο συνέδριό της, αντιπροσώπους εκλεγμένους-ες από ηλεκτρονικές διαδικασίες ή και υβριδικά/μικτά συστήματα.

Η κβλυσιστική της πρώην ΠΑΣΚ (νυν ΔΗΣΥΠ) είναι υπαρκτή, αλλά και εξηγήσιμη, δηλαδή συμβατή με τη συμβιβαστική προς το σύστημα στάση της τα πάρα πολλά τελευταία χρόνια, συμπεριλαμβανομένης της μνημονιακής και της πανδημικής περιόδου. Η στάση της λογοδοτεί στη γενικότερη

προτίμηση των διαδρόμων της εξουσίας, από τους δρόμους του αγώνα των εργαζομένων. Δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο.

Η θέση και η ρητορική του ΠΑΜΕ είναι στη σωστή κατεύθυνση. Αν μετατρέπονταν σε εφαρμοσμένη πρακτική θα είχαμε μεγάλα περιθώρια πραγματικής ανατροπής του νόμου. Ωστόσο, παρόλο που σε σωματεία και ομοσπονδίες που έχει το ίδιο το ΠΑΜΕ την πλειοψηφία, η επιλογή είναι να μην εφαρμόζεται ο νόμος Χατζηδάκη, τα υπόλοιπα, πολλά σωματεία, ομοσπονδίες και η ίδια η ΑΔΕΔΥ έχουν αφεθεί μετέωρα. Δόθηκε ένα ανεξήγητα μεγάλο χρονικό περιθώριο στην πρώην ΠΑΣΚ, να μένει σε γενικές κι αόριστες καταδίκες του νόμου, την ώρα που όλα τα σωματεία βρίσκονταν σε εκλογικές διαδικασίες, καθώς είχαν «κολλήσει» λόγω της πανδημίας και τώρα φτάνουμε στην εποχή των συνεδρίων μεγάλων ομοσπονδιών και παράγονται «τετελεσμένα», δηλαδή έχουν ήδη

εκλεγεί σύνεδροι από ηλεκτρονικές αρχαιρεσίες.

Έτσι, ούτε οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ πιέστηκαν να πάρουν θέση για την εφαρμογή ή μη του νόμου και είναι προφανές ότι το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ θα διεξαχθεί με διαστρεβλωμένους συσχετισμούς, αφού όλες και όλοι ξέρουμε ότι ηλεκτρονικά ψηφίζει και ο κόσμος που δεν ενδιαφέρεται στην πραγματικότητα για την συλλογική τύχη των σωματείων, χωρίς πραγματική συζήτηση και επιχειρήματα και με άλλα πιο ατομικά κριτήρια.

Από εδώ και πέρα, σε κάθε περίπτωση, θα κινηθούμε αγωνιστικά, ενωτικά και με κριτήριο τα συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς, για να ανατρέψουμε και να αποτρέψουμε τις εφαρμοζόμενες αντεργατικές πολιτικές, στην πιο δύσκολη κατάσταση, που σίγουρα δημιουργεί ο νόμος Χατζηδάκη. Μέσα από τις υπόλοιπες νίκες θα έχουμε στα υπόψη να τον καταργήσουμε όσο γρηγορότερα γίνεται.

αγώνες κάθε χώρου

είναι ένας σημαντικός σταθμός

αξιοπρεπούς, και με δικαιώματα, εργασίας, για Συλλογικές Συμβάσεις υπέρ των εργαζομένων και όχι των εργοδοτών. Για μόνιμη και σταθερή δουλειά και όχι για ζωή-λάστιχο, που στρέφεται εναντίον των πιο ευάλωτων τμημάτων των εργαζομένων, εναντίον των γυναικών ιδιαίτερα.

Αιτήματα για την ελευθερία και την αποτελεσματικότητα της συνδικαλιστικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, χωρίς την παρέμβαση του κράτους και των εργοδοτών όπως επιχειρείται μέσα από το νόμο Χατζηδάκη, χωρίς τη διαστρέβλωση των ηλεκτρονικών διαδικασιών και ψηφοφοριών, χωρίς τα νομικά και ανυπερβλήτα εμπόδια της ποινικοποίησης των απεργιακών δράσεων.

Αιτήματα ενάντια στις άμεσες και έμμεσες ιδιωτικοποιήσεις (ΣΔΙΤ, παραχωρήσεις, άμεσες αναθέσεις κλπ) ακόμα και βασικών αγαθών, όπως το ρεύμα και το νερό, όπως οι ελεύθεροι χώροι και το περιβάλλον.

Αιτήματα για προσλήψεις και ενίσχυση του Δημοσίου, για να διευκολύνεται η ζωή των εργαζομένων με παροχή καλής ποιότητας και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών.

Αιτήματα για τη φορολόγηση των κερδών των πλουσίων και ελάφρυνση των φόρων που τσακίζουν τα λαϊκά και ήδη ρημαγμένα λαϊκά εισοδήματα.

Αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, για αξιοπρεπή επιδόματα ανεργίας χωρίς ποινές και εξαναγκασμούς για δουλειά στον κάθε τυχοδιώκτη εργοδότη.

Τα αιτήματα της απεργίας μοιάζουν και είναι αδιανόητα για την αστική τάξη, τα κόμματα εξουσίας και όλες τις δυνάμεις που στηρίζουν το σύστημα. Γιατί τα κέρδη τους για να εξασφαλίζονται απαιτούν όλο και περισσότερο ιδρώτα, όλο και περισσότερο αίμα των εργαζομένων σε όλο τον πλανήτη.

Για αυτό και η σύγκρουση θα είναι διαρκής και σφοδρή και, μετά τη μεγάλη εμφάνιση στους απεργιακούς δρόμους της 6ης Απρίλη, θα επιστρέψει σε κάθε χώρο και κάθε κλάδο δουλειάς και θα συντηρείται από τις βάρβαρες

αντεργατικές επιθέσεις από την πλευρά του συστήματος, αλλά και από τις εργατικές αντιστάσεις, αντιδράσεις και διεκδικήσεις.

Από την πλευρά μας κάνουμε και θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας, ώστε οι συγκρούσεις με το κεφάλαιο και την κυβέρνηση να γίνουν με τη μεγαλύτερη ενδοταξική ενότητα και αποτελεσματικότητα, για να προάγουν την ταξική συσπείρωση χωρίς να αποπροσανατολίζονται και να «μπερδεύονται» τα συμφέροντα των «από πάνω» με των «από κάτω» για να μην είναι συμβολικοί, για να υπάρξουν νίκες και κατακτήσεις, για να αποτελούν σκαλοπάτι για τους επόμενους σταθμούς.

Σε αυτή τη Γενική Απεργία επιλέξαμε τη συμμετοχή μας στη συγκέντρωση στα Προπύλαια μαζί με δεκάδες σωματεία, παρατάξεις, συλλόγους και χιλιάδες εργαζόμενους και αγωνιστές-στρίες, για να βρισκόμαστε ανάμεσα στις απεργιακές συγκεντρώσεις και να αποτελούμε κομμάτι τους, σε επαφή με τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους που επέλεξαν να βρεθούν στο Σύνταγμα ή την Κλαυθμώνος. Αποφασίσαμε με βάση την άποψη ότι δεν νομιμοποιούμε τη στάση των ΓΣΕΕ-ΕΚΑ-ΑΔΕΔΥ, δια της συμμετοχής μας στη συγκέντρωση της πλ. Κλαυθμώνος, οι οποίες, αφενός δια της αφωνίας και της διολισθήσεως έχουν αφήσει να

υλοποιείται ο νόμος Χατζηδάκη από σωματεία και ομοσπονδίες των οποίων οι ηγεσίες θέλουν να τον εφαρμόσουν, αφετέρου, η στάση τους στον πόλεμο της Ουκρανίας αφήνει εκτεθειμένη την εργατική τάξη στην Ελλάδα και συντάσσεται στην ουσία με την εμπλοκή της Ελληνικής πολεμικής μηχανής στο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Επιλέξαμε να μη βρεθούμε στο Σύνταγμα, στη συγκέντρωση του ΠΑΜΕ, καθώς, παρά τα ελπιδοφόρα «ανοίγματα» του προηγούμενου Σεπτεμβρίου με το τότε ΣΠΟΡ-ΤΙΓΚ, δεν ακολουθήθηκε μία μετωπική τακτική για τα μεγάλα ζητήματα που είχαμε και έχουμε να αντιμετωπίσουμε ως εργατικό κίνημα και κυρίως για το νόμο Χατζηδάκη. Μία μετωπική τακτική που θα μπορούσε να συσπειρώσει μεγάλες εργατικές δυνάμεις ικανές να ανατρέψουν το νόμο Χατζηδάκη και κάθε επιθετική αντεργατική πολιτική και να αλλάξουν την υλική πραγματικότητα εκατομμυρίων εργαζομένων, αλλά αντί για αυτή υλοποιήθηκε μία μετριοπαθής και αυτοπεριοριζόμενη πολιτική.

Ωστόσο, θα συνεχίσουμε τις «επιθέσεις» ταξικής ενότητας και συνεργασιών, με στόχο την αντεπίθεση και την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού, τόσο σε κάθε χώρο δουλειάς, όσο και σε ευρύτερο συνδικαλιστικό περιβάλλον.

Με τη νίκη!

Πρωτοβουλία για μια ανεξάρτητη αγωνιστική εργατική συνδικαλιστική συλλογικότητα

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ αγωνιστική εργατική συνδικαλιστική συλλογικότητα έκανε την πρώτη της δημόσια εμφάνιση με το κάλεσμα στη γενική απεργία της 6ης Απρίλη.

Ο ίδιος ο μεσότητος που χρησιμοποιείται σε αυτό το κείμενο, «ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ – ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΓΩΝΑΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ», αποκαλύπτει τη βασική ιδέα για τη δημιουργία της.

Αποτελεί ομολογημένη ανάγκη των καιρών, ενάντια στον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση, που όλες οι αριστερές και ταξικές δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος ξορκίζουμε εδώ και πολλά χρόνια αλλά παραμένουμε καθηλωμένες-οι στην ίδια κατάσταση χωρίς τολμηρά βήματα για να την ξεπεράσουμε.

Η ελπιδοφόρα αυτή προσπάθεια συμπεριλαμβάνει οργανωμένα συνδικαλιστικά σχήματα, ανέταχτο κόσμο, πολιτικές δυνάμεις που δεν είχαν κεντρική συνδικαλιστική αναφορά, νέες και νέους

συνδικαλίστριες/συνδικαλιστές από τον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα, με ενεργή και δυναμική συμμετοχή σε δύσκολα πρωτοβάθμια σωματεία, αλλά και σε ομοσπονδίες και σε ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα.

Ο στόχος δεν είναι η πρόσθεση δυνάμεων, αλλά ο πολλαπλασιασμός της οργανωμένης παρέμβασης στο εργατικό κίνημα, η συσπείρωση δυνάμεων, με τρόπο που να ανατρέπονται οι συσχετισμοί και να διευκολύνεται η όσο μαζικότερη έκφραση των ταξικών δυνάμεων για να ξεφύγουμε από τους συμβολικούς, και για αυτό, περιορισμένους αγώνες και να δημιουργήσουμε συνθήκες νίκης και κατακτήσεων για την πραγματική ζωή των ανθρώπων μας. Για την ανασυγκρότηση του κινήματος.

Έχει έρθει η ώρα να εμποδιστεί η κυριαρχία της δεξιάς στα σωματεία και το συνδικαλιστικό κίνημα, μία κυριαρχία «αφύσικη», αφού η εργατική τάξη δεν είναι ο κόσμος που η δεξιά φιλοδοξεί να

εκφράσει και να υπερασπιστεί τα συμφέροντά της.

Αλλά και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, επίσης έχουν μεγαλύτερη αντιπροσώπευση από αυτήν που τους αντιστοιχεί, λόγω της άσκοπης πολυδιάσπασης της αριστεράς.

Οι συνδικαλιστικές και εργατικές ανατροπές που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια, με πιο ενδεικτικό και σημαντικό παράδειγμα το νόμο Χατζηδάκη, έχουν «πατήσει» πάνω σε αυτήν την πραγματικότητα και επιχειρούν να καθιερωθούν ως τετελεσμένες και δεδομένες.

Επομένως, η πρωτοβουλία για μία νέα εργατική συλλογικότητα δεν μπορεί παρά να είναι ένα πολύ καλό νέο για τις ριζοσπαστικές δυνάμεις στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα.

Τα πρώτα της κείμενα είναι προϊόντα μεγάλης και έντονης συλλογικής δουλειάς, επιχειρώντας ώσμωση ανάμεσα σε χώρους που δεν είχαν μάθει σε κοινές διαδικασίες, ούτε ακόμα και σε κοινή ορο-

λογία. Με προσπάθεια συζήτησης χρόνων, μπορούμε να πούμε ότι φτάσαμε σε ένα κομβικό σημείο για συνύπαρξη, συναντίληψη και κοινή παρέμβαση στις πολύ μεγάλες και κρίσιμες απαιτήσεις του εργατικού κινήματος.

Για μία νέα εργατική/συνδικαλιστική κίνηση με ανοιχτή, δημοκρατική και πανελλαδική συγκρότηση, με ανεξαρτησία από την εργοδοσία και τις πιέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με το βλέμμα στη συμμετοχή των νέων ανθρώπων και την εμπειρία των παλιότερων που...άντεξαν πολλές κρίσεις, με τη φροντίδα στα πρωτοβάθμια σωματεία και την αξιοποίηση των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων οργάνων υπέρ του εργατικού κινήματος κι όχι της «αναπαγωγής» μεγαλοστελεχών.

Το επόμενο διάστημα η απεύθυνση θα είναι μαζικότερη και τα βήματα θα χρειαστούν τη συμμετοχή όσο περισσότερων γίνεται.

Μείνετε συντονισμένες-οι στη δική μας... συχνότητα για τα επόμενα νέα!

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

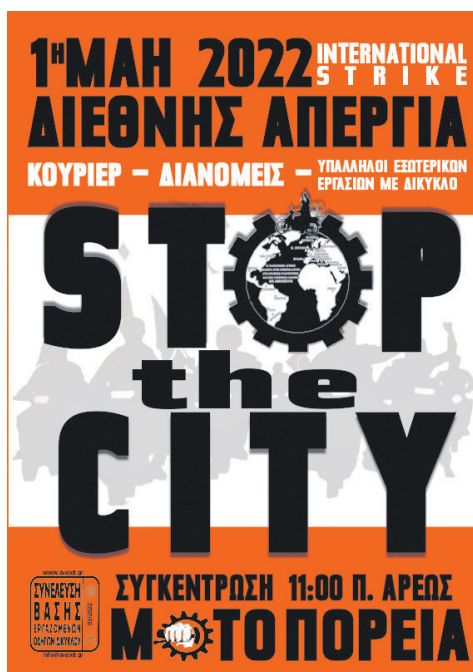
1 Μάη 2022: Ταξική, Διεθνιστική, Αντιπολεμική Πρωτομαγιά!

Το μήνυμα της γενικής απεργίας στις 6 Απρίλη είναι μαζικό και σαφές: Η εργατική τάξη απαιτεί να σταματήσει η λιτότητα. Απαιτεί να δοθούν αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις. Απαιτεί να σταματήσουν οι πλάτες της κυβέρνησης στους κερδοσκόπους και να ενισχυθεί το κοινωνικό κράτος, η υγεία, η παιδεία. Απαιτεί να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις και να ενισχυθεί το δημόσιο, τα νοσοκομεία, τα σχολεία, οι δήμοι, με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού. Απαιτεί τα λεφτά που μοιράζονται απλόχερα στους επιχειρηματίες και σε εξοπλιστικά προγράμματα να δοθούν για τις ανάγκες του λαού. Απαιτεί να μην συμμετέχει με οποιονδήποτε τρόπο η Ελλάδα στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία. Απαιτεί να κλείσουν οι Νατοϊκές βάσεις στη χώρα και να υπάρξει αλληλεγγύη, άσυλο και δικαιώματα σε όλους τους πρόσφυγες. Απαιτεί να γίνει σεβαστή η κυρίαρχη απαίτηση για την οποία οι

εργάτες έδωσαν το αίμα τους στο Σικάγο 136 χρόνια πριν, την 1η Μάη του 1886, το 8ωρο. Η φετινή πρωτομαγιά -είτε αλλάξει είτε όχι μέρα αγωνιστικού εορτασμού (λόγω του ότι είναι την Κυριακή του Θωμά)- χρειάζεται

να γίνει ένα ορόσημο συνέχισης αυτού του αγώνα που δόθηκε στις 6 Απρίλη με τη Γενική Απεργία.

Από την επόμενη μέρα της γενικής απεργίας, με κυρίαρχο ρόλο των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, στα σωματεία, σε κάθε χώρο δουλειάς, στις γειτονιές, στις σχολές και τα σχολεία πρέπει να υπάρξει κάλεσμα συνέχισης του αγώνα. Με ακόμη καλύτερα αντανakλαστικά από όσο υπήρξαν για τις 6 Απρίλη, χρειάζεται να οργανώσουμε τη συμμετοχή στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς. Με συσκέψεις, με μαζικές εξορμήσεις και περιοδείες, με Γενικές Συνελεύσεις, αξιοποιώντας όπου υπήρξαν απεργιακές επιτροπές ώστε την 1η Μάη να ξαναενωθούν στο δρόμο όλοι οι χείμαρροι αντίστασης στην πολιτική της κυβέρνησης. Να ξαναανώσει η κυβέρνηση το πόσο εύθραυστή είναι η βάρβαρη αυτή πολιτική όταν αντιμετωπίζει μαζικούς, ενωτικούς αγώνες.

10 ευρώ κοστολογούν το κεφάλι των διανομέων

Μια άκρως απαράδεκτη απόφαση πήρε την Δευτέρα 28 Μάρτη το υπουργείο Εργασίας για τους εργαζόμενους διανομείς με εξαρτημένη εργασία (freelancer) στις ηλεκτρονικές πλατφόρμες. Μια απόφαση που χορηγεί 10 ευρώ το μήνα για την ασφάλεια των «freelancer» και αποδεικνύει για μια ακόμη φορά πόσο καίρια ήταν η κινητοποίηση των διανομέων της e-food, που έβλεπαν τα χειρότερα να έρχονται και προχώρησαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις διεκδικώντας να παραμείνουν στη δουλειά ως εργαζόμενοι και όχι ως «συνεργάτες».

Σύμφωνα λοιπόν με την απόφαση της κυβέρνησης, οι «freelancer» ως «Συνεργάτες» όπως τους ορίζει ο νόμος Χατζηδάκη, διαχωρίζονται από τους υπόλοιπους εργαζόμενους και από τα βασικά αιτήματα που έχουν καταθέσει τα σωματεία με δεκάδες κινητοποιήσεις όλο το προηγούμενο διάστημα σχετικά με την χορήγηση των μέτρων προστασίας και ασφάλειας. Για παράδειγμα: Μέσα Ατομικής Προστασίας με σύγχρονες προδιαγραφές (κράνος, πανωφόρι, κατωφόρι, μπότες κ.λπ.), εταιρικά οχήματα με προδιαγραφές καταλληλότητας μεταφοράς προϊόντων, αποστάσεις παραλαβής παράδοσης και συνθήκες πλοήγησης, μέτρα για την κατάργηση της αξιολόγησης και εντατικοποίηση της εργασίας με την πληρωμή με το κομμάτι, που αποτελούν παράγοντες για την αύξηση το εργατικών και θανατηφόρων ατυχημάτων όλα αυτά τα χρόνια.

Επίσης η χορήγηση για την αποζημίωση 15% του οχήματος των διανομέων που ισχύει από τον ν. 4611/19 όπως και στον ν. 4808/21, συνεχίζει στην ουσία να απαλλάσσει τις εταιρείες από το σύνολο του κόστους των οχημάτων και την υποχρέωσή τους να παρέχουν εταιρικά οχήματα με προδιαγραφές ασφάλειας των οδηγών. Μάλιστα η χορήγησή του με βάση τον κατώτατο μισθό σε καμία περίπτωση δε φτάνει ούτε για τη βασική συντήρηση, ιδιαίτερα σε συνθήκες μεγάλης ακρίβειας, υπολογίζοντας ότι οι διανομείς με εξαρτημένη εργασία παροχής υπηρεσιών είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουν και τα έξοδα καυσίμων.

Συλλογική Σύμβαση με μειώσεις μισθών προτείνουν οι τραπεζίτες!

Η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) που προτείνουν οι τραπεζίτες, όπως παρουσιάστηκε από τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας Τραπεζοϋπαλλήλων Οργανώσεων Ελλάδας (ΟΤΟΕ) στο Γενικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας, είναι μια ΣΣΕ συμφοράς για τους εργαζόμενους. Οι τραπεζίτες προτείνουν τριετή ΣΣΕ με ισχύ από 1 Γενάρη του 2022 ως και τις 31 Δεκέμβρη του 2024.

Το βασικό «τυράκι» που ρίχνουν οι τραπεζίτες -με την ανοχή των παρατάξεων ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ που έχουν ήδη δηλώσει ότι συμφωνούν με την προτεινόμενη ΣΣΕ- είναι η μεσοσταθμική υποτιθέμενη αύξηση των μισθών σε ποσοστό 5,5% στο τέλος της τριετίας με καταβολές: 2% την 1η Οκτωβρίου του 2022 + 1% τον Δεκέμβριο του 2023 + 2,5% τον Δεκέμβριο του

2024. Στην πραγματικότητα, αν η σύμβαση αυτή υπογραφεί, θα φέρει τραγικές μειώσεις στο μισθό των τραπεζοϋπαλλήλων, αν συνηυπολογίσουμε τις απώλειες που έχουν υποστεί την προηγούμενη δεκαετία των μνημονίων και της σκληρής λιτότητας αλλά και τις αυξήσεις στις τιμές της ενέργειας και των καυσίμων καθώς και σε βασικά είδη πρώτης ανάγκης.

Η δεύτερη υποτιθέμενη προστατευτική για τους εργαζόμενους πρόταση είναι η ρήτρα προστασίας της απασχόλησης. Και εδώ γίνεται προσπάθεια να παγιδευτούν οι εργαζόμενοι σε μια συμφωνία που δεν εξασφαλίζει τίποτα. Σύμφωνα με την πρόταση, «τα μέρη επιβεβαιώνουν τη βούλησή τους να προστατεύσουν την απασχόληση στον κλάδο και να λαμβάνουν εύλογα κατά τις περιστάσεις μέτρα,

προκειμένου να αποτρέπονται οι απολύσεις για οικονομοτεχνικούς λόγους». Η επιβεβαίωση της βούλησης έρχεται γενικά και αόριστα και πώς άραγε να εμπιστευτείς τη μεριά των εργοδοτών όταν σε αυτό το σπορ δεν έχουν καθόλου πρότερο έντιμο βίο. Με τη δικαιολογία των μνημονίων και της ανακεφαλαιοποίησης απολύθηκαν άμεσα ή έμμεσα (εθελούσια έξοδος) πάνω από 10.000 τραπεζοϋπάλληλοι την τελευταία 10ετία.

Η ΣΣΕ που προτείνεται χρειάζεται να απορριφθεί από τους τραπεζοϋπαλλήλους και να διεκδικηθεί μία ΣΣΕ που να δίνει πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και θα απαγορεύει ρητά τις απολύσεις. Ο μόνος τρόπος για να υπάρξουν τέτοιες διεκδικήσεις είναι η οργάνωση απεργιακών και κάθε άλλης μορφής κινητοποιήσεων.

Εκλογές στο Πανεπιστήμιο Αθήνας

Να ξαναζωντανέψει το σωματείο εργαζομένων

Εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ. και εκπροσώπων στην ομοσπονδία τους πραγματοποιεί στις 7 Απρίλη ο Σύλλογος Διοικητικού Προσωπικού του Πανεπιστημίου Αθηνών. Οι εκλογές πραγματοποιούνται για πρώτη φορά από το 2018 λόγω της παράτασης που είχε πάρει η θητεία του Δ.Σ. εξαιτίας της πανδημίας και είναι μια πρώτη τάξης ευκαιρία να αναστραφεί η πορεία απαξίωσης του Συλλόγου. Μια πρώτης τάξης ευκαιρία ο Σύλλογος να ξαναποκτήσει σχέσεις με τη βάση του. Με όλους τους εργαζόμενους στο Πανεπιστήμιο.

Αυτά τα 4 χρόνια η σημερινή διοίκηση του Συλλόγου πέτυχε να καταστήσει ανύπαρκτο ένα σωματείο που έχει δώσει τεράστιες μάχες τα προηγούμενα χρόνια με αποκορύφωμα την απεργία 3,5 μηνών το 2013. Η συνεργασία στο προεδρείο του Συλλόγου της Ενωτικής Αριστερής Παρέμβασης (ΕΑΠ) και της Ανεξάρτητης Πανεπιστημιακής Έκφρασης (ΑΠΕ) μετέτρεψαν ένα σύλλογο που επί της ουσίας καλύπτει πάνω από 4.000 εργαζόμενους στο ΕΚΠΑ σε ένα ακίνδυνο για τη Διοίκηση του πανεπιστημίου σώμα. Απέδειξαν έτσι ότι οι συνδικαλιστικές δυνάμεις που πρόσκεινται στον ΣΥΡΙΖΑ και στην ΠΑΣΚΕ δεν έχουν σκοπό να προσφέρουν καμιά υπη-

ρσία στο συνδικαλιστικό κίνημα, στις μάχες που χρειάζονται να οργανωθούν για να ανατραπεί η πολιτική που ασκεί η κυβέρνηση.

Ενώ η κυβέρνηση έχει διαλύσει την Υγεία και την Παιδεία, ιδιωτικοποιεί τα πάντα και προσπαθεί να καταργήσει το συνδικαλισμό και τα Σωματεία το σωματείο με το ζόρι έβγαλε όλο αυτό το διάστημα κάποιες ανακοινώσεις και αυτό μετά από συντονισμένες πιέσεις των 2 παρατάξεων της Αριστεράς που μειοψήφησαν στις προηγούμενες εκλογές. Της ΔΑΣ (ΚΚΕ) και της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθήνας (ΠΕΠΑ) στην οποία συμμετέχουν ανέταχτοι αγωνιστές και αγωνίστριες και μέλη συλλογικοτήτων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Τα προβλήματα στο Πανεπιστήμιο

Στο πανεπιστήμιο Αθήνας όπως και σε όλα τα πανεπιστήμια τα προβλήματα των εργαζομένων είναι κοινά με αυτά των φοιτητών. Η προσπάθεια να μην μπει η αστυνομία στους χώρους που ήδη η κυβέρνηση της έχει ανοίξει την πόρτα και να μην συλλαμβάνονται φοιτητές-τριες λόγω της δράσης τους είναι μια μάχη που θα ενταθεί το επόμενο διάστημα. Εργαζόμενοι του Πανεπιστημίου

καθοριστικοί για την κάλυψη των αναγκών που υπάρχουν μπήκαν σε καθεστώς αναστολής εργασίας επειδή επέλεξαν να μην εμβολιαστούν. Την ίδια ώρα οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα αντί να μονιμοποιηθούν, εξακολουθούν να δουλεύουν με μισθούς πείνας και συμβάσεις προς χάριν της ανακύκλωσης της ανεργίας, ενώ σε αρκετούς χώρους του πανεπιστημίου και εξωτερικούς και εσωτερικούς ήδη έχουν αναλάβει την καθαριότητα εργολάβοι. Η σημερινή πλειοψηφία του Δ.Σ. δεν έχει πάρει καμιά πρωτοβουλία απέναντι στην κερκόπορτα των ιδιωτικοποιήσεων που αποτελεί η παρουσία εργολάβων καθαριότητας στο ΕΚΠΑ και βαφτίζει τις απολύσεις των συμβασιούχων οκτάμηνων ή διετών συμβάσεων ως αναγκαίο κακό λόγω της λήξης της σύμβασης που έχουν υπογράψει.

Με αυτό το πρόβλημα να παίρνει διάσταση λόγω της πανδημίας καθώς η καθαριότητα και η απολύμανση όλων των χώρων του πανεπιστημίου (αιθουσών διδασκαλίας και αμφιθεάτρων, τουαλετών και κοινόχρηστων χώρων, γραφείων και εργαστηρίων) έπρεπε και πρέπει να είναι συνεχής, η απερχόμενη πλειοψηφία δεν έκανε ούτε μία Γενική Συνέλευση με εξαίρεση την εκλογοαπολογιστική της Πέμπτης 31/3 όπου ο διοικητικός απολογισμός της κατα-

ψηφίστηκε. Κάτι που μάλλον δεν κόστισε πολύ στην απερχόμενη διοίκηση καθώς αυτά τα 4 χρόνια προτίμησε να στήσει, με την ανοχή και την συναίνεση της διοίκησης, ένα μηχανισμό συνεννόησης μεταξύ τους όπου η συλλογική αντιμετώπιση των προβλημάτων έδωσε τη θέση της στις ατομικές συζητήσεις για την επίλυση όποιου θέματος προέκυπτε. Μηχανισμό με στόχο την εργασιακή ειρήνη και όχι την αντίσταση στη συρρίκνωση του δημόσιου χαρακτήρα του ΕΚΠΑ.

Η ΠΕΠΑ όπως πρωτοστάτησε και στη μεγάλη μάχη του 2013, όπως προσπάθησε και τα τελευταία 4 χρόνια, θα δώσει μάχη για να σταματήσει την ύπαρξη αυτού του μηχανισμού. Η συμμετοχή στις διαδικασίες του Συλλόγου θα είναι καθοριστική. Οι εργαζόμενοι όλοι μαζί και σε συνεργασία με τους φοιτητές του ΕΚΠΑ μπορούν να ανατρέψουν το τοπίο και να πάρουν την κατάσταση ξανά στα χέρια τους ζωντανεύοντας το Σύλλογο για να αποτρέψουμε κάθε σκέψη για την ιδιωτικοποίηση των εργασιών του ΕΚΠΑ, κάθε σκέψη για την είσοδο αστυνομίας στους χώρους του Πανεπιστημίου, για να μπορέσουμε να μονιμοποιήσουμε τους πάνω από 3.000 συμβασιούχους εργαζόμενους του Πανεπιστημίου.

Πρυτανεία και κυβέρνηση εμπαίζουν τους/τις συμβασιούχους καθαριότητας του ΕΚΠΑ

Του Θοδωρή Πατσατζή, συμβασιούχου καθαριότητας στο ΕΚΠΑ

Για δεύτερη φορά ο πρύτανης του ΕΚΠΑ αποφάσισε να αθετήσει τις δεσμεύσεις του απέναντι στις καθαρίστριες-στες που δουλεύουν στο Πανεπιστήμιο με 8μηνες συμβάσεις εργασίας. Έτσι 30 από τους περίπου 90 εργαζόμενους δεν εξοφλήθηκαν στις 24 Μάρτη, όπως ο πρύτανης είχε δεσμευθεί, τους μισθούς Γενάρη και Φλεβάρη.

Μάλιστα ο ίδιος ο πρύτανης αρνείται να πει καθαρά το λόγω της μη πληρωμής αυτών των εργαζομένων ενώ σε αντιφάσεις έπεσε και η διεύθυνση μισθοδοσίας του ΕΚΠΑ κατά τη διάρκεια παράστασης διαμαρτυρίας που έκαναν οι συμβασιούχες καθαρίστριες-στες στο κτίριο των διοικητικών υπηρεσιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ως λόγος της μη-πληρωμής των 30 εργαζομένων (που άλλοι πληρώθηκαν κάποιες μέρες του Φλεβάρη και όχι τις μέρες που δούλεψαν το Γενάρη και κάποιοι μόνο το Γενάρη) προβλήθηκε η αδράνεια από μεριάς

εποπτών να προσκομίσουν έγκαιρα υπογεγραμμένα τα παρουσιολόγια των εργαζομένων. Όταν όμως ρωτήθηκαν πως είναι δυνατόν στην ίδια σχολή π.χ. στην Ιατρική με τον ίδιο επόπτη άλλοι εργαζόμενοι να έχουν πληρωθεί κανονικά και άλλοι όχι δεν μπορούσαν να απαντήσουν και μας παρέπεμψαν στην Ενιαία Αρχή Πληρωμών. Πετούσαν δηλαδή την μπάλα στην εξέδρα.

Πολύ σημαντική ήταν και η πρωτοβουλία καθαριστριών-στών του Φυσικού να ζητήσουν και να λάβουν τη στήριξη των φοιτητών της σχολής και η από κοινού προσπά-

θεια να συναντηθούν με τον κοσμήτορα της σχολής απαιτώντας να πάρει θέση. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες θα συνεχιστούν και το επόμενο διάστημα. Αυτό που έγινε κατορθωτό με την πίεση των καθαριστριών-στών στη συνέλευση του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ ήταν η απόφαση τη μέρα της Γενικής Απεργίας, την Τετάρτη 6 Απρίλη να πραγματοποιηθεί στις 9 το πρωί συγκέντρωση στην Πρυτανεία με αίτημα την άμεση εξόφληση όλων των δεδουλευμένων. Οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν όσο χρειαστεί.

Εκλογές στο Σύλλογο Εργαζομένων του Δήμου Αγίας Παρασκευής

Τα σωματεία ανήκουν στους εργαζόμενους

Της Στέλλας Τζανίνη, προέδρου του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Αγίας Παρασκευής

Την Τρίτη 12 Απρίλη διεξάγονται οι εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ. και εκπροσώπων μας στην ΠΟΕ-ΟΤΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Ως Αγωνιστική Ενωτική Πρωτοβουλία (ΑΕΠ) ζητάμε ξανά τη στήριξη των συναδελφισσών-φων, όπως μας τη δίνουν χρόνια τώρα.

Οι εκλογές έγιναν με καθυστέρηση. Υπήρξε παράταση της θητείας του ΔΣ λόγω κορονοϊού. Σε αυτό το διάστημα η κυβέρνηση ψήφισε το νόμο Χατζιδάκη με στόχο να οδηγηθούν σε πλήρη παράλυση οι συλλογικές διαδικασίες των εργαζομένων και η δημοκρατική λειτουργία των σωματείων. Ταυτόχρονα επιτίθεται στα εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα, με την ουσιαστική κατάργηση του 8ώρου και των ΣΣΕ, τον περιορισμό του απεργιακού δικαιώματος και τον πλήρη κυβερνητικό και εργοδοτικό έλεγχο των συνδικάτων. Την ίδια ώρα η ακρίβεια στα είδη λαϊκής κατανάλωσης, στο πετρέλαιο, το αέριο, την ενέργεια και τη ΔΕΗ χτυπάει κόκκινο και εξανεμίζει τους μισθούς μας. Η κατάσταση αυτή θα επιδεινωθεί με τις επιπτώσεις του πολέμου στην Ουκρανία, γι' αυτό ζητάμε να σταματήσει τώρα, να λυθούν οι διαφορές με ειρηνικό τρόπο και να μην υπάρξει καμιά εμπλοκή της χώρας μας στην προώθηση των σχεδίων του ΝΑΤΟ στην περιοχή.

Άλλη μια πληγή για τους εργαζόμενους είναι η προώθηση του λεγόμενου «Επιτελικού Κράτους» που μεταφράζεται στη συρρίκνωση των δημόσιων κοινωνικών υπηρεσιών, της Υγείας, της Παιδείας και της Πρόνοιας και την ιδιωτικοποίηση βασικών τομέων της

Τοπικής Αυτοδιοίκησης, όπως η καθαριότητα και το πράσινο, οι τεχνικές υπηρεσίες και οι υπηρεσίες συντήρησης των υποδομών τους, αλλά και το μέγαν των οικονομικών και διοικητικών υπηρεσιών και των υπηρεσιών πληροφορικής. Με όχημα την έλλειψη προσωπικού, ένα πραγματικό πρόβλημα σήμερα, που οι ίδιοι το δημιούργησαν και τώρα το επικαλούνται για τις ιδιωτικοποιήσεις, ενώ το 2010-2012 ισχυρίζονταν ότι περισσεύει προσωπικό για να κάνουν τις απολύσεις. Τώρα ξαναεσταίνουν το ίδιο παραμύθι, με αφορμή την υγειονομική κρίση. Το ΔΝΤ εισηγείται νέα μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων και περαιτέρω μείωση του αριθμού τους, κάτι που ξεκίνησε το ντόπιο δημοσιογραφικό και πολιτι-

ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, με περικοπές και άγρια λιτότητα για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, οφείλουμε να αντεπιτεθούμε δυναμικά, να αγωνιστούμε για τα δικαιώματά μας! Να υπερασπιστούμε το πανανθρώπινο δικαίωμα για μια ζωή με αξιοπρέπεια, να νικήσουμε την ψυχολογία της ήττας και του συμβιβασμού, να απομονώσουμε τον ατομικισμό ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την ανάκτηση των κεκτημένων που χάσαμε απ' τις πολιτικές των μνημονίων.

Η παράταξή μας έχει δείξει εμπράκτως ότι μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά, μαζί με τους εργαζόμενους, στη νέα συλλογικότητα απέναντι στον ατομισμό, για ένα Σωματείο ενότητας στο πρόβλημα και των αγώνων

τείο και το εξυγιάνουμε όταν ήταν υπό διάλυση και υπήρχαν σκιές για τη διαφάνεια στην οικονομική του διαχείριση. Να μην επιτρέψουμε αυτήν την παθογένεια ξανά ποτέ. Γιατί τα σωματεία φτιάχτηκαν για να διεκδικούν τα δίκαια των εργαζομένων, και για αυτό το λόγο είναι και θα είναι απέναντι στους κάθε είδους εργοδότες και το κράτος. Σε αυτές τις εκλογές εθεάθησαν και οι απόντες από τους αγώνες στο δήμο μας. Βγήκαν στη γύρα και ζητάνε τη ψήφο των εργαζομένων. Αλήθεια που ήταν όλα αυτά τα χρόνια; είχαν συμμετοχή πουθενά; γιατί εμείς δεν τους είδαμε σε καμία κινητοποίηση και απεργία. Εμείς το δηλώνουμε ξεκάθαρα: δεν θέλουμε να είμαστε αρεστοί στη διοίκηση, ούτε λειτουργούμε ως εκπρόσωποι-παπαγαλάκια, ευνοούμενοι ή το δεκανίκι της, και έχουμε ταλαιπωρηθεί πολύ εξ αιτίας αυτού. Βάζουμε και θα βάζουμε μπροστά τους εργαζόμενους και τα προβλήματά τους πάνω από όλα. Αυτούς θα εξακολουθούμε να στηρίζουμε. Διαχρονικά οι εργοδοτικές παρεμβάσεις είναι καταδικασμένες στη συνείδηση των εργαζομένων. Εμείς καλούμε όλους τους εργαζόμενους να αυτό το γνώμονα να κρίνουν την απερχόμενη διοίκηση του σωματείου και να στηρίξουν την ΑΕΠ, που ήταν ενεργή και μπροστάρισσα σε όλη αυτή τη κρίσιμη περίοδο. Θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε πιο ισχυρά και δεσμευόμαστε ότι θα αγωνιζόμαστε συνεχώς ώστε να διαμορφώσουμε όλοι μαζί οι εργαζόμενοι το μέλλον που μας αξίζει!

Συνεχίζουμε να αντιστεκόμαστε και να διεκδικούμε: το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους και τη μετατροπή των συμβασιούχων ΙΔΟΧ σε ΙΔΑΧ, τη στελέχωση των υπηρεσιών με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού ταυτόχρονα με την αναβάθμιση του τεχνολογικού εξοπλισμού - ψηφιοποίηση, ενάντια στην εντατικοποίηση της εργασίας και στο σύνθημα της κυκλικής εναλλαγής υπαλλήλων και στα παράλληλα καθήκοντα, προς όφελος της εξυπηρέτησης των πολιτών με αποτελεσματικότερο έργο υπηρεσιών και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Την επαναφορά των μισθών-επιδομάτων στην εποχή προ μνημονιακών περικοπών, και την εφαρμογή της Σ.Σ.Ε. Την τήρηση των κανόνων Υγιεινής και Ασφάλειας των εργαζομένων, την παροχή ειδών ατομικής εργασίας και την πρόσληψη ιατρού εργασίας και τεχνικού ασφάλειας.

Να υπερασπιστούμε το πανανθρώπινο δικαίωμα για μια ζωή με αξιοπρέπεια, να νικήσουμε την ψυχολογία της ήττας και του συμβιβασμού, να απομονώσουμε τον ατομισμό.

κό κατεστημένο.

Σωματείο ενότητας και αγώνα

Σε αυτή τη κρίσιμη περίοδο για τους εργαζόμενους συνολικά, στην τοπική αυτοδιοίκηση, οι συνέπειες της κρίσης και της συνέχισης της πολιτικής των περικοπών και της λιτότητας είναι μία μόνιμη-σταθερή πραγματικότητα. Μαζί με την υπαρκτή απειλή του πολέμου, βιώνουμε το φόβο, την ανασφάλεια, την απομόνωση. Σε αυτό το Οργουελικό σκηνικό, απαιτείται ένα συνδικαλιστικό κίνημα έξω από τα στενά όρια του εργοδοτικού, κυβερνητικού ή κομματικού συνδικαλισμού, με αναφορά στις αξίες και στα οράματα του εργατικού κινήματος, με αγωνιστική και ανιδιοτελή δράση, για τους εργαζόμενους από τους εργαζόμενους. Διότι, χωρίς την αντίδραση και ενεργή συμμετοχή όλων, τα χειρότερα είναι μπροστά μας. Στους αγώνες που έχουμε μπροστά μας, με απολύσεις συνέπεια των ιδιωτικοποιήσεων, με μισθολόγιο-επιδόματα -Σ.Σ.Ε, με ψευδο-αξιολόγηση, με φόρο-επιδρομή, με περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, με πλειστηριασμούς και κόκκινα δάνεια, με κατασχέσεις, με

στη δράση. Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έχουμε ανάγκη από πρωτοβουλίες, ειλικρινείς, ενωτικές και αγωνιστικές. Μας ενώνουν τα κοινά μας προβλήματα και ότι όλοι δουλεύουμε για να ζούμε. Το μεροκάματο δεν έχει χρώμα και γι' αυτό θεωρούμε ότι όλοι όσοι αντιμετωπίζουν τα καθημερινά προβλήματα με αγωνιστική στάση, αξιοπρέπεια και ανιδιοτέλεια, είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο, ανεξάρτητα από πολιτικές και ιδεολογικές τοποθετήσεις. Χρειαζόμαστε ένα σωματείο που θα προσφέρει στο κίνημα ανιδιοτελώς, που δεν βάζει μπροστά το προσωπικό ή το παραταξιακό συμφέρον, αλλά την υπεράσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι αγωνιστές δείχνουν τον δρόμο, αγωνίζονται και υπηρετούν με αφοσίωση - επιμονή και αυταπάνηση, πορεύονται με υψηλά ιδανικά και αξίες. Χρειαζόμαστε ένα σωματείο που να εμπνέει και να συσπειρώνει τους εργαζόμενους. Συνεχίζουμε να δίνουμε μάχες δυναμικά ακόμη και όταν όλα είναι εναντίον μας. Δεν σκύβουμε το κεφάλι σε κανέναν εργοδότη, δήμαρχο, αιρετό και το έχουμε αποδείξει με τους αγώνες μας παλαιότερα και πρόσφατα.

Εμείς ανασυγκροτήσαμε το σωμα-

Νομοσχέδιο για τον ΟΑΕΔ: Για την ανεργία φταίνει... οι άνεργοι

Του Νίκου Μποσινάκου

Για ένα πράγμα δεν μπορεί να κατηγορήσει κανείς την ηγεσία του Υπουργείου Εργασίας και ειδικά τον τωρινό Υπουργό Χατζηδάκη. Ότι υπόσχεται στην εργοδοσία, το υλοποιεί. Και φυσικά έχει μελετήσει πολύ καλά την έκθεση Πισσαρίδη και την εφαρμόζει κατά γράμμα.

Υποσχέθηκε μείωση του μη μισθοδοτικού κόστους και όντως μείωσε 2 φορές τις εργοδοτικές εισφορές, εις βάρος φυσικά των ασφαλισμένων και φορολογούμενων που καλύπτουν το χρηματοδοτικό κενό της κοινωνικής ασφάλισης, ώσπου να ιδιωτικοποιηθεί και αυτή. Υποσχέθηκε μείωση του ...μισθολογικού κόστους και όντως απενεργοποιώντας την δυνατότητα σύναψης συλλογικών συμβάσεων, οδήγησε την απόλυτη κυριαρχία των ατομικών διαπραγματεύσεων με ότι αυτό σημαίνει για τον μισθό.

Υποσχέθηκε ότι θα μετατρέψει τον ΟΑΕΔ σε δομή που θα λειτουργεί σε σύνδεση με την αγορά και τον κατάργησε! Με το νομοσχέδιο που τέθηκε σε διαβούλευση και αναμένεται να κατατεθεί την Βουλή:

Ο ΟΑΕΔ υποβαθμίζεται σε Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης (ΔΥΠΑ) και ουσιαστικά εξομοιώνεται με τα ιδιωτικά γραφεία ευρέσεως εργασίας, λειτουργώντας ως ανταγωνιστής τους. Επισημαίνεται ότι το τελευταίο διάστημα έχει μοιραστεί πακτωλός χρημάτων για την επικοινωνιακή καμπάνια του λογότυπου ΟΑΕΔ. Τώρα προβλέπονται άλλα 1,3

εκατ. Ευρώ για να ενημερωθούμε για την...ΔΥΠΑ.

Ο άνεργος μετατρέπεται σε "αναζητών εργασία", η ανεργία ποινικοποιείται αφού σαν άλλος απόστολος Πέτρος αν κάποιος αρνηθεί 3 φορές την δουλειά που θα του προσφέρει η ΔΥΠΑ, τότε διαγράφεται από τα μητρώα ανέργων για 2 χρόνια και αν αρνηθεί την κατάρτιση που θα του υποδείξει η ΔΥΠΑ σε κάποιο ιδιωτι-

λογίου των ανέργων.

Θεσπίζεται κατ' εξαίρεση διαδικασία προμηθειών και ανάθεσης έργων της ΔΥΠΑ σε ιδιώτες. Είναι προφανές ότι το καλό πλιάτσικο χρειάζεται και νομότυπες διαδικασίες για να είναι ασφαλές. Μην βγει κανένας αδιάφθορος αύριο-μεθαύριο και μας πει πώς "τα φάγαμε" παράνομα.

Μοιράζεται 1 δις ευρώ από το Τα-

Εισάγεται το σύστημα υπαλλήλων πολλών ταχυτήτων με την καθιέρωση bonus. Με αυτόν τον τρόπο, μετά τον ΕΦΚΑ, ο ΟΑΕΔ αποτελεί τον δοκιμαστικό σωλήνα για το νέο μοντέλο δημοσίου υπαλλήλου, που θα δουλεύει και θα αμείβεται ...όπως στον ιδιωτικό τομέα. Με αυτόν το τρόπο, θα επιτευχθεί και η πολυπόθητη, από τους ταλιμπάν του νεοφιλελευθερισμού, εξίσωση δημοσίου και ιδιωτικού τομέα. Εξίσωση φυσικά προς τον ...πάτο!

Δημόσια πολιτική

Το νομοσχέδιο με τον ευφάνταστο τίτλο "Δουλειές Ξανά" είναι άλλη μια προσπάθεια να μην μιλήσει η Κυβέρνηση για την ταμπακέρα, δηλαδή την περικοπή πόρων, τους οποίους απαιτεί μια ουσιαστική δημόσια πολιτική ενίσχυσης της αξιοπρεπούς εργασίας, αλλά να εισάγει με αφορμή την τραγική κατάσταση στην αγορά εργασίας (1,1 εκατ. εγγεγραμμένοι άνεργοι), την απόσυρση του Κράτους από την ευθύνη (που είναι κατοχυρωμένη και συνταγματικά) να προστατεύει το δικαίωμα στην εργασία.

Αυτή την πορεία πρέπει η εργατική τάξη να ανακόψει. Ενωμένοι, εργαζόμενοι και άνεργοι, να παλέψουμε για την ματαίωση των σχεδιασμών της Κυβέρνησης. Για την υπεράσπιση της δημόσιας πολιτικής για την εργασία, για έναν ΟΑΕΔ που θα στηρίζει τον άνεργο, θα προωθεί την αξιοπρεπή και καλά αμειβόμενη εργασία και θα υπηρετεί τον στόχο της πλήρους απασχόλησης.

*** Ενωμένοι, εργαζόμενοι και άνεργοι, να παλέψουμε για την υπεράσπιση της δημόσιας πολιτικής για την εργασία, για έναν ΟΑΕΔ που θα στηρίζει τον άνεργο.**

κό ΚΕΚ ή αν αποτύχει στις εξετάσεις πιστοποίησης, διαγράφεται από το Μητρώο για 2 χρόνια. Δηλαδή, διαλέγεις ή δουλειά ότι να ναι και όσο να ναι, ή κατάρτιση με το ζόρι για να επιδοτηθούν οι ΚΕΚατζήδες "σκοιλ ελικίκου".

Καταργούνται οι θέσεις των κοινωνικών εταίρων στο Διοικητικό Συμβούλιο και φυσικά ούτε λόγος για εκπροσώπηση της Τοπικής αυτοδιοίκησης ή των ίδιων των ανέργων. Θεσπίζονται 3 παχυλά αμειβόμενες θέσεις Υποδιοικήτων. Ολόκληρο το ΔΣ ορίζεται από τον Υπουργό και φυσικά θα επιτευχθεί η απαραίτητη σύμπνοια στην λήψη των αποφάσεων. Αυτή που δεν υπήρχε όταν πριν 2 χρόνια, η διαφωνία των κοινωνικών εταίρων ματαίωσε την εφαρμογή του ποινο-

μείο Ανάκαμψης και τους πόρους του ΕΣΠΑ στα Ιδιωτικά κέντρα κατάρτισης για να επιτευχθεί το περίφημο matching skills των ανέργων. Συντηρείται έτσι και ενισχύεται το "επάγγελμα" του καταρτιζόμενου, και η αγαπημένη βαριά βιομηχανία των Υπουργών Εργασίας κάθε κυβέρνησης. Αυτή των ΚΕΚατζήδων. Στο παιχνίδι μπαίνουν και οι κοινωνικοί εταίροι, οι οποίοι θα μοιραστούν κομμάτι της πίτας, καταρτίζοντας και αυτοί τους ανέργους, με τα κονδύλια του Λογαριασμού Απασχόλησης και Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΛΑΕΚ) που θα τα διαχειρίζονται πλέον απευθείας οι ίδιοι. Νέο πεδίο μάσας λαμπρόν για τους Παναγόπουλους και σία που θα ταΐσουν καλά το σύστημα που έχουν εγκαθιδρύσει εδώ και δεκαετίες.

Εκλογές ΕΙΝΑΠ: Καταγράφηκε η πόλωση και η ανάγκη για οργάνωση των αγώνων

Του Αντώνη Καραβά,
γιατρού

Η συνολική εικόνα είναι αυτή της πόλωσης ανάμεσα στη δεξιά και το νεοφιλελευθερισμό και την Αριστερά με δυνατότητες καλύτερες για την οργάνωση της αντίστασης και των αγώνων.

Η κυβερνητική παράταξη διατηρεί τα ποσοστά της με μία μικρή αύξηση. Παρά τα δύο χρόνια τραγικής διαχείρισης της πανδημίας με την άθλια πολιτική της κυβέρνησης με την υποχρηματοδότηση την εργασιακή εξόφληση και την καθήλωση μισθών, η κυβερνητική παράταξη δεν εμφανίζει φθορά.

Το υπόβαθρο για αυτή την εξήγηση είναι ότι οι δυνάμεις οι συνδικαλιστικές της κυβερνητικής παράταξης δίνουν προοπτικές σε ένα κομμάτι των νοσοκομειακών γιατρών για βελτίωση της κατάστασής τους μέσα από τις πολιτικές της ιδιωτικοποίησης των ΣΔΙΤ και των πελατειακών σχέ-

σεων και από την άλλη, την αόριστη υπόσχεση προς επικουρικούς για τη μονιμοποίησή τους..

Αντιπολίτευση

Σε αυτό συμβάλλει η εικόνα της αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ που δεν έχει καταφέρει κεντρικά πολιτικά να δώσει μία εναλλακτική διαφορετική λύση. Η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν αυξάνει τη δύναμή της αλλά χάνει 50 ψήφους και ακόμα περισσότερο πέφτει σε ποσοστά. Η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ πληρώνει επίσης την πολιτική συνδιαχείρισης στο προεδρείο της ΕΙΝΑΠ μαζί με την Παγώνη και την ΠΑΣΚΕ.

Σχεδόν το 50% της βάσης των νοσοκομειακών γιατρών ψήφισαν τις δυνάμεις της Αριστεράς που αναφέρονται στην αντίσταση και τους αγώνες. Ιδιαίτερα εντυπωσιακή ήταν η άνοδος της ΔΗΠΑΚ- ΠΑΜΕ που από 22% έφτασε στο 29% και άγγιξε την πρώτη θέση. Η ΔΗΠΑΚ ΠΑΜΕ κατάφερε να εκφράσει το μεγαλύτερο μέρος της αγανάκτησης και της οργής των νοσοκομειακών γιατρών.

Το Ενωτικό Κίνημα για την Ανατρο-

πή (ΕΚΑ) στο οποίο συμμετείχαν οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς και ανένταχτοι αγωνιστές είχε μικρή άνοδο (60 ψήφους περισσότερους από το 2019) σε σχέση με την ΔΗΠΑΚ κι αυτό εξηγείται κυρίως γιατί η αγανάκτηση των νοσοκομειακών γιατρών σε πολύ λίγες περιπτώσεις πήρε οργανωμένες μορφές δράσης με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα μέσα στα νοσοκομεία τα τελευταία τρία χρόνια.

Η ΔΗΠΑΚ έχει πλέον και ένα σημαντικό κομμάτι νέων γιατρών στα ψηφοδέλτια της από νέους ειδικευόμενους ενώ οι δυνάμεις της εμφανίζονται πιο ενιαίες και πιο οργανωμένες μέσα στα νοσοκομεία.

Για το προεδρείο στο νέο ΔΣ ΕΙΝΑΠ υπάρχει δυνατότητα για μία πλειοψηφία της Αριστεράς (ΔΗΠΑΚ-ΕΚΑ-ΑΙΣ) που μπορεί να δημιουργήσει καλύτερες προϋποθέσεις και δυνατότητες για την ενεργοποίηση της βάσης νοσοκομειακών γιατρών για την οργάνωση της αντίστασης και των αγώνων μπροστά στην νεοφιλελεύθερη επέλαση. Το ΕΚΑ απευθύνει μήνυμα ενότητας τονίζοντας ότι τα προηγού-

μενα τρία χρόνια από τα οποία τα δύο ήταν μέσα στην πανδημία, η παρουσία και δράση της ΟΕΝΓΕ είχε γενικά θετικό πρόσημο. Κάτι που οφείλεται και στην δική μας συμβολή, στην συμβολή των αγωνιζόμενων νοσοκομειακών γιατρών νεότερων και παλιότερων, στην δράση των αγωνιζόμενων Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών, στην δράση του ΕΚΑ και ανεξάρτητων γιατρών που μπόρεσε αρκετές φορές να πιέσει την ΔΗΠΑΚ να ανταποκριθεί σε ενωτικά καλέσματα. Η ΟΕΝΓΕ με τις θέσεις της και τις αγωνιστικές της πρωτοβουλίες συνέβαλε στην διεκδίκηση τόσο για το δικαίωμα του λαού σε δωρεάν, δημόσια, ποιοτική περίθαλψη όσο και για τα αυτονόητα δικαιώματα των νοσοκομειακών γιατρών. Απαιτείται όμως ακόμη μεγαλύτερη επιμονή, πιο ενωτικά, πιο συντονισμένα να υπάρξουν περισσότερες αγωνιστικές δράσεις και κινητοποιήσεις για να αντιμετωπιστεί η κυβερνητική νεοφιλελεύθερη επίθεση στη δημόσια υγεία, στους υγειονομικούς και στους γιατρούς, μόνιμους, ειδικευόμενους και επικουρικούς.

ΣΕΡΕΤΕ: Από την αφάνεια του κλάδου στις συλλογικές διεκδικήσεις

Της Εύας Παπατζανή

ΣΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΑΠΟ ΤΗ σύστασή του, το Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ) έχει ήδη προγραμματίσει και προχωρήσει σε μια σειρά δράσεων με σκοπό την ορατότητα του κλάδου και την προώθηση και διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων για την εργασία στην έρευνα και τη διδασκαλία σε Πανεπιστημιακά και Ερευνητικά Ιδρύματα. Η Πανελλαδική Ημέρα Δράσης που έλαβε χώρα στις 17 Μαρτίου ήταν η πρώτη δημόσια αγωνιστική εμφάνιση του σωματείου στην κατεύθυνση αυτή. Με κεντρικά συνθήματα «Ποια Αριστεία; Με απλήρωτη, ανασφάλιστη, ελαστική εργασία; Διεκδικούμε αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για παιδεία & έρευνα, υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, έρευνα για τις κοινωνικές ανάγκες», σκοπός ήταν να βγουν από την αφάνεια οι εργαζόμενοι/οι του κλάδου και να αναδείξουν την διεκδίκηση ωραρίου,

μισθού και ασφάλισης. Πραγματοποιήθηκαν δράσεις, παρεμβάσεις και συζητήσεις σε μια σειρά από Πανεπιστημιακά ιδρύματα ανά την Ελλάδα, όπως η κινητοποίηση στο ΕΜΠ στην Αθήνα, η παράσταση διαμαρτυρίας στο Πανεπιστήμιο Πατρών, η ανοιχτή συζήτηση στο ΑΠΘ, και η στάση εργασίας στο ΙΤΕ στο Ηράκλειο Κρήτης σε συντονισμό με το Σύλλογο Ερευνητών/Ερευνητριών και Εργαζομένων στην Έρευνα Ηρακλείου. Την ίδια μέρα, στην κεντρική κινητοποίηση του ΣΕΡΕΤΕ στο Υπουργείο Εργασίας στην Αθήνα, συνάδελφοι και συναδέλφισσες του σωματείου κατέγραψαν τις εμπειρίες τους για τις επισφαλείς συνθήκες εργασίας που επικρατούν στον κλάδο και ανέδειξαν συγκεκριμένα αιτήματα για την βελτίωση των συνθηκών και όρων ζωής και εργασίας τους.

Το επόμενο διάστημα, το ΣΕΡΕΤΕ θα συμμετάσχει στην Γενική Απεργία της 6ης Απριλίου, ενώ ήδη έχει αποφασίσει να προχωρήσει σε κλαδική απεργία στις 17 Μάη, στο δρόμο για την διεκδίκηση και υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Η συζήτη-

ση για τους τρόπους με τους οποίους οι «αόρατοι/ες» εργαζόμενοι/ες μπορούν να απεργήσουν και να βγουν από την αφάνεια, ακόμα και στις συχνές περιπτώσεις που το έργο τους δεν αναγνωρίζεται από τα ιδρύματα ως εργασία είναι ιδιαίτερα κρίσιμη, επίκαιρη και ανοιχτή. Διερευνώνται οι διαφορετικές εργασιακές συνθήκες στον κλάδο (που ποικίλουν από συμβάσεις ανάθεσης έργου («μπλοκάκια»), υποτροφίες που δεν αναγνωρίζουν το εκάστοτε έργο ως εργασία,

μέχρι και η εργασία χωρίς σύμβαση και αμοιβή), και οι τρόποι συλλογικής απάντησης στα κοινά προβλήματα. Σε αυτήν την κατεύθυνση η δουλειά που ήδη γίνεται από επιτροπή του ΣΕΡΕΤΕ για την χαρτογράφηση του κλάδου και των εργασιακών συνθηκών των μελών του είναι ιδιαίτερα σημαντική και μπορεί να προσφέρει χρήσιμα στοιχεία προς την διεκδίκηση μιας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση.

«Νέο ΕΣΥ»: Εμπόδια στην πρόσβαση - Πλήρης ιδιωτικοποίηση

Του Σπύρου Αντωνίου

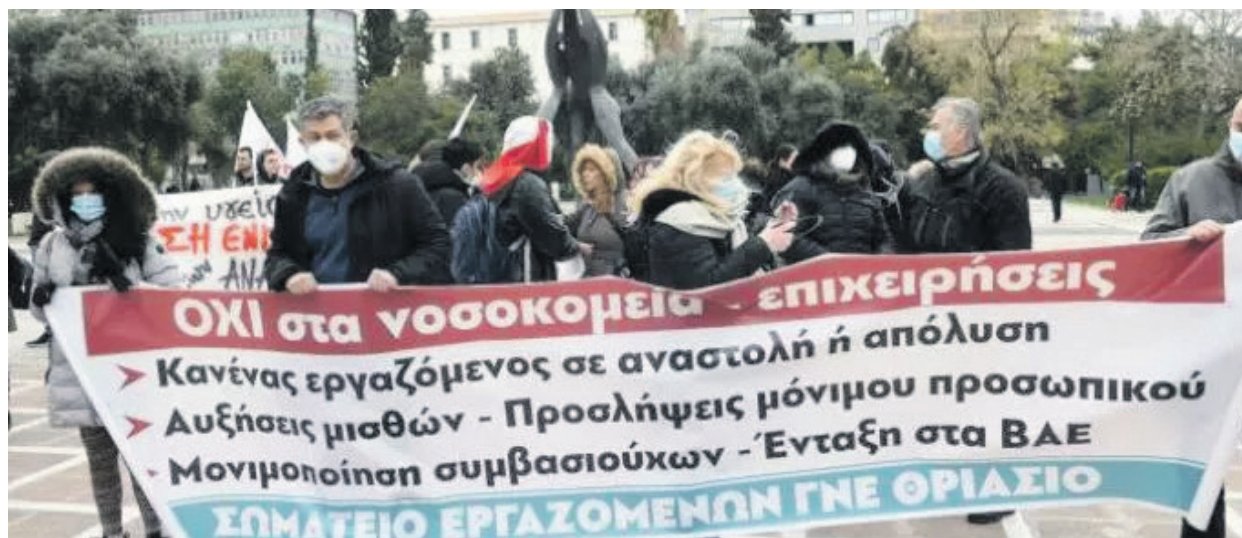
Σαρωτικές αλλαγές στον χώρο της πρωτοβάθμιας υγείας (ΠΦΥ) και του ΕΟΠΥΥ φέρνει το νέο νομοσχέδιο του υπουργείου Υγείας, που αναμένεται να παρουσιαστεί και επίσημα το επόμενο διάστημα. Η ψήφιση του ενδέχεται να γίνει ακόμα και πριν από το Πάσχα.

Σε δεύτερο χρόνο θα κατατεθούν τα νομοσχέδια για το ΕΣΥ που θα συμπεριλαμβάνουν μεταξύ άλλων τη λειτουργία των απογευματινών χειρουργείων και τις εργασιακές σχέσεις των υγειονομικών.

Με πρόσημα τη δήθεν «αλόγιστη σπατάλη» υπηρεσιών υγείας, τα κυβερνητικά σχέδια για το «νέο ΕΣΥ» οδηγούν σε περαιτέρω εμπορευματοποίηση της Υγείας, αλλά και σε χειρότερες εργασιακές σχέσεις για τους εργαζόμενους σε αυτό. Τα νοσοκομεία-επιχειρήσεις, επιπλέον ιδιωτικοποιήσεις και ασθενείς που θα βάζουν το χέρι στην τσέπη διαρκώς, είναι οι βασικές επιδίωξεις του Πλεύρη και των εμπόρων της Υγείας.

Εν μέσω πανδημίας, αποδείχτηκε η ανάγκη γενναίας ενίσχυσης του ΕΣΥ. Όμως, τα κονδύλια για τη δημόσια Υγεία περικόπτονται διαρκώς (μόλις 5% του ΑΕΠ, από 7,5% που είναι ο μ.ό. στην ΕΕ), ενώ οι ελλείψεις σε δομές, προσωπικό και υλικά παραμένουν δραματικές. Η εγκληματική διαχείριση των «αρίστων» την τελευταία διετία, έφερε 27.000 νεκρούς από τις επιπλοκές του covid. Το πρόσφατο έγγραφο του ΕΟΔΥ που δείχνει ότι περίπου 7 στους 10 ασθενείς που νοσησαν από κορωνοϊό πέθαναν εκτός ΜΕΘ, ήταν ακόμα ένα ισχυρό τεκμήριο της κυβερνητικής αναληψίας, όταν ο Μητσοτάκης δήλωνε ξεδιάντροπα πως «δεν έχουμε ενδείξεις ότι έχουμε μεγαλύτερη θνησιμότητα στους ασθενείς που βρίσκονται διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ».

Άλλοι 12.000 περίπου άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από λοιπές παθήσεις, εξαιτίας της μετατροπής του συστήματος Υγείας σε σύστημα μιας νόσου. Για να αντιμετωπιστούν τα εκατοντάδες χιλιάδες χειρουργεία που αναβλήθηκαν τα τελευταία δύο χρόνια, η κυβέρνηση προωθεί τη λειτουργία απογευματινών χειρουργείων, στο πρότυπο των απογευματινών ιατρείων, δηλαδή επί πληρωμή, από γιατρούς του ΕΣΥ και όχι μόνο. Γιατί το μεγάλο παιχνίδι είναι η μεγαλύτε-

ρη είσοδος των ιδιωτών της Υγείας στα δημόσια νοσοκομεία, μέσα από τις περίφημες «συμπράξεις» με το Δημόσιο.

Στα απογευματινά χειρουργεία, πέρα από τα προβλήματα που θα δημιουργήσουν στα ωράρια εργασίας, ο ασθενής θα επιβαρύνεται με το 30% του κόστους και επιπλέον με την αμοιβή του γιατρού. Θα μπορεί βέβαια να γίνεται χρήση ιδιωτικής ασφάλισης, συνεχίζοντας τις παροχές στον ιδιωτικό τομέα, ο οποίος θα σούρισε μέσα στην πανδημία. Αν η κυβέρνηση ήθελε να εξαλείψει τις τεράστιες αναμονές, θα προχωρούσε σε μόνιμες προσλήψεις, θα αναβάθμιζε την υλικοτεχνική υποδομή των χειρουργείων και δεν θα απαγόρευε την πλήρη λειτουργία τους μέσα στην πανδημία.

«Κόφτης»

Στο σχέδιο νόμο του υπουργείου Υγείας, θα περιλαμβάνεται και το διαβόητο «gatekeeping», το οποίο έχει ήδη ξεσηκώσει αντιδράσεις, ακόμα και από τον ΠΙΣ. Η επίμαχη διάταξη θα προβλέπει ότι η παραπομπή του ασθενή σε συγκεκριμένες ειδικότητες γιατρών ή σε ιατρικές πράξεις στο ΕΣΥ θα γίνεται μόνο κατόπιν γνωμάτευσης του θεράποντος προσωπικού γιατρού. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι ο ΕΟΠΥΥ θα καλύπτει οικονομικά επισκέψεις σε γιατρούς και ιατρικές πράξεις στο ΕΣΥ μόνο μετά από παραπομπή του προσωπικού γιατρού (μόλις 1,5 εκατομμύριο πολίτες έχουν εγγραφεί στο σχετικό πρόγραμμα από το 2014).

Στο σύστημα θα ενταχθούν και τα ιδιωτικά πολυϊατρεία, οι γιατροί των οποίων θα μπορούν να εγγράφουν εξετάσεις ως θεράποντες γιατροί.

Επίσης, οι γιατροί που τώρα υπηρετούν στην ΠΦΥ θα μπορούν παράλληλα να γίνονται θεράποντες ιατροί, με μειωμένη όμως αποζημίωση. Ο οικογενειακός γιατρός θα λειτουργεί ουσιαστικά ως «κόφτης» στην πρόσβαση των αρρώστων στις υπηρεσίες Υγείας. Επιπλέον, θα δημιουργηθεί μια ανταγωνιστική ζούγκλα για αύξηση της πελατείας, με βασικό αποδέκτη τους ασθενείς που θα κληθούν να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη και θα πρέπει να περάσουν από το ιδιωτικό ιατρείο για να νοσηλευτούν ή να χειρουργηθούν.

Θυμίζουμε ότι, στο ήδη υποστελεχωμένο σύστημα Υγείας, υπάρχει σοβαρή πιθανότητα για την απόλυση ή τη συνέχιση της αναστολής 4.000 ανεμβολίαστων υγειονομικών από την 1η Απριλίου. Συγχρόνως, δεν θα υπάρξει καμία νομιμοποίηση συμβασιούχου. Αντίθετα, ετοιμάζονται να απολύσουν 8.000 συμβασιούχους ορισμένου χρόνου που εργάζονται στις υπηρεσίες στήριξης (καθαριότητα, φύλαξη, εστίαση) στις 31 Μαρτίου ή μετά από τρίμηνη παράταση, ώστε μετά να επιστρέψουν οι «καλοταϊσμένοι» εργολάβοι.

Στο ίδιο νομοσχέδιο θα επιχειρηθεί και ο έλεγχος της δαπάνης του ΕΟΠΥΥ. Στόχος της κυβέρνησης είναι ο μετασχηματισμός του ΕΟΠΥΥ σε αγοραστή υπηρεσιών υγείας και η λειτουργία του ως ασφαλιστικού οργανισμού, προφανώς προς όφελος των συμβαλλόμενων ιδιωτών που θα αποζημιώνονται με «ποιοτικά κριτήρια» (της αγοράς). Ακόμα και ο έλεγχος σε όλες τις υπηρεσίες, θα γίνεται σε σύμπραξη με ιδιωτικές ελεγκτικές εταιρείες. Κανένας ιδιώτης δεν μένει χωρίς αντικείμενο κερδοφορίας στο «επιτελικό κράτος» των

Πλεύρη-Μητσοτάκη!

Αν κάτι μας δίδαξε η πανδημία είναι η ανάγκη για την ουσιαστική ενίσχυση και στελέχωση των δημόσιων δομών Υγείας, αλλά και τη δημιουργία νέων, με έμφαση στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας. Απέναντι όμως στην αναγκαιότητα παροχής ποιοτικών υπηρεσιών Υγείας για τους πολλούς, οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι που μας κυβερνούν, βρήκαν την τέλεια ευκαιρία για να δρομολογήσουν το διαβόητο «νέο ΕΣΥ».

Χωρίς άλλη καθυστέρηση, πρέπει να ακυρώσουμε τα αντικοινωνικά σχέδιά τους, με τους ανυποχώρητους αγώνες των υγειονομικών και κάθε κλάδου εργαζομένων. Ανάμεσα στα αιτήματα της Γενικής Απεργίας, στις 6 Απρίλη, χρειάζεται να διεκδικήσουμε και αναβαθμισμένη Δημόσια και (πραγματικά) Δωρεάν Υγεία. Όπως καταλήγει και στην ανακοίνωσή της η Ένωση Ιατρών Νοσοκομείων Αχαΐας:

«Να μην επιτρέψουμε να γυρίσει η Δημόσια Περίθαλψη κυριολεκτικά μισό αιώνα πίσω, στην προ-Γεννηματά εποχή, που έπρεπε να πουλήσεις το χωράφι σου για να χειρουργηθείς ή να έχεις πολιτικό μέσο για να νοσηλευτείς σε νοσοκομείο.

Με ανυποχώρητο αγώνα, μαζί με την κοινωνία, διεκδικώντας το Δικαίωμα στην πραγματική Δημόσια και Δωρεάν Υγεία. Είναι η ώρα της ενεργοποίησης και του συλλογικού αγώνα. Δεν πρέπει και δεν μπορούμε να αρκεστούμε στην παθητική αναμονή και την απλή διαμαρτυρία.

Να μην περάσουν τα νέα μέτρα διάλυσης του ΕΣΥ – Κανένας προσχηματικός διάλογος με τους ορκισμένους εχθρούς του – Να γίνει η υπεράσπιση και ενίσχυση του ΕΣΥ υπόθεση όλης της κοινωνίας».

Ιδιωτικοποίηση, χρηματιστήριο ενέργειας Μύθοι και αλήθειες για

Του Σπύρου Αντωνίου

Ακόμα και πριν λίγο καιρό, η κυβέρνηση διαβεβαίωνε ότι η λαίλαπα της ακρίβειας που καταπίνει το εργατικό-λαϊκό εισόδημα (μετά από μια 12ετία σκληρής λιτότητας), θα είναι ένα «παροδικό φαινόμενο». Η εκτίναξη στα τιμολόγια της ενέργειας και οι εξωφρενικές αυξήσεις στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης όμως, «γονατίζουν» τα νοικοκυριά μήνα με το μήνα.

Η ακρίβεια, έχει οδηγήσει 6 στους 10 εργαζομένους σε μείωση της κατανάλωσης βασικών ειδών διατροφής, ενώ 7 στους 10 επισημαίνουν ότι η άνοδος των τιμών τους έχει οδηγήσει σε περιορισμό των δαπανών για θέρμανση, σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του ΙΝΕ της ΓΣΕΕ. Ο πληθωρισμός έχει σκαρφαλώσει σε επίπεδα ρεκόρ, κυρίως λόγω των τιμών της ενέργειας.

Στην Ελλάδα ο πληθωρισμός ήταν στο 8% τον Μάρτιο, έναντι 6,3% το Φεβρουάριο, σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις της Eurostat που θα οριστικοποιηθούν τις επόμενες μέρες.

Στην Ευρωζώνη διαμορφώνεται στο 7,5%, από 5,9% το Φεβρουάριο. Σύμφωνα με την Eurostat, η εκτίναξη του πληθωρισμού στην Ευρωζώνη τον Μάρτιο οφείλεται κατά κύριο λόγο στην περαιτέρω αύξηση των τιμών των ενεργειακών προϊόντων, κατά 44,7% έναντι 32% τον Φεβρουάριο.

Η διεθνής ενεργειακή κρίση, αν και είχε ξεκινήσει πολύ νωρίτερα (προβλήματα στην εφοδιαστική αλυσίδα λόγω πανδημίας κλπ.), κλιμακώθηκε μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Όμως, αν και ο Πούτιν απαίτησε οι «μη φιλικές» χώρες, να πληρώνουν τις αγορές φυσικού αερίου από την Gazprom σε ρούβλια, το ρωσικό φυσικό αέριο συνεχίζει να ρέει απρόσκοπτα προς την Ευρώπη. Γεγονός που δεν δικαιολογεί τέτοια έκρηξη τιμών.

Αυτό που παίζει καθοριστικό ρόλο στην αύξηση των τιμών είναι η νεοφιλελεύθερη στρατηγική των ευρωεπιτελείων του κεφαλαίου, που στο όνομα της «ελεύθερης αγοράς», επέβαλαν να διαμορφώνεται η τιμή του ρεύματος σε χρηματιστήρια ενέργειας. Υποτίθεται ότι αυτό, θα οδηγούσε σε χαμηλότερες τιμές ρεύματος για τους καταναλωτές, αλλά στον πρώτο

κύκλο χρόνο καθολικής εφαρμογής του «ενεργειακού καζίνο», οι «φουσκωμένοι» λογαριασμοί ενέργειας αποτελούν ένα ακόμα πλήγμα για το εργατικό εισόδημα, πανευρωπαϊκά.

Όργιο κερδοσκοπίας

Στην Ελλάδα, η διεθνής ενεργειακή κρίση, αποτελεί τη μισή αλήθεια για τους υπέρογκους λογαριασμούς. Η άλλη μισή είναι τα κερδοσκοπικά παιχνίδια των εγχώριων παραγωγών ενέργειας. Κάτω από την πίεση της απόγνωσης που βιώνουν χιλιάδες νοικοκυριά, με τους λογαριασμούς ρεύματος να έρχονται ακόμα και διπλάσιοι από ό,τι συνήθως, η κυβέρνηση

έχει προχωρήσει στην επιδότηση μέτρων των τιμολογίων. Αν και σαν σύνολο, το κονδύλι αυτό δεν είναι αμελητέο, στο μέγεθος των σημερινών ληστροικών τιμολογίων ρεύματος και φυσικού αερίου, καταλήγει μια επιδότηση-φιλοδώρημα που ελάχιστα ανακουφίζει τον κόσμο που ζει από τη δουλειά του ή τους ανέργους.

Η εξαγγελία Μητσοτάκη για έκτακτη φορολόγηση των υπερκερδών -μετά το «πράσινο φως» της ΕΕ- στις επιχειρήσεις ενέργειας που δραστηριοποιούνται στη χονδρική αγορά ρεύματος (ουσιαστικά η ΔΕΗ, η Mytilineos, η Elpedison και η ΗΡΩΝ), μένει να δούμε αν και πώς θα γίνει

Όσο το ρεύμα θα θεωρείται «χρηματιστηριακό προϊόν» και όχι κοινωνικό αγαθό, δεν πρόκειται να απαλλαγούμε από την αισχροκέρδεια της ασύδοτης «αγοράς» και να ανοίξουμε το δρόμο για μια δίκαιη ενεργειακή μετάβαση.

ογείας και κερδοσκοπία την ενεργειακή κρίση

πράξη. Άλλωστε, τα «μαγειρεμένα στοιχεία» των ισολογισμών, τα γνωστά «παραθυράκια» φοροαποφυγής των εταιρικών κολοσσών και η «πολύ δύσκολη τεχνική άσκηση που πρέπει να κάνει η ΡΑΕ», για να εντοπιστούν αυτά τα υπερκέρδη, όπως είπε στη βουλή ο Μητσοτάκης, δεν μας κάνουν και πολύ αισιόδοξους για το τελικό αποτέλεσμα. Σε πάνω από 200 δισ. ευρώ υπολογίζονται αυτά τα δήθεν «ουρανοκατέβαρα» κέρδη στην ΕΕ, με τα 3 δισ. από αυτά να έχουν βγει στην Ελλάδα.

Η σημερινή δραματική κατάσταση με τις τιμές ρεύματος, προφανώς εκκινεί από τη διαχρονική πολιτική απαξίωσης και ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ και τις παρεμβάσεις, όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων, προς όφελος των ανταγωνιστών της. Σήμερα, στη βάση της «απελευθερωμένης ευρωπαϊκής αγοράς ηλεκτρισμού» και των 4 χρηματιστηρίων ενέργειας, ένα δημόσιο-κοινωνικό αγαθό, έχει μετατραπεί σε πανάκριβο προϊόν.

Η αναμόρφωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας, γνωστή ως target model, νομοθετήθηκε στην Ελλάδα το 2016, ενώ με νόμο του 2018 δημιουργήθηκε το Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας, το οποίο σήμερα διαχειρίζεται το μεγαλύτερο μέρος του target model, που εγκαινιάστηκε επισήμως την 1η Νοεμβρίου του 2020.

Σε αυτά τα «χρηματιστήρια» (αγορές χονδρικής) οι παραγωγοί ενέργειας πουλούν ενέργεια, η οποία εν συνεχεία πωλείται στους παρόχους. Οι πάροχοι, με τη σειρά τους, πωλούν την ενέργεια που έχουν αγοράσει από το χρηματιστηριακό αυτό σύστημα στη λιανική αγορά, δηλαδή στους καταναλωτές. Αυτή η διαδικασία εξηγεί σε πολύ μεγάλο βαθμό την εκτόξευση των τιμών του ρεύματος για τους οικιακούς καταναλωτές (βλ. δίπλα).

Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στην Ευρώπη που το 100% της ενέργειας μπαίνει στο σύστημα μέσα από το χρηματιστήριο ενέργειας, όπου η τιμή της χονδρικής καθορίζεται από την τιμή του ακριβότερου καυσίμου, δηλαδή του φυσικού αερίου τώρα, που συνεισφέρει το 40% της ηλεκτροπαραγωγής στη χώρα. Το τελευταίο έτος, το κόστος της μεγαβατώρας στην Ελλάδα είναι το υψηλότερο στην Ευρώπη. Έτσι, οι ιδιώτες πάροχοι ενέργειας, με την κυβέρνηση να κάνει την ανήξερη για το «φόνο», μετακυλούν το κόστος του χρηματιστηρίου

στους καταναλωτές, επιτυγχάνοντας υπερκέρδη για τους ίδιους και ενεργειακή φτώχεια για όλους εμάς.

Η ανεξέλεγκτη εισαγωγή των ΑΠΕ, με μανδύα την «πράσινη μετάβαση», αλλά χωρίς προστασία του φυσικού περιβάλλοντος και η βίαιη απολιγνιτοποίηση χωρίς σχέδιο, συνέβαλαν περαιτέρω στη δημιουργία συνθηκών αισχροκέρδειας στην αγορά ενέργειας.

Οι κρατικοδίαιτοι καπιταλιστές, που συχνά δεν αποδίδουν ούτε τα δημοτικά τέλη που εισπράττουν από τους λογαριασμούς ηλεκτρικού, έχουν στήσει ένα προκλητικό κερδοσκοπικό πάρτι, με την ανοχή του πολιτικού προσωπικού που εξυπηρετεί ξεδιάντροπα τα συμφέροντά τους. Μια κυβέρνηση που επιτρέπει αθέμιτες πρακτικές, όπως η διαβόητη αλλαγή (με μια ειδοποίηση στα φιλά γραμμάτια) στη ρήτρα αναπροσαρμογής, που τροποποιεί μονομερώς τις χρεώσεις στα συμβόλαια με σταθερή τιμή, είναι βέβαιο ότι δεν μπορεί να προστατέψει τους αδύναμους, όπως υποστηρίζει ότι κάνει.

Με τις τελευταίες αποφάσεις της ΕΕ για σταδιακή απεξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο και στροφή στο αμερικανικό LNG διαμορφώνει νέα πεδία κερδοφορίας στους Έλληνες εφοπλιστές που κατέχουν ισχυρό μερίδιο στις διεθνείς μεταφορές LNG. Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση, όχι μόνο δεν φορολογεί αυτή τη δραστηριότητα, αλλά αφήνει τους εργαζόμενους να ζουν με μισθούς πείνας, που δεν φτάνουν να καλύψουν τις μηνιαίες ανάγκες τους.

Για το μαζικό κίνημα και την Αριστερά, οι γενναίες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, η πάλη για κατάργηση της ρήτρας αναπροσαρμογής, πλάφον στις τιμές των τιμολογίων της ενέργειας, πραγματική και μόνιμη φορολόγηση των υπερκερδών των μεγάλων εταιριών, θα πρέπει να ακουστούν δυνατά στη γενική απεργία της 6ης Απριλίου.

Όσο το ρεύμα θα θεωρείται «χρηματιστηριακό προϊόν» και όχι κοινωνικό αγαθό, δεν πρόκειται να απαλλαγούμε από την αισχροκέρδεια της ασύδοτης «αγοράς» και να ανοίξουμε το δρόμο για μια δίκαιη ενεργειακή μετάβαση. Η δημιουργία ενός δημόσιου φορέα ενέργειας που θα λειτουργεί για τις κοινωνικές ανάγκες και η εθνικοποίηση του συστήματος μεταφοράς και διανομής, θα ήταν η αφετηρία ενός ριζοσπαστικού ενεργειακού μοντέλου.

Οι αγορές του Target Model

Οι τέσσερις αγορές του target model είναι:

1. Η προημερήσια αγορά (Day-Ahead Market – DAM): Η αγορά στην οποία δημοπρατούνται οι προσφορές των μονάδων για τον ενεργειακό προγραμματισμό της επόμενης ημέρας.

2. Η ενδοημερήσια αγορά (Intra-Day Market – IDM): Η αγορά στην οποία γίνονται συμπληρωματικές αγορές και πωλήσεις την ίδια μέρα.

3. Η προθεσμιακή αγορά: Εδώ συνάπτονται συμβόλαια παροχής ηλεκτρικής ενέργειας σε προσυμφωνημένες τιμές.

4. Η αγορά εξισορρόπησης: Εδώ οι παραγωγοί ενέργειας καταθέτουν προσφορές σε πραγματικό χρόνο, κατά τη διάρκεια μιας ημέρας, για πακέτα ενέργειας που μπορούν να διαθέσουν άμεσα, ώστε να καλυφθούν ελλείμματα ή απώλειες του συστήματος, δηλαδή ενεργειακές ανάγκες τις οποίες το σύστημα δεν μπορεί να καλύψει από την ενέργεια που διατέθηκε στην προημερήσια και την ενδοημερήσια αγορά.

Τις τρεις πρώτες αγορές τις διαχειρίζεται το Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας, ενώ την αγορά εξισορρόπησης ο ΑΔΜΗΕ (Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας).

Από τον πρώτο μήνα λειτουργίας του, το target model άρχισε να αυξάνει τις τιμές στη χονδρική αγορά ηλεκτρισμού. Οι αυξήσεις όχι μόνο δεν πέρασαν απαρατήρητες, αλλά διάφορα δημοσιεύματα εκείνη την περίοδο άφηναν υπόνοιες ότι οι κάτοχοι μονάδων παραγωγής ενέργειας από φυσικό αέριο εκμεταλλεύονταν την αγορά εξισορρόπησης για να αποσπάσουν υψηλότερα κέρδη.

Μια τέτοια πρακτική είναι εφικτή διότι η προημερήσια και ενδοημερήσια αγορά ενέργειας λειτουργούν με δημοπρασίες, που σημαίνει ότι οι παραγωγοί καλούνται να μειοδοτήσουν και το σύστημα επιλέγει τις φθηνότερες τιμές από κάθε μονάδα ηλεκτροπαραγωγής. Έτσι, αν μια μονάδα προσφέρει ρεύμα σε ακριβές

τιμές, τότε αποκλείεται από τη δημοπρασία.

Αν όμως η μονάδα είναι μεγάλη και άρα αναγκαία για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της χώρας, όπως οι μονάδες φυσικού αερίου, τότε έχει εξαιρετικά μεγάλη πιθανότητα να χρειαστεί άμεσα να διαθέσει ενέργεια, παρότι έχει αποκλειστεί από τις αγορές, διότι χωρίς αυτήν το σύστημα δεν θα έχει επάρκεια. Μόνο που, επανερχόμενη, θα διαθέσει ενέργεια όχι πλέον μέσω της προημερήσιας και της ενδοημερήσιας αγοράς, αλλά μέσω της αγοράς εξισορρόπησης, που διορθώνει τα ελλείμματα του συστήματος.

Σε αντίθεση, όμως, με την προημερήσια και την ενδοημερήσια αγορά, όπου οι παραγωγοί χρειάζεται να προσφέρουν ανταγωνιστικές τιμές προκειμένου να συμπεριληφθούν στον ημερήσιο προγραμματισμό, ο κανονισμός της αγοράς εξισορρόπησης επιτρέπει να ζητήσουν τιμές μέχρι 4.240 ευρώ ανά MWh (μεγαβατώρα), έναντι του μεταβλητού κόστους των 50-100 ευρώ που κοστίζει η παραγωγή της.

Αν λοιπόν ένας παραγωγός, ο οποίος έχει τη δυνατότητα να προσφέρει ενέργεια εξισορρόπησης λόγω της μονάδας παραγωγής με φυσικό αέριο που διαθέτει, δώσει υψηλές τιμές στις δημοπρασίες για τον ημερήσιο προγραμματισμό, μπορεί βασίμως να περιμένει μεγάλα κέρδη όταν αναπόφευκτα θα κληθεί να αναπληρώσει την ενέργεια που λείπει από το σύστημα εκείνη την ημέρα στην αγορά εξισορρόπησης, σε μεγαλύτερες ή και πάρα πολύ μεγαλύτερες τιμές ανά MWh, απ' αυτές που ζητούσε στην προημερήσια αγορά – μια ευκαιρία την οποία κάποιοι παραγωγοί φαίνεται ότι άδραξαν, καταθέτοντας προσφορές ως και 3.000 ευρώ, με αποτέλεσμα να ανεβαίνει η συνολική τιμή του ρεύματος.

ΠΗΓΗ: The Manifesto

Αγώνας για την υπεράσπιση της ειρήνης και του περιβάλλοντος

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία έχει φέρει τα πάνω κάτω στην παγκόσμια αγορά ενέργειας. Μετά την εισβολή της Ρωσίας, μία από τις κύριες οικονομικές απειλές του δυτικού ιμπεριαλισμού, είναι η διακοπή εμπορικών σχέσεων με τη Ρωσία για την αγορά φυσικού αερίου, υδροποιημένου αερίου NLG και πετρελαίου. Οι χώρες της ΕΕ προμηθεύονται περίπου το 40% του φυσικού αερίου που χρειάζονται και περίπου το 25% του πετρελαίου από τη Ρωσία. Στην Ελλάδα το 2021, το ρωσικό φυσικό αέριο κάλυψε το 45% περίπου των συνολικών αναγκών. Το μεγαλύτερο ποσοστό αυτών βέβαια δεν προορίζεται για την κατανάλωση των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων αλλά για τις ανάγκες της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, άρα κατευθύνεται στις εταιρείες ηλεκτροπαραγωγής.

Η απειλή αυτή δεν έχει μείνει στα χαρτιά, αλλά πλέον έχει δρομολογηθεί με βάση την τελευταία συνεδρίαση της συνόδου κορυφής της ΕΕ για πλήρη απεξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο, σε συμφωνία και συνεργασία με τις ΗΠΑ. Για ακόμη μια φορά, η ενέργεια και τα ορυκτά καύσιμα είναι στο κέντρο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Οι ανταγωνισμοί για τον έλεγχο των ροών ενέργειας είναι μία από τις αιτίες του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού Ρωσίας και Δύσης και ταυτόχρονα παράγωγο αυτού.

Η προσπάθεια της ΕΕ, με τη βοήθεια των ΗΠΑ, για απεξάρτηση από το ρωσικό φυσικό αέριο και πετρέλαιο θα ανακατέψει αναγκαστικά την τράπουλα των συσχετισμών και των συμμαχιών διεθνώς. Σχεδόν «εν μία νυκτί» οι ΗΠΑ προσέγγισαν διπλωματικά τη Βενεζουέλα για να συζητήσουν για θέματα ενέργειας, τη στιγμή που τα προηγούμενα χρόνια ήταν η βασική δύναμη υποκίνησης και χρηματοδότησης πραξικοπημάτων ενάντια στον Μαδούρο αλλά και τον προκάτοχό του Τσάβες. Η Τουρκία αλλάζει στάση προς την ΕΕ αλλά και την Ελλάδα, ευελπιστώντας να μπει και αυτή δυναμικά στην υπόθεση παραγωγής ενέργειας (αξιοποιώντας μάλιστα και το νέο πυρηνικό εργοστάσιο στο Ακουγιού) αλλά και μεταφοράς αερίου και πράσινου υδρογόνου, καθιστώντας την ένα

«σημαντικό ενεργειακό κόμβο», επιδίωξη όμοια και ανταγωνιστική με αυτή του ελληνικού κράτους.

Εξορύξεις

Παρά το ναυάγιο του σχεδίου για τον αγωγό EastMed και το πάγωμα των προγραμμάτων έρευνας και εξόρυξης υδρογονανθράκων στην Ελλάδα, η νέα συγκυρία που διαμορφώνεται, οδηγεί και την κυβέρνηση Μητσοτάκη να ξαναβάλει μπροστά τα σχέδια εξορύξεων. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε ότι η ενεργειακή αυτάρκεια της χώρας είναι κομβικός στόχος και ότι για την επίτευξή του θα επιταχυνθούν οι επενδύσεις στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και θα επανεκινήσουν οι έρευνες για κοιτάσματα υδρογονανθράκων ξεπερνώντας κάθε «γραφειοκρατικό εμπόδιο». Αυτό σημαίνει ότι θα παραβιαστεί κάθε περιβαλλοντική νομοθεσία, δωρίζοντας -ξανάγη και ύδωρ στους «πετρελαιάδες» αλλά και στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και κυρίως στις ανεμογεννήτριες. Βέβαια, οι πετρελαϊκές εταιρείες που τους είχαν παραχωρηθεί τεράστιες εκτάσεις γης από το Ιόνιο μέχρι την Κρήτη, έχουν αποχωρήσει είτε γιατί δεν έβλεπαν να μπορούν να διασφαλίσουν σημαντικά κέρδη είτε γιατί συνάντησαν «γραφειοκρατικά εμπόδια», όπως η εκδίκαση προσφυγών στο ΣΤΕ από περιβαλλοντικές οργανώσεις για τις μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων που είχαν κατατεθεί για τις έρευνες στην Κρήτη.

Ταυτόχρονα, μέσω του ΔΕΣΦΑ, η κυβέρνηση «προετοιμάζεται» για την εισαγωγή LNG και φυσικού αερίου αναβαθμίζοντας των πλωτό σταθμό στη Ρεβυθούσα, ενώ σχε-

διάζει συμφωνίες με την Ιταλία για τη δυνατότητα διατήρησης στρατηγικών αποθεμάτων φυσικού αερίου σε υπόγειες αποθήκες. Επίσης ενισχύει την παραγωγή ρεύματος από λιγνίτη, με νέες εξορύξεις, παρά την υπολειτουργία των λιγνιτικών μονάδων και παρά τις γνωστές καταστροφικές συνέπειες που έχει η εξόρυξη λιγνίτη και η παραγωγή ρεύματος από αυτόν για το περιβάλλον.

Τη στιγμή που η καθολική πρόσβαση στην ενέργεια για την πλειοψηφία των εργαζομένων είναι ζητούμενο, τη στιγμή που στη γειτονιά μας τα κανόνια του πολέμου βράννε ακατάπαυστα εδώ και ενάμιση μήνα, οι καπιταλιστές βρίσκουν την ευκαιρία να αυξήσουν τα κέρδη τους, είτε κερδοσκοπώντας (όπως κάνουν οι παραγωγοί ενέργειας στην Ελλάδα) είτε «τρέχοντας» να προβάλλουν να πλασαριστούν στη νέα κατάσταση.

Εφοπλιστές

Με δεδομένη την πρόθεση διακοπής εισαγωγής φυσικού αερίου και πετρελαίου από τη Ρωσία δημιουργείται μία τεράστια αγορά, μία τεράστια ευκαιρία κερδοφορίας για τη μεταφορά φυσικού αερίου και υδροποιημένου αερίου, μια ευκαιρία που οι έλληνες καπιταλιστές άρπαξαν αμέσως.

«[...]Το μερίδιο των ελληνικών πλοίων (που μεταφέρει φυσικό αέριο από τη Ρωσία) ΑΥΞΗΘΗΚΕ από 39% της συνολικής κυκλοφορίας δεξαμενόπλοιων πριν από τον πόλεμο, σε 52% από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία» σύμφωνα με όσα έγραψε στο twitter ο Ρόμπιν Μπρουκς, αναλυτής του Διεθνούς Χρηματοπιστωτικού Ινστιτούτου.

Με αυτό συμφωνούν και στοιχεία της Greenpeace, σύμφωνα με τα οποία ανάμεσα σε αυτά τα πλοία βρίσκονται τουλάχιστον δύο τάνκερ συμφερόντων Αλαφούζου, ο οποίος τυγχάνει να είναι και ιδιοκτήτης τηλεοπτικού σταθμού που υπεραμύνεται της στάσης ΕΕ-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ σε σχέση με τις κυρώσεις στη Ρωσία.

Την ίδια στιγμή διαφαίνεται ότι θα υπάρξει μεγαλύτερη πίεση για ένταση της εξόρυξης πετρελαίου και φυσικού αερίου, για να μπορέσουν να καλυφθούν οι ενεργειακές ανάγκες της ΕΕ και αυτή η ένταση πρέπει να πραγματοποιηθεί σε σύντομο χρόνο, ακριβώς λόγω της έκτακτης πολεμικής συνθήκης. Οι κυβερνήσεις και οι διεθνείς ιμπεριαλιστικοί σχηματισμοί / συμμαχίες θα διαμορφώνουν το πλαίσιο, θεσμικό αλλά και στρατιωτικής ισχύος εάν χρειαστεί, για να κάνουν δουλειές οι επιχειρήσεις και οι διεθνείς όμιλοι, με κόστος την πρόκληση νέων πολεμικών επεισοδίων αλλά και μεγάλων περιβαλλοντικών καταστροφών. Οι εκπομπές CO₂, που είναι από τις κύριες αιτίες υπερθέρμανσης του πλανήτη, θα αυξηθούν δραματικά.

Αυτή η προοπτική είναι εφιαλτική για τους λαούς σε όλο τον κόσμο. Ο πλανήτης κινδυνεύει να μετατραπεί σε ένα ασταμάτητο εργοστάσιο εξόρυξης ορυκτών καυσίμων και πολεμικών συγκρούσεων, απειλώντας την ειρήνη αλλά και λειτουργώντας με καταλυτικό τρόπο για την επιδείνωση των κλιματικών συνθηκών. Οι αγώνες για την ειρήνη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο πρέπει να είναι και αγώνες ενάντια στον εξορυκτικό παροξυσμό και την κερδοφορία των καπιταλιστών που καταστρέφουν τον πλανήτη.

Μαζικές διαδηλώσεις στις 8 Μάρτη

Της Ναντίνας Παπαϊωάννου

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε και η φετινή 8 Μάρτη με χιλιάδες γυναίκες να ενώνουν τις φωνές τους στον δρόμο. Η χρονιά που πέρασε σηματοδεύτηκε από αλληλέλληλες γυναικοκτονίες και περιστατικά έμφυλης βίας –με αποκορύφωμα την πρόσφατη υπόθεση του βιασμού της Γεωργίας Μπίκα–, αλλά και πολλαπλές θεσμικές επιθέσεις στα δικαιώματα και τις ζωές των γυναικών (Νόμος Χατζηδάκη, Νόμος Τσιάρα, ανυπαρξία/διάλυση κρατικών δομών φροντίδας και στήριξης, πλήρης αδιαφορία των αρχών, κ.ά.). Όλα τα παραπάνω αποτέλεσαν την αρχή ενός κύματος οργής που ξέσπασε με συγκλονιστικές κινητοποιήσεις σε όλη την χώρα και ήταν αναμενόμενο πως θα εκφραζόταν και στις δύο διαδηλώσεις της φετινής 8ης Μάρτη συγκεντρώνοντας πολύ κόσμο. Αυτό είναι αποτέλεσμα της σκληρής δουλειάς που έχει κάνει τα τελευταία χρόνια το φεμινιστικό κίνημα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο κόσμο.

Οι δύο κινητοποιήσεις στην Αθήνα

Η πρωινή πορεία ήταν μαζική και με έντονο το απεργιακό στίγμα.

Μεγάλος αριθμός σωματείων – από το ΕΚΑ και την ΑΔΕΔΥ που καλύπτουν χιλιάδες εργαζόμενες σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα αντίστοιχα, μέχρι πρωτοβάθμια όπως το ΣΕΗ, ΣΜΤ, Σωματείο Εργαζόμενων στην έρευνα, κ.ά. – καλούσαν σε τριώρη στάση εργασίας (12:00 με 15:00), σε μια περίοδο που οι απεργίες δεν είναι τόσο εύκολο να πραγματοποιηθούν και να συσπειρώσουν τόσο κόσμο. Συμμετείχαν ομοσπονδίες, φοιτητικοί σύλλογοι, ακόμα και οι θεσμικές δυνάμεις, αλλά και αναρχικές συλλογικότητες, ενώ ήταν σαφές το στίγμα της διπλής απεργίας σε σπίτι και δουλειά. Η συμμετοχή των σωματείων είναι μια πολύ σημαντική κατάκτηση, απόρροια της δουλειάς και της προετοιμασίας που έχει γίνει από συντρόφισσες συνδικαλίστριες στους χώρους και μέσα στα σωματεία όλη την χρονιά. Τα ζητήματα των παρενοχλήσεων, της έμφυλης βίας και της ανισότητας στον εργασιακό χώρο γίνονται ολοένα περισσότερο ορατά στον κόσμο της δουλειάς, στα σωματεία, τις παρατάξεις, τις ομοσπονδίες.

Στην κεφαλή της πορείας βρέθηκε για ακόμη μία χρονιά το μπλοκ της Συνέλευσης 8 Μάρτη, με σύνθημα «8 Μάρτη 2022: Φεμινιστική Απεργία σε σπίτι και

δουλειά/ Στο φεμινιστικό αγώνα ως την ανατροπή/ Ενάντια στην έμφυλη βία, το θεσμικό σεξισμό, την πολλαπλή ανισότητα». Το μπλοκ ήταν δυναμικό και με παλμό, ενώ καταφέρε να συσπειρώσει πλήθος αγωνιστριών και αγωνιστών. Τα συνθήματά μας επεδίωκαν να ανοίξουν όλη τη «βεντάλια» της σεξιστικής καταπίεσης: από τη θεματική της έμφυλης βίας και του θεσμικού σεξισμού, μέχρι και αιτήματα για δομές και κοινωνικό κράτος που θα μπορεί να στηρίξει έμπρακτα και ουσιαστικά τα θύματα.

Η απογευματινή κινητοποίηση είχε διαφορετικά χαρακτηριστικά. Ήταν εξίσου, ίσως και πιο μαζική από την απεργιακή, καθώς συμμετείχε και κόσμος που δεν κατάφερε να απεργήσει και ήρθε μετά τη λήξη του ωραρίου. Παράλληλα με τις πολιτικές οργανώσεις που καλούσαν σε αυτήν, ήταν μια διαδήλωση στην οποία κατέβηκαν πολλές/οι μη οργανωμένες/οι αγωνίστριες/ες, με αυθόρμητα φεμινιστικά αντανάκλαστα. Αυτή η φυσιογνωμική διαφορά μεταξύ των δύο κινητοποιήσεων ήταν αισθητή ακόμα και στα συνθήματα που ακούστηκαν στην απογευματινή διαδήλωση και στα οποία κυριαρχούσε το συναίσθημα της οργής για την

επικαιρότητα των γυναικοκτονιών και των βιασμών.

Όσον αφορά την παρουσία της Συνέλευσης 8 Μάρτη, η δυναμική ντουντούκα μας συνέβαλε στο να διατηρηθεί το μπλοκ μας ζωντανό και μαζικό, ενώ δεν έλειψαν τα συνθήματα κατά του πολέμου και των εξοπλισμών, καθώς λόγω επικαιρότητας, το κλίμα φέτος ήταν αρκετά διαφορετικό.

Συνέχεια

Οι αγώνες μας, όμως, δεν τελειώνουν εδώ. Η δουλειά που κάναμε όλη την χρονιά στους κοινωνικούς χώρους, η εξώστρεφη δράση στις γειτονίες (με εντυπωσιακές εξορμήσεις και αφισοκολλήσεις) τόσο στην Αθήνα, όσο και στην περιφέρεια (Θεσσαλονίκη, Ζάκυνθος κ.λ.π), απέδωσαν καρπούς, συμβάλλοντας στην ορατότητά μας στο δρόμο, στο δημόσιο χώρο τόσο στο διάστημα προς την 8η Μάρτη όσο και την ίδια την ημέρα. Το στοίχημα στο εξής, είναι το φεμινιστικό κίνημα να χτίσει μια πολιτική συνέχεια με τον κόσμο που αυθόρμητα μαζικοποιεί τις φεμινιστικές κινητοποιήσεις, καθώς και να συνδέσει άμεσα το ζήτημα της έμφυλης βίας και καταπίεσης με το προβληματικό σύστημα που το τροφοδοτεί.

...και στη Θεσσαλονίκη

Από ιδιαίτερη μαζικότητα χαρακτηρίστηκαν φέτος οι συγκεντρώσεις στην Θεσσαλονίκη για την 8η Μάρτη παγκόσμια ημέρα των Γυναικών. Για πρώτη φορά οργανώθηκε πρωινή απεργιακή συγκέντρωση, με βάση την απόφαση της ΑΔΕΔΥ για τριώρη στάση εργασίας. Παρά την βροχή, συγκεντρώθηκαν πάνω από 200 άτομα και ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης. Στην απογευματινή πορεία των φεμινιστικών συλλογικοτήτων συμμετείχαν τουλάχιστον 1500 άτομα, αριθμός πρωτόγνωρος για τα δεδομένα της πόλης. Η επιτυχία των δύο αυτών δράσεων δεν ήταν τυχαία. Ήρθε ως αποτέλεσμα της συνεχούς ανόδου του φεμινιστικού κινήματος που παρατηρείται σε όλη τη χώρα τα τελευταία χρόνια. Αλλά ακόμα περισσότερο ήρθε ως αποτέλεσμα της επίμονης δουλειάς που έκανε η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, η οποία για

τρεις μήνες πραγματοποίησε καμπάνια με θέμα τον σεξισμό, τις διακρίσεις, την παρενόχληση και την κακοποίηση στους χώρους εργασίας πραγματοποιώντας συνεχείς παρεμβάσεις σε σχολές και πλατείες. Την ημέρα της 8ης Μάρτη μάλιστα μέλη της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη βρέθηκαν σε σχολεία της Θεσσαλονίκης και πραγματοποίησαν εκπαιδευτικές δράσεις προς τις καθηγήτριες και τους καθηγητές. Στόχος όλων αυτών των δράσεων ήταν να αναδειχτεί το ζήτημα ως συνέχεια του μετοο, αλλά και να αποτυπωθούν συγκεκριμένα αιτήματα για την προστασία των θυμάτων, αλλά ακόμα πιο σημαντικά, αιτήματα για την πρόληψη τέτοιων περιστατικών. Ενάντια στην υποκρισία του νόμου Χατζηδάκη που δήθεν προστατεύει τις γυναίκες η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη ανέδειξε την σημασία ύπαρξης δυνατών σωματείων για την στήριξη των γυναικών εργαζομένων.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Η εικόνα του **18χρονού πρόσφυγα Σαϊντού Καμαρά** από τη Γουινέα να παρελαύνει ως σημαιοφόρος ενώ απειλείται με απέλαση διαδόθηκε ταχύτητα στα social media και συγκίνησε πολύ κόσμο.

Και είναι πραγματικά συγκινητική η προσπάθεια ενός ασυνόδευτου ανήλικου πρόσφυγα να ενταχθεί στην ελληνική κοινωνία και να μετέχει στο δημόσιο σύστημα εκπαίδευσης, δεδομένων των δυσκολιών και των ρατσιστικών πολιτικών. Λίγες μέρες μετά, συμμαθητές, καθηγητές και φίλοι του τον συνόδεψαν στις εγκαταστάσεις του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, όπου εξετάστηκε σε δεύτερο βαθμό το αίτημά του για άσυλο. Και ενώ **η κινητοποίηση του κόσμου για την προστασία ενός μαθητή είναι βαθιά ειλικρινής και συγκινητική**, τα κροκοδείλια δάκρυα της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας και της αντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ δεν πείθουν κανένα. Με ευθύνη της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ **εκατοντάδες παιδιά σαν τον Σαϊντού έμειναν εγκλωβισμένα σε καμπίες επί χρόνια** χωρίς να έχουν την δυνατότητα να φοιτήσουν στα δημόσια σχολεία και να γίνουν σημαιοφόροι. Με ευθύνη της τωρινής κυβέρνησης ο Σαϊντού κινδύνευε με απέλαση, αφού **το Υπουργείο Μετανάστευσης το 2021 κατήργησε την δυνατότητα νόμιμης παραμονής για ανθρωπιστικούς**

Σε μια εξαιρετική **πρωτοβουλία-πρότυπο για τα συνδικάτα προχώρησε η Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, διοργανώνοντας τριήμερο αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών εκδηλώσεων μέσα και έξω από τα σχολεία**. Στην διοργάνωση συμμετείχαν και άλλες τέσσερις ΕΛΜΕ της πόλης. Αφορμή για τη δράση αυτή στάθηκε η 21η Μαρτίου, Παγκόσμια Μέρα Κατά του Ρατσισμού. Την Παρασκευή 18/3 και την Δευτέρα 21/3 διοργανώθηκαν **ενημερωτικές δράσεις μέσα στα σχολεία για τους μαθητές** και στις 20/3 διοργανώθηκε **συναυλία με τη συμμετοχή του Δημήτρη Ζερβουδάκη και μαθητικών, φοιτητικών και άλλων συγκροτημάτων**. Φυσικά κέντρο αυτών των δράσεων ήταν το κάλεσμα και η συμμετοχή των ΕΛΜΕ στο **αντιρατσιστικό/αντιφασιστικό συλλαλητήριο στις 19/3**. Με αυτόν τον υποδειγματικό τρόπο, οι ΕΛΜΕ έδειξαν ποιος πρέπει να είναι ο ρόλος των σωματείων και των συνδικάτων στο άνοιγμα κοινωνικών ζητημάτων στους χώρους εργασίας. Ειδικά σε έναν ευαίσθητο χώρο όπως αυτόν της εκπαίδευσης, οι καθηγητές και οι καθηγήτριες έδωσαν το παράδειγμα και ευαισθητοποίησαν τους μαθητές και τις μαθήτριες τους. Δράσεις σαν και αυτή αποτελούν σημαντικό μέρος της απάντησης στις προσπάθειες διείσδυσης ακροδεξιών και ναζιστικών ομάδων το τελευταίο διάστημα στα σχολεία της Θεσσαλονίκης. Ελπίζουμε τέτοιες πρωτοβουλίες να συνεχιστούν και από άλλους εργασιακούς χώρους και συνδικάτα.

Στις 15 Μαρτίου, για πολλοστή φορά, **ανακλήθηκε η εκπαιδευτική άδεια του Βασίλη Δημάκη**, εμποδίζοντας τον από το να παρακολουθεί ανεμπόδιστα τα μαθήματα του στο Πανεπιστήμιο κι εξωθώντας τον **για τρίτη φορά σε απεργία πείνας και δίψας**. Μετά τη χορήγηση της άδειάς του, ο Β. Δημάκης απενεργοποίησε το «βραχιολάκι» του και δεν παρουσιάστηκε στο Πανεπιστήμιο, και συνελήφθη λίγες μέρες μετά. Κυβερνητικά στελέχη και στελέχη της αστυνομίας δήλωσαν ανεργηθρίαστα πως αν υπάρξει **συνολική αναστολή των αδειών των κρατούμενων** θα είναι πλέον ευθύνη του... Δημάκη! Η κυβέρνηση και η ΕΛΑΣ **θέλουν να παρουσιάσουν τα δικαιώματα ως ανταμοιβή** για τους κρατούμενους, που βρίσκονται διαρκώς «υπό αίρεση». Άλλωστε συχνά η στέρηση δικαιωμάτων χρησιμοποιείται ως τιμωρία απέναντι σε πολιτικούς κρατούμενους, ή σε κρατούμενους που συμμετέχουν σε εξεγέρσεις μέσα στις φυλακές

λόγους στερώντας από τους ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες το δικαίωμα να ζήσουν και να σπουδάσουν στην Ελλάδα και μετά την ενηλικίωσή τους. Η πιθανή κυβερνητική «παρέμβαση» για παραμονή του Σαϊντού θα θυμίζει σε υποκρισία την απόδοση γαλλικής υπηκοότητας σε εκείνο τον Αφρικανό που έσωσε ένα μωρό σε πυρκαγιά, για τον οποίο έλεγε ο κωμικός Τρέβορ Νόα: «Ήταν Αφρικανός όσο βρισκόταν στο έδαφος. Σκαρφάλωσε στο κτίριο, και με το που έπιασε το μωρό έγινε Γάλλος. Αν του έπεφτε, θα έλεγαν ότι ο Αφρικανός έριξε το μωρό». **Τα δημοκρατικά δικαιώματα θα έπρεπε να είναι αυτονόητα και όχι «επιβράβευση»** (στα παιδιά που καταφέρνουν και γίνονται σημαιοφόροι ή παίζουν καλό μπάσκετ). Οι συμμαθητές του Σαϊντού, οι μόνοι που δικαιούνταν να ασχοληθούν «ξεχωριστά» με την περίπτωση του φίλου τους, έδειξαν πολύ καλύτερη κατανόηση αυτής της αλήθειας, γράφοντας στα χαρτονάκια τους: **«Για όλους τους Σαϊντού» και «Με τον Σαϊντού και τον κάθε Σαϊντού».**

για να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. **Η λογική του κινήματος είναι αντίστροφη:** Δεν οφείλουν όσοι είναι στις φυλακές κάποια συγκεκριμένη στάση για να έχουν πρόσβαση στην υγεία και την εκπαίδευση. Η «τρομακτική» είδηση δεν είναι ότι ο Δημάκης απέδρασε και βρέθηκε για λίγες μέρες ελεύθερος. Για την επιλογή του αυτή, μπορεί να διαβάσει κανείς την ενδιαφέρουσα επιστολή του, της οποίας η ηθική είναι απολύτως ξένη στους δεσμοφύλακές του. Η τρομακτική είδηση θα έπρεπε να είναι η διαχρονικά τιμωρητική αντιμετώπισή του από το «σωφρονιστικό» σύστημα, η ταχύτητα με την οποία κρατικοί παράγοντες έσπευσαν να στοχοποιήσουν τα δικαιώματα των κρατούμενων. **Από αυτούς τους «παράγοντες» απειλείται η κοινωνία, και όχι από τον Β. Δημάκη...**

Δεν έμαθες να ακούς;

* στίχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλλιόρη

Στοπ στις επιχειρήσεις-σκούπα! Να μπλοκάρουμε τη ρατσιστική και κατασταλτική κυβερνητική μηχανή

Του Θάνου Λυκουργιά

Αν και δεν πρόκειται για κάτι που θα έπρεπε να εκπλήσσει, η κυβέρνηση προσέθεσε ακόμα μια ψηφίδα στο εξόχως ρατσιστικό και βάνανσο κρατικό προφίλ, το οποίο παρέλαβε και συνεχίζει να οικοδομεί με ζήλο. Το «νέο» αυτή τη φορά βήμα ήταν η πολυήμερη επανεκκίνηση, μέσα στα μέσα Μαρτίου, μαζικών επιχειρήσεων-σκούπα στο κέντρο της Αθήνας. Με πρόσχημα την πάταξη της αυξανόμενης μικροπαραβατικότητας και εμπορίας ναρκωτικών (σύμφωνα με τις δηλώσεις του Υπ. Προ.Πο Τ. Θεοδωρικάκου και την αναπαραγωγή τους από τα φιλοκυβερνητικά ρεπορτάζ), έχει εξαπολυθεί κυνηγητό στους δρόμους της Αθήνας, ακόμα και με χρήση drones όπως εξίσου περήφανα αναφέρεται, ενώ σε αυτές συμμετέχουν ακόμα και 200 ή και περισσότεροι αστυνομικοί.

Βικτώρια

Αν και οι επιχειρήσεις αυτές έλαβαν χώρα σε διάφορα σημεία της Αθήνας, αυτή που έγινε περισσότερο γνωστή ήταν εκείνη της 16 Μάρτη στην πλατεία Εκτεταμένης. Πέραν του «φορτίου» που την συνοδεύει από το διάστημα 2015-2016, όταν πολλές εκατοντάδες πρόσφυγες είχαν βρει εκεί καταφύγιο, στην πλατεία Βικτωρίας και στην ευρύτερη περιοχή συνεχίζουν να βρίσκονται πολλές δεκάδες άνθρωποι, ενώ υπάρχει και ισχυρή παρουσία των αλληλέγγυων και κινηματικών δυνάμεων. Καθώς λοιπόν οι κλούβες και συνολικά ο κατασταλτικός μηχανισμός έκανε καταδρομή, αποκλείοντάς όσες και όσους βρισκότουσαν πάνω στην πλατεία και σταματώντας για έλεγχο κυριολεκτικά οποιονδήποτε μη λευκό πολίτη (καθώς αυτό είναι το κριτήριο για την μικροπαραβατικότητα και το εμπόριο ναρκωτικών), υπήρξαν άμεσα καλέσματα συμπάρτασης. Η παρουσία όμως ακόμα και ελάχιστων αλληλέγγυων αγωνιστών/στριών που άνοιξαν ένα πανό και φώναξαν συνθήματα υπέρ των μεταναστών και προσφύγων/ισών δεν είναι ανεκτή και απαντήθηκε με εξίσου σκληρή καταστολή. Σύμφωνα με καταγγελίες των 14 αλληλέγγυων συλληφθέντων της ημέρας, μόλις αυτοί βρέθηκαν πάνω στην

πλατεία κυκλώθηκαν άμεσα από ΜΑΤ με ασπίδες-δεχόμενοι κλωτσιές κάτω από αυτές - ενώ υπήρξε εξίσου άμεση σύλληψη τόσο ενός ακόμα που φώναζε για τις συλλήψεις και την μεταχείριση των υπολοίπων όσο και μιας κοπέλας που φώναζε για την σύλληψη του τελευταίου... Οι συλληφθέντες κρατήθηκαν ως αργά το βράδυ στη ΓΑΔΑ και αντιμετωπίζουν κατηγορίες για δύο πλημелλήματα (απειθεία και παρακώλυση συγκοινωνιών!). Επίσης έγινε προσαγωγή σε 132 μετανάστες χωρίς χαρτιά και τραβολογήθηκαν μέχρι να αφεθούν ελεύθεροι άλλοι τόσοι.

Πολλαπλή στόχευση

Κρίνοντας από τα ίδια τα στοιχεία που δημοσιεύει η ΕΛ.ΑΣ. μπορεί εύκολα να προκύψει το ζητούμενο αυτών των επιχειρήσεων. Πέραν του ότι αυτές οι ενέργειες στην «καλύτερη» περίπτωση θα αναδιοργανώσουν την (εντός ή εκτός εισαγωγικών) παραβατικότητα, στην αντίστοιχη επιχείρηση που έγινε π.χ. στην Ομόνοια συνελλήφθησαν 4 άνθρωποι για κατοχή ναρκωτικών (με μόλις 1 να κατέχει αξιοσημείωτη ποσότητα πάνω του), βρέθηκε 1 φυγόδικος, 6 παράνομα ταξί και προσήχθησαν 125 μετανάστες χωρίς χαρτιά, οι οποίοι και προσήχθησαν στην Αμυγδαλέζα. Γίνεται προφανές ότι οι συγκεκριμένες επιχειρήσεις εξυπηρετούν ταυτόχρονα πολλαπλούς στόχους: από τη μία πρόκειται για ένα διαρκές κλείσιμο του ματιού στην άκρα δεξιά. Τόσο μέσω του κλίματος τάξης και ασφάλειας, όσο και μέσω της μόνιμης προσπάθειας να συνδε-

θεί η εγκληματικότητα με τους «μη λευκούς» μετανάστες και πρόσφυγες, η κυβέρνηση χτίζει πελατεία απευθυνόμενη στα πιο αντιδραστικά αντανάκλαστα της κοινωνίας. Φυσικά, το γεγονός πως ποτέ δεν εμφανίζονται αξιόλογα ευρήματα (όπως αντίστοιχα δεν είχαν βρεθεί στις εκκενώσεις των καταλήψεων στέγης για πρόσφυγες και όχι μόνο) δεν πρόκειται να τους πτοήσει. Από την άλλη, υπάρχει εμπέδωση των πρακτικών μαζικής και σκληρής καταστολής, η οποία εξαπλώνεται και γίνεται διαρκώς σκληρότερη, όχι μόνο προς τους μετανάστες αλλά και στον κόσμο του κινήματος, όπως φάνηκε στη Βικτώρια. Εντός της τελευταίας διάστασης, πρέπει να συνυπολογίσουμε και τις προωθούμενες ρατσιστικές συμφωνίες Μηταράκη με το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν (βλ. Ε.Α. # 479). Καθώς η κυβέρνηση επιχειρεί να οδηγήσει (κατ' αρχήν) τους ανθρώπους από αυτές τις χώρες στην αποδοχή ενός καθεστώτος που τους στερεί από κάθε είδους εργασιακό ή ατομικό δικαίωμα, το να υπάρχει η αίσθηση ότι η αστυνομία θα σε γυρέψει υπήρξε διαχρονικά ένα ωμό και δυστυχώς αποτελεσματικό επιχείρημα.

Διαδήλωση 19 Μάρτη

Απέναντι σε όλα αυτά και στη συνολικότερη κυβερνητική απανθρωπιά, οι κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 19 Μαρτίου επιχείρησαν να σηκώσουν το γάντι. Παρά το ότι προφανώς υπολειπόμαστε κατά πολύ ενός κινήματος που θα μπορούσε να επιβάλλει μια διαφορετική

ατζέντα, οι φετινές κινητοποιήσεις υπήρξαν μαζικές. Περίπου δύο χιλιάδες άνθρωποι, ντόπιοι και μετανάστες/πρόσφυγες, κατέβηκαν στο δρόμο φωνάζοντας συνθήματα για τις επαναπροωθήσεις, για την Ευρώπη-Φρούριο, υπέρ της αλληλεγγύης και ενάντια στο ρατσιστικό δηλητήριο. Ταυτόχρονα υπήρξαν συνθήματα ενάντια στον πόλεμο στην Ουκρανία, όπως και ενάντια στην υποκρισία περί προσφύγων «διαφορετικών ταχυτήτων». Παρά το γεγονός πως, δυστυχώς, οι συγκεντρώσεις στην Βικτώρια και την Ομόνοια δεν συναντήθηκαν στο δρόμο, η παρουσία του αντιρατσιστικού κινήματος έγινε αισθητή. Χρειάζεται να συνεχίσουμε σε αυτή την κατεύθυνση, διεκδικώντας για όλους τους πρόσφυγες/ισες και μετανάστες/τριες, αποκρούοντας σταθερά τα ρατσιστικά επιχειρήματα και πρακτικές και αναδεικνύοντας τη μόνιμη κυβερνητική υποκρισία και αναληθσία, που μας αγγίζει όλες και όλους.

Άλλωστε, η πολύ πρόσφατη (για δεύτερη φορά) αναστολή χρηματοδότησης της Frontex από το Ευρ. Κοινοβούλιο, μετά το πόρισμα της Ευρ. Υπηρεσίας για την Καταπολέμηση της Απάτης (OLAF), το οποίο στηλίτευσε μεθοδευμένη συγκάλυψη επαναπροωθήσεων προσφύγων από το ελληνικό λιμενικό, αποτελεί εκ νέου πολιτική επιβεβαίωση των δυνάμεων του αντιρατσιστικού κινήματος και πλήγμα για την εικόνα της κυβέρνησης. Πάνω σε αυτά, χρειάζεται να οργανώσουμε τα επόμενα βήματα μας.

Η αρχή μιας αλληλουχίας πολέμων (από το 1912 ως το 1922)

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι

Του Παναγιώτη Αίλλη

Φέτος κλείνουν 110 χρόνια από τους Βαλκανικούς πολέμους. Ήταν η αρχή μιας αλληλουχίας πολέμων, σφαγών και καταστροφής που κράτησε από το 1912 μέχρι το 1922. Για την επίσημη ιστοριογραφία οι Βαλκανικοί πόλεμοι ήταν ένα έπος ηρώων, που απελευθέρωσε εκατομμύρια χριστιανών αδελφών από την Οθωμανική κατοχή. Στο παρακάτω κείμενο θα προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε μερικά ζητήματα που απορρίπτουν αυτό τον ισχυρισμό σαν αστήρικτο.

Ο ιμπεριαλισμός τότε

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι άρχισαν τον Οκτώβρη του 1912 και τέλειωσαν τον Ιούλιο του 1913. Δεν ήταν όμως ένα ανεξάρτητο και ξεχωριστό γεγονός. Συνέβησαν σε μια εποχή που ο διεθνής ιμπεριαλισμός είχε φτάσει σε μια κρίσιμη καμπή. Ο κόσμος ήταν ήδη μοιρασμένος, από δεκαετίες, μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων. Η Βρετανία και η Γαλλία κατείχαν το μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη σαν αποικίες. Η Γερμανία και οι ΗΠΑ, οι νέες και ανερχόμενες βιομηχανικές δυνάμεις δεν έβρισκαν διέξοδο για την επέκτασή τους. Δεν υπήρχαν πια «κενοί χώροι» από λευκούς αποικιοκράτες και κατακτητές για να κερδίσουν. Όπως ήταν φυσικό, η άνιση ανάπτυξη μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων προκαλούσε αποσταθεροποίηση του διεθνούς συστήματος ισορροπιών και αναθεώρηση όλων των παλιών συνθηκών. Ουσιαστικά το αίτημα ήταν το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Υπήρχε όμως και κάτι ακόμη και πιο θεμελιακό. Στις αρχές του 20ού αιώνα, ο ιμπεριαλισμός είχε γίνει πολύ πιο ισχυρός και επιθετικός. Η βάση του δεν ήταν πια το προμονοπωλιακό εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά τα μονοπώλια και μάλιστα με τη νέα μορφή του χρηματιστικού και τραπεζικού κεφαλαίου. Ήταν η νέα οικονομική ολιγαρχία που επιζητούσε ασυγκράτητα την επέκταση στην παγκόσμια αγορά για πρώτες ύλες και επενδύσεις.

Πολιτική έκφραση αυτών των ανταγωνισμών ήταν η συγκρότηση δύο αντίπαλων ιμπεριαλιστικών συνασπισμών στην Ευρώπη: από τη μια η Τριπλή Συνεννόηση (Βρετανία, Γαλλία και τσαρική Ρωσία) και από την άλλη η Τριπλή Συμμαχία (Γερμανία, Αυστροουγγαρία, Ιταλία). Ο Πρώτος Παγκόσμιος

Πόλεμος ήταν πολύ κοντά και οι Βαλκανικοί πόλεμοι αποτέλεσαν την απαραίτητη εισαγωγή του.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ήταν ένα στρατιωτικό-θρησκευτικό κράτος που είχε βάση τη φεουδαρχική εκμετάλλευση της αγροτιάς και μάλιστα την εποχή του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Ήταν ένα μοναδικό και ιδιόμορφο φαινόμενο. Όμως η αναπόφευκτη αποσύνθεσή της ήταν ένα αδιαμφισβήτητο δεδομένο στους υπολογισμούς και τα σχέδια των μεγάλων δυνάμεων. Το ερώτημα δεν ήταν ο διαμελισμός και η διάλυσή της αλλά ο τρόπος και τα μερίδια που θα άρπαζε η κάθε πλευρά. Ουσιαστικά η αυτοκρατορία επιβίωνε στο «σημείο ισορροπίας» μεταξύ των αντιμαχόμενων ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων.

Το 1908, οι Νεότουρκοι, τα πιο ενεργά και δυναμικά στοιχεία του στρατού επαναστάτησαν ενάντια στον σουλτάνο. Πίσω τους στοιχίστηκαν η μικρή μουσουλμανική αστική τάξη, κάθε οθωμανική μεταρρυθμιστική κίνηση, οι εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες και οι λαϊκές τάξεις.

Για τους σοσιαλιστές της εποχής ήταν μια αστική δημοκρατική επανάσταση που υποστήριζαν αμέσως. Δεν διέφυγε όμως της προσοχής τους ότι η ηγεσία της επανάστασης ήταν στρατιωτική και εθνικιστική. Για το ευρωπαϊκό κατεστημένο των εσπεμένων βασιλιάδων, στρατοκρατών και διπλωματών δεν ήταν μια καλή εξέλιξη. Ακόμη δεν είχε ηρεμήσει η Ευρώπη από την επαναστατική θύελλα του 1905 στη Ρωσία και ξεσπούσε μια νέα επανάσταση, αυτή τη φορά στη Τουρκία.

Οι Νεότουρκοι βρέθηκαν από την πρώτη μέρα μπροστά στα πραγματικά και άλυτα προβλήματα της αυτοκρατορίας. Τα συνθήματά τους για «αδελφότητα-ελευθερία-δημοκρατία» ξεσήκωσαν τις λαϊκές μάζες στις μεγάλες πόλεις που βγήκαν στους δρόμους για να διεκδικήσουν την πραγματική και όχι τη ρητορική λύση των αιτημάτων τους. Και το πρώτο ζήτημα ήταν το εθνικό. Θα δεχόταν τη λύση της πλήρους ισοτιμίας των εθνικών ομάδων ή θα συνέχιζαν να υποστηρίζουν τα προνόμια της κυρίαρχης μουσουλμανικής-τουρκικής εθνότητας; Το δεύτερο ζήτημα ήταν το αγροτικό. Εξαιρετικά κρίσιμο. Γιατί οι αγροτικές μάζες αποτελούσαν το τακτικό πεζικό του οθωμανι-

κού στρατού. Θα προχωρούσαν σε κατάργηση των αγγαρειών και των φόρων ή θα υποστήριζαν τα συμφέροντα των μπέηδων; Και τέλος το εργατικό. Θα αναγνώριζαν το δικαίωμα της συνδικαλιστικής οργάνωσης και της απεργίας ή θα προστάτευαν τη νέα μουσουλμανική αστική τάξη από την ανάπτυξη της ταξικής πάλης; Οι Νεότουρκοι και στα τρία επιλέξαν την πλευρά των κυρίαρχων και των εκμεταλλευτών. Έτσι το 1912, τη χρονιά

και των πέντε θαλασσών» ήταν το ακριβές περιεχόμενο της Μεγάλης Ιδέας. Αυτό το σχέδιο προϋπόθετε όμως, όχι μόνο την καταστροφή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αλλά και την εξουδετέρωση των αντίπαλων βαλκανικών εθνικισμών.

Ακριβώς σ' αυτό το σημείο διασταυρώνονταν οι φιλοδοξίες των βαλκανικών δυναστειών, η αντοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και οι επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνά-

Η μοιρασιά θα γινόταν με βάση τα συμφέροντα των δυναστειών και των οικονομικών ολιγαρχιών. Με αυτό τον τρόπο οι Βαλκανικοί πόλεμοι ετοίμαζαν τους επόμενους πολέμους.

που ξέσπασε ο πρώτος βαλκανικός πόλεμος, η επανάσταση του 1908 είχε μετατραπεί στο αντίθετό της.

Τα Βαλκάνια

Τα Βαλκάνια, στις αρχές του 20ού αιώνα, ήταν χωρισμένα ανάμεσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και τέσσερα μικρά χριστιανικά βασίλεια. Η ευρωπαϊκή διπλωματία είχε παίξει καθοριστικό ρόλο στη συγκρότηση αυτών των κρατιδίων. Η Βουλγαρία είχε τότε 4,5 εκατομμύρια πληθυσμό και τον πιο σύγχρονο στρατό. Ο προσανατολισμός της ήταν να βρει διέξοδο στο νότο και δυτικά, διεκδικώντας να κάνει δική της την περιοχή της Μακεδονίας. Η Σερβία με 2,5 εκατ. πληθυσμό, συνόρευε με την Αυστροουγγαρία που είχε στο εσωτερικό της μια μεγάλη σερβική μειονότητα, μεγαλύτερη αριθμητικά από το σερβικό κράτος. Ο φυσικός («εθνικός») δρόμος ανάπτυξης θα ήταν προς βορρά, αλλά εκεί σκόνταφτε πάνω στην Αυτοκρατορία της Αυστροουγγαρίας. Το Μαυροβούνιο ήταν μια λιλιπούτεια μοναρχία.

Η Ελλάδα ήταν επίσης μια μοναρχία με 2,5 εκατ. πληθυσμό, αλλά ξεχώριζε γιατί η αστική της τάξη ήταν η πιο αναπτυγμένη στην ευρύτερη περιοχή. Ο εμπορικός της στόλος ανήκε στην πρώτη δεκάδα της παγκόσμιας ναυτιλίας και η Αθήνα ήταν η μεγαλύτερη πρωτεύουσα των βαλκανικών χριστιανικών κρατιδίων. Η ιθύνουσα τάξη της αποτελούνταν από μια συμμαχία εμπόρων και ιερατείου και η «Μεγάλη Ιδέα» ήταν το επεκτατικό της σχέδιο. Θα λέγαμε ότι «η Ελλάδα των δύο ηπείρων

μεων. Και αυτό το «σταυρικό ζήτημα» θα λυνόταν με ένα αδυσώπητο πόλεμο.

Οι δύο Βαλκανικοί πόλεμοι (1912-13)

Στις 5 Οκτωβρίου 1912, ο βασιλιάς Γεώργιος Α' ανάγγελλε το παρακάτω διάγγελμα: «...η Ελλάς...αναλαμβάνει τον αγώνα του Δικαίου υπέρ της ελευθερίας των καταδυναστευομένων Λαών της Ανατολής...η Ελλάς μετά των αδελφών Συμμάχων Κρατών θα επιδιώξη πάση θυσία τον ιερών αυτόν σκοπόν. Επικαλούμενοι δε την αρωγήν του Υψίστου εν τω δικαιοτάτῳ τούτῳ αγώνι του Πολιτισμού, ανακράζωμεν: Ζήτω η Ελλάς. Ζήτω το Έθνος...». Αμέσως εξόρμησαν τα ελληνικά στρατεύματα και ακολουθώντας τους άλλους βαλκανικούς στρατούς.

Τι δυνάμεις παρατάχθηκαν στα θέατρα των επιχειρήσεων; Η Βαλκανική Συμμαχία, σύμφωνα με το στρατηγό (και μετέπειτα δικτάτορα) Πάγκαλο κατόρθωσε να κινητοποιήσει πάνω από 650 χιλιάδες άντρες έναντι 300 χιλιάδων του Οθωμανικού στρατού και 1.480 πυροβόλα έναντι 800 πυροβόλων των Οθωμανών. Οι συσχετισμοί ήταν πολύ άνισοι σε βάρος του τουρκικού στρατού. Έτσι αναγκάστηκε σε μια κατανομή δυνάμεων. Διακόσιες χιλιάδες διέθεσε στο μέτωπο με την Βουλγαρία, που θα έκρινε εξάλλου και το αποτέλεσμα του πολέμου. Και όσο αφορά το ελληνικό μέτωπο, αντιπαρέταξε 15 χιλιάδες στρατιώτες απέναντι σε 80 χιλιάδες του ελληνικού στρατού. Εδώ οι συσχετισμοί ήταν επιεικώς

συντριπτικοί.

Την ώρα που ο βουλγαρικός στρατός συνέτριβε στην ανατολική Θράκη τις οθωμανικές δυνάμεις, και οι Σέρβοι πατούσαν το Μοναστήρι, ο ελληνικός στρατός έφτανε στη Θεσσαλονίκη. Ήταν μια πορεία δισταγμών και αναποφασιστικότητας απέναντι σε ένα στρατό πολύ μικρότερο, περικυκλωμένο απ' όλες τις μεριές και χωρίς εφεδρείες. Παρόλα αυτά ο τουρκικός στρατός κατόρθωσε πολεμώντας απεγνωσμένα να καταστρέψει μια ελληνική μεραρχία (η μοναδική νίκη των οθωμανών σε όλο τον πόλεμο) πριν δεχτεί το τελικό κύπημα από το σερβικό στρατό. Ο δι-ασυρμός όμως του Γενικού Επιτελείου και του ίδιου του βασιλέα ήταν αζεπέρ-αστος. Έστω με αυτό τον τρόπο όμως άνοιξε ο δρόμος για τη Θεσσαλονίκη.

Μπροστά στις πύλες της Θεσσαλονίκης, ο θεός του πολέμου παραχώρησε τη θέση του στους εμπόρους του θρόνου. Έτσι ο Τούρκος διοικητής Ταξίν Πασά, αφού εξαγοράστηκε αδρά, παρέδωσε την πόλη στον στρατηλάτη βασιλέα που εισήλθε πανηγυρικά στη πόλη! Αργότερα καταδικάστηκε ερήμην, από το τουρκικό στρατοδικείο της Ισταμπούλ, σε θάνατο γιατί παρέδωσε το στρατό του αμαχητί και άνευ όρων. Δεν ήταν μια άδικη απόφαση. Οι 25.000 τούρκοι αιχμάλωτοι, αντί να μεταφερθούν στην πατρίδα τους μεταφέρθηκαν στην Μακρόνησο, όπου οι περισσότεροι πέθαναν από πείνα. Όπως είπε κάποιος, ήταν «η Μακρόνησος πριν τη Μακρόνησο». Ήταν μια πράξη ατιμίας της μοναρχίας και του εκσυγχρονιστή Βενιζέλου. Δεν ήταν όμως ούτε η πρώτη ούτε θα ήταν η τελευταία.

Η Θεσσαλονίκη δεν υποδέχτηκε με ενθουσιασμό τον ελληνικό στρατό. Τότε ήταν μια πόλη πολυεθνική και κοσμοπολίτικη. Εκείνα τα χρόνια ήταν στην ακμή της και ο πληθυσμός της έφτανε τις 150.000, σχεδόν 100-

δύναμη με την Αθήνα και μεγαλύτερη από το Βελιγράδι και τη Σόφια. Κυρίαρχο στοιχείο στην πόλη ήταν το εβραϊκό με 65.000, και ακολουθούσαν οι μουσουλμάνοι με 40.000 και οι έλληνες με 35.000. Ταυτόχρονα θεωρούνταν πρωτεύουσα του εργατικού κινήματος σε όλη την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η πόλη ήταν το προπύργιο της Φεντερασιόν (εργατική διεθνιστική οργάνωση), του Βουλγαρικού Σοσιαλιστικού Κόμματος (η τάση των στενών σοσιαλιστών) και των φεντεραλιστών Μακεδόνων ριζοσπαστών. Έτσι αυτό που στην ελληνική ιστοριογραφία ονομάζεται σαν «απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης», για τα 3/4 των κατοίκων της ήταν κατάκτηση και τίποτα άλλο.

Εξετάζοντας την πορεία του Α' Βαλκανικού πολέμου, και όσο κατέχουμε καλά τα γεγονότα, υποστηρίζουμε την άποψη ότι δεν υπήρξε τίποτα επικό και απελευθερωτικό. Μήπως όμως θα μας διέψευδε ο Β' Βαλκανικός πόλεμος; Η εξέλιξη και αυτού του πολέμου ήταν περίπου η ίδια με τον προηγούμενο. Υπήρχε όμως μια μεγάλη διαφορά. Αυτή τη φορά η Βουλγαρία βρέθηκε στη θέση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Τέσσερις στρατοί (Σερβίας, Ελλάδας, Ρουμανίας και Οθωμανικής Τουρκίας) την περικύκλωσαν και την συνέτριψαν. Το κύριο πλήγμα το επέφερε ο ρουμανικός στρατός που επιτέθηκε πτωχά στην Βουλγαρία και έφτασε έξω από τη Σόφια. Υπήρξε επίσης και κάτι πολύ χειρότερο. Οι «εν Χριστώ αδελφοί», οι απελευθερωτές των λαών από την Οθωμανική κατοχή, σφαγιάστηκαν μεταξύ τους, με πρωτοφανές μίσος και βαρβαρότητα. Αυτό που έκαναν οι Βούλγαροι εθνικιστές στη Δράμα, το επανέλαβαν οι Έλληνες εθνικιστές στο Κιλκίς. Όταν τελείωσαν το θεάρεστο έργο τους, η Δράμα και το Κιλκίς είχαν πάψει να υπάρχουν. Είχαν σβηστεί από τον χάρτη.

Η επιδημία όμως του εθνικιστικού επεκτατισμού, των πολέμων και των οργανωμένων σφαγών δεν σταμάτησε εκεί. Εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες αναγκάστηκαν να φύγουν από τις πατρογονικές τους εστίες. Για τους μουσουλμάνους πρόσφυγες ο δρόμος οδηγούσε στη Μικρά Ασία. Εκεί και στα όρια της επιβίωσης και της απόγνωσης, οδηγημένοι ακόμη και ανοικτά από τις οθωμανικές αρχές, επέπεσαν πάνω στις χριστιανικές κοινότητες της περιοχής. Επακολούθησαν οι σφαγές στη Φώκαια, το Αϊβαλί κλπ. Ο φιλόσοφος Α. Τούνμπε, είχε πει για το τέλος των Βαλκανικών πολέμων, ότι οι πραγματικά νικημένοι ήταν οι μουσουλμάνοι των Βαλκανίων και οι χριστιανοί της Μικράς Ασίας.

Η Βαλκανική Δημοκρατική Ομοσπονδία

Η συνθήκη του Βουκουρεστίου (1913) επισφράγισε τα αποτελέσματα των μαχών. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία θα περιοριζόταν σε μια άκρη των Βαλκανίων. Η Βουλγαρία θα έχανε το μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας. Η Σερβία και η Ελλάδα θα διπλασιάζονταν. Όμως τα σύνορα δεν θα χαράσσονταν με βάση τα γλωσσικά και πολιτιστικά χαρακτηριστικά των πληθυσμών. Η εθνική απελευθέρωση και τα εθνικά δίκαια, που για αυτά ξεκίνησαν οι πόλεμοι, ξεχάστηκαν. Η μοιρασιά θα γινόταν με βάση τα συμφέροντα των δυναστειών και των οικονομικών ολιγαρχιών. Με αυτό τον τρόπο οι Βαλκανικοί πόλεμοι ετοιμάζαν τους επόμενους πολέμους. Είχε δίκαιο ο Τρότσκι που έλεγε ότι οι πόλεμοι στα Βαλκάνια καταβρόχθισαν 500.000 ανθρώπους νεκρούς, σκατεμένους και αγνοούμενους, χωρίς να λυθεί το εθνικό ζήτημα.

Ωστόσο μέχρι τώρα, περιγράφουμε αυτούς τους πολέμους σαν δεδομένους στον χαρακτήρα τους και

αναπόφευκτους στην πορεία τους. Υπήρχε όμως εναλλακτική επιλογή για τους «από κάτω»; Η ιστορία είχε δείξει ότι υπήρχε τέτοια επιλογή. Το 1910, στο Βελιγράδι, συγκεντρώθηκαν οι βαλκανικές σοσιαλιστικές οργανώσεις για να αντιμετωπίσουν τα σύννεφα του πολέμου που πύκνωναν. Κατόρθωσαν να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο αρχών για τη λύση του εθνικού ζητήματος των Βαλκανίων: «Να απελευθερωθούμε απ' την ιδιαιτερότητα και τη στενότητα. Να καταργήσουμε τα σύνορα που χωρίζουν τους λαούς, οι οποίοι είναι εν μέρει παρόμοιοι γλωσσικά και πολιτισμικά, εν μέρει δεμένοι μαζί οικονομικά. Τέλος να σαρώσουμε τις άμεσες και έμμεσες μορφές της ξένης κυριαρχίας, που αποστερούν το λαό από το δικαίωμα να κατευθύνει τη μοίρα του».

Για τον Τρότσκι το θετικό πρόγραμμα που απόρρεε απ' αυτές τις θέσεις ήταν η Βαλκανική Δημοκρατική Ομοσπονδία. Αυτό το πρόγραμμα στρεφόταν τόσο ενάντια στο μιλιταρισμό των βαλκανικών κρατών όσο και στις επιβουλές των Μεγάλων Δυνάμεων. Μέθοδος του δεν θα ήταν οι βαλκανικοί πόλεμοι αλλά οι βαλκανικές επαναστάσεις. Επίσης θα είχε μια μεγάλη σημασία γιατί θα κατεύθυνε την καθημερινή πολιτική δράση προσφέροντας μια ενότητα αρχών αλλά και το σημαντικότερο θα αποτελούσε τη βάση πάνω στην οποία θα συνέκλιναν οι εθνικές εργατικές οργανώσεις της χερσονήσου...

Για αυτό το πρόγραμμα όμως, το ιστορικό υποκείμενο -το βαλκανικό προλεταριάτο- που θα το έκανε πράξη, εκείνη την εποχή, ήταν πολύ ανίσχυρο. Σήμερα όμως που ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος ξαναματώνει την ευρωπαϊκή ήπειρο, το αίτημα για διεθνιστική αλληλεγγύη και κοινή πάλη των λαών είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Η αλληλοτροφοδότηση του εθνικιστικού μίσους σε Ο Ουκρανικός εθνικισμός και η φα

Του Πάνου Πέτρου

Η συζήτηση για την ακροδεξιά σε όλον τον «μετασοβιετικό» χώρο, πρέπει να έχει ως αφετηρία τη σκοτεινή πολιτική κατάσταση που επικρατεί σε αυτές τις χώρες, λόγω της προϊστορίας τους και των εθνικισμών. Η Ουκρανία δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Από την επομένη της ανακήρυξης της ανεξαρτησίας της οι ντόπιες ελίτ φόρεσαν τον «εθνικό μανδύα», ως νομιμοποιητική βάση της εξουσίας τους στη μετασοβιετική περίοδο.

Ο ουκρανικός εθνικισμός πήρε μια επιπλέον ώθηση από την «Πορτοκαλί Επανάσταση» του 2004. Οι μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην εκλογική νοθεία έγιναν αντιληπτές ως «εθνική» επανάσταση που ολοκληρώνει τη «μετέωρη» ρήξη με τη σχέση εξάρτησης από τη Ρωσία. Το φιλοδυτικό τμήμα των ολιγαρχών και του πολιτικού τους προσωπικού, προώθησε αυτό το αφήγημα, παίζοντας με τις αυταπάτες σοβαρών τμημάτων του ουκρανικού λαού ότι η λύση στη διαφθορά και την ανισότητα είναι «να γίνουν ευρωπαϊκή

χώρα». Σε αυτό το φόντο άνθισε το Σβόμποντα, που εξελίχθηκε από περιθωριακή νεοναζιστική ομάδα σε μαζική-εκλογική έκφραση της ουκρανικής ακροδεξιάς (10,5% το 2012 και ισχυρή παρουσία στους Δήμους).

Μετά το Μεϊντάν

Η εξέγερση του Μεϊντάν υπήρξε το επόμενο σημείο καμψής. Η αιφνίδια στροφή του Γιανουκόβιτς -να μην επικυρώσει τη συμφωνία με την ΕΕ που είχε ψηφίσει η Βουλή- και να προχωρήσει σε στρατηγικό δανεισμό από τη Ρωσία, προκάλεσε τις διαδηλώσεις φοιτητών που έβλεπαν στην «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» μια εναλλακτική λύση στη μετασοβιετική στασιμότητα. Η καταστολή και μια σκληρή νομοθεσία αυταρχικοποίησης του κράτους μαζικοποίησε τις διαδηλώσεις, που κλιμακώθηκαν. Το Σβόμποντα έπαιξε ρόλο. Αν και μειοψηφία, κινητοποιούσε οργανωμένα μέλη, παρείχε την κομματική-αυτοδιοικητική «υποδομή» του (ιδιαίτερα στις κινητοποιήσεις στις άλλες πόλεις και λιγότερο στο Κίεβο) και ενίσχυε την «εθνική» ρητορική.

Μετά την κλιμάκωση της κρατικής καταστολής και των συγκρούσεων,

ενισχύθηκε ο ρόλος του «Δεξιού Τομέα», μιας επιχειρησιακής «ομπρέλας» των νεοναζιστικών δυνάμεων που ξεπερνούσαν το μετριοπαθές (στα μάτια τους) Σβόμποντα. Συγκροτήθηκε αρχικά για την εκδίωξη των αριστερών, αναρχικών, προοδευτικών ακτιβιστών από τις κινητοποιήσεις και εξελίχθηκε σε «ένοπλη πρωτοπορία» κατά τις συγκρούσεις με την αστυνομία στο Κίεβο.

Τους μήνες που ακολούθησαν την ανατροπή Γιανουκόβιτς, οι φασίστες δήλωναν ότι θα πάνε «την εθνική επανάσταση μέχρι τέλους». Το όργιο μαύρης τρομοκρατίας αφορά κυρίως τους σκοτεινούς εκείνους μήνες του 2014, όταν το ουκρανικό κράτος τρέκλιζε. Τα γεγονότα στις ανατολικές επαρχίες (βλ. δίπλα), ενίσχυσαν το ρόλο τους, όταν το νέο καθεστώς του Κιέβου, χωρίς ισχυρό στρατό κι αστυνομία στη διάθεσή του, χρειάστηκε «ετοιμοπόλεμες» δυνάμεις.

Τα επόμενα χρόνια, της σχετικής σταθεροποίησης του ουκρανικού κράτους, επικράτησε ο (γνώριμος και στη Δύση) συνδυασμός «κρατικού χαλινარიού» και πριμοδότησης της δράσης ή των απόψεών τους. Πολλοί κατέλαβαν κρατικά πόστα, κηρύσσοντας σιωπηλά

ή και φωναχτά το τέλος της «εθνικής επανάστασης». Άλλοι επέμειναν στην «εθνική επανάσταση μέχρι τέλους» κι αντιμετώπισαν κρατική καταστολή.

Είναι οπλισμένοι (πολύ πιο βαριά και πολύ πιο νόμιμα από τους διεθνείς ομοϊδεάτες τους που διατηρούν «κρύπτες») και κολυμπάνε σαν ψάρια μέσα στο εθνικιστικό νερό. Γι' αυτό, είναι πραγματικά επικίνδυνοι σήμερα, στις συνθήκες που διαμορφώνονται μετά τη ρωσική εισβολή

Αρκετοί ελίσσονται στη λεπτή γραμμή μεταξύ σχετικής «αυτονομίας» κι «ενσωμάτωσης» (πχ. το διαβόητο Τάγμα Αζόφ).

Αυτός ο «γαλαξίας» βρέθηκε υπό την σκέπη του πρώην υπουργού Εσωτερι-

Αντιφασισμός και μεγαλορώσικος

Το πολιτικό τοπίο στις αυτονομημένες επαρχίες του Ντονιέσκ και του Λουγκάνσκ, έχει μεγάλες δόσεις «αντικατοπτρισμού» του κλίματος και των πολιτικών εξελίξεων στα δυτικά.

Οι κινητοποιήσεις του «Αντι-Μεϊντάν», μετά την ανατροπή του Γιανουκόβιτς (που συνέχιζε να υποστηρίζεται από ολιγάρχες με βάση στην Αν. Ουκρανία, όπως ο πανίσχυρος Ρινάτ Αχμέτοφ), θυμίζουν έντονα το ίδιο το «Μεϊντάν». Ξεκίνησαν ως έκφραση διαφωνίας στον προσανατολισμό της νέας κυβέρνησης, απέκτησαν μαζικότητα ως απάντηση στη βία που δέχτηκαν (από τις φασιστικές/εθνικιστικές συμμορίες), κλιμακώθηκαν από πολιτικές δυνάμεις (τμήμα του Κόμματος Περιφερειών που έμεινε πιστό στο Γιανουκόβιτς, μηχανισμοί του Αχμέτοφ κ.ά.) και τελικά ηγεμονεύτηκαν από επαγγελματίες στρατιωτικούς και πολιτικούς συνδεδεμένους με τη Ρωσία.

Όπως έγραψε αργότερα, ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων των «Λαϊκών Δημοκρατιών», ο Ιγκόρ Στρέλκοφ (ο Ρώσος αξιωματικός Ιγκόρ Γκίρκιν): «τότε, πυροδότησα την ένοπλη σύγκρουση». Ο Στρέλκοφ έχει μακρύ παρελθόν στις ρωσικές ειδικές δυνάμεις, με προϋπη-

ρεσία στους πολέμους στην Τσετσενία, στην Υπερδνειστερία, στη Βοσνία, αλλά και στην προετοιμασία της προσάρτησης της Κριμαίας.

Στο πλευρό του «υπουργού Άμυνας» Στρέλκοφ, την «πολιτική ηγεσία» στο Ντονιέσκ ανέλαβε ως Πρωθυπουργός ο Αλεξάντερ Μποροντάι. Παλιός συνεργάτης του Στρέλκοφ, αστέρας τότε της ρωσικής ακροδεξιάς και σήμερα βουλευτής του κόμματος του Πούτιν.

Αυτή η ηγεσία δεν έκρυβε τους στόχους της, κάνοντας από την πρώτη στιγμή λόγο για «Νοβορωσία» και συνδέοντας εξαρχής την «αυτονομία» με την προοπτική ένταξης στη Ρωσική Ομοσπονδία.

Όταν ο Στρέλκοφ «πάτησε τη σκανδάλη», βρήκε απέναντι έναν ουκρανικό στρατό απρόθυμο και ανίκανο να πολεμήσει. Σύντομα όμως στη θέση του άρχισαν να παρατάσσονται οι φασιστικές

ομάδες του Δεξιού Τομέα και άλλων εθνικιστικών-εθελοντικών ταγμάτων. Αυτές διέπραξαν φρικτά εγκλήματα πολέμου, που βάθυνα το ρήγμα. Καθώς οι «Λαϊκές Δημοκρατίες» δεν έκρυβαν τον προσανατολισμό της προσχώρησης στη Ρωσία, το ρήγμα βάθαινε κι από την άλλη μεριά. Όταν συγκροτήθηκε πλέον η Ουκρανική Εθνοφρουρά, ο Στρέλκοφ διαπίστωνε μια αλλαγή: «Είχαν πλέον πραγματικό κίνητρο. Ήταν πεισμένοι ότι πολεμούν μισοφόρους της Ρωσίας».

Σταδιακά, η «γραμμή επαφής» σταθεροποιήθηκε και η εκκεντρικότητα του Μινσκ «πάγωσε» τη σύγκρουση. Οι πρωτεργάτες επέστρεψαν στη Μόσχα. Άλλοι εξαργυρώνοντας τη δράση τους, όπως ο Μποροντάι, που πήρε θέση στη Δούμα, άλλοι ως εκ δεξιών αντιπολιτευόμενοι, με πικρία που ο Πούτιν «άφησε τη δουλειά στη μέση», όπως ο Στρέλκοφ-Γκίρκιν.

Ο ρόλος της Μόσχας

Όλη εκείνη την περίοδο, υπήρχε ένα ερωτηματικό για τις προθέσεις της Μόσχας, που αποτυπωνόταν στις κριτικές που δεχόταν ο Πούτιν για «λειτουργία υποστήριξη» στο Ντονιέσκ. Στην πράξη, υπήρχε μια όχι πάντα αρμονική συνύ-

δυτική και ανατολική Ουκρανία σοβινιστική απειλή

κών Αβάκοφ, που υπηρέτησε υπό δι-αδοχικές κυβερνήσεις στην ίδια θέση, μέχρι την ρήξη του με την κυβέρνηση Ζελένσκι, το περασμένο καλοκαίρι.

Όπως όλα τα φασιστικά κινήματα, «άνθισαν» κυρίως στην περίοδο που το κράτος ήταν αδύναμο ή απρόθυμο να επιτελέσει τον ένοπλο ρόλο του. Και επί-σης «άνθισαν» στο φόντο μιας «εθνικής ταπείνωσης», όπως έγινε πλατιά αντιλη-πτή η απώλεια της Κριμαίας και ο κίνδυ-νος απώλειας του Ντονμπάς το 2014.

Μετά το 2014, η εκλογική επιρροή της ακροδεξιάς έχει μετρηθεί δύο φο-ρές κι έχει αποδειχθεί εξαιρετικά μει-οψηφική. Στις πρώτες εκλογές μετά το Μείντάν, το Σβόμποντα έπεσε από τα παλιά διψήφια ποσοστά του στο 4,7% κι ο Δεξιός Τομέας κατέγραψε μόλις 1,8%. Στις τελευταίες εκλογές τα πράγματα έγιναν γι' αυτούς ακόμα χειρότερα, καθώς μια σύμπραξη όλων των φυλών (το Σβόμποντα, ο πολιτικός βραχίονας του Αζόφ, ο Δεξιός Τομέας και 3-4 ακόμα σκληρές υπερ-εθνικι-στικές δυνάμεις) βρέθηκε στο 2%. Η εκλογή του Ζελένσκι -ενός Εβραίου, Ρωσόφωνου, με «πρόγραμμα» την ει-ρήνη στο Ντονμπάς- με συντριπτικά ποσοστά, μπορεί να μη λέει πολλά για τον ίδιο, αλλά λέει πολλά για την ου-

κρανική κοινή γνώμη. Τα οργανωτικά μεγέθη των νεοναζί παρέμειναν περιο-ρισμένα σε αναλογία με τον πληθυσμό και όχι πολύ διαφορετικά από τα ανά-λογα σε πολλές ανατολικοευρωπαϊκές (αλλά και δυτικοευρωπαϊκές) χώρες.

Οι κίνδυνοι

Όμως έχουν δύο ισχυρά κι επικίνδυνα πλεονεκτήματα -και τα δύο συνέπεια του διαρκώς εμπόλεμου στάτους της Ουκρανίας εδώ και 8 χρόνια: Είναι οπλι-σμένοι (πολύ πιο βαριά και πολύ πιο νό-μιμα από τους διεθνείς ομοϊδέατες τους που διατηρούν «κρύπτες») και κολυμπά-νε σαν ψάρια μέσα στο εθνικιστικό νερό. Γι' αυτό, είναι πραγματικά επικίνδυνοι σήμερα, στις συνθήκες που διαμορφώ-νονται μετά τη ρωσική εισβολή.

Οι δισταγμοί των διαδοχικών κυβερ-νήσεων να υλοποιήσουν τις Συμφωνίες του Μινσκ και να αναδιπλωθούν από την «πολεμική» πρακτική (κινήσεις που έγιναν λιγότερο επί Ποροσένκο, και πε-ρισσότερο επί Ζελένσκι) αποτυπώνουν μια διπλή συνθήκη: Είτε το φόβο απέ-ναντι στην ένοπλη δύναμη των ακρο-δεξιών, είτε τον πολιτικό δισταγμό απέ-ναντι σε ένα πολύ ευρύτερο εθνικιστικό κλίμα, που έβλεπε το ίδιο το Μινσκ ως

συνθηκολόγηση απέναντι στη Ρωσία.

Το αντίπαλο δέος βρίσκεται σε μια άλλη όψη των συνεπειών της εισβο-λής: τον «εξισοτισμό των καταφυγί-ων», της δημιουργίας δομών αλλη-λεγγύης, της ενότητας διαφορετικών κοινοτήτων απέναντι στην εισβολή και τις συνέπειές της. Γνωρίζουμε ότι οι αριστερές δυνάμεις στην Ουκρανία εί-ναι αδύναμες, αλλά στους ώμους τους πέφτει το δύσκολο καθήκον να ενισχύ-σουν τη δεύτερη τάση -κι έχουν την πλήρη στήριξή μας σε αυτό.

Γενικότερα, στην Ουκρανία ξεδι-πλώνονται οι αντιδραστικές δυναμικές μιας καθυστερημένης και πολλαπλά ματαιωμένης «εθνικής ενοποίησης». Η πλούσια και σύνθετη εμπειρία μιας πολύ πιο ρευστής «ταυτότητας» πολ-λών απλών ανθρώπων, που μπορεί να είναι διγλωσσοί, που μπορεί να είναι ουκρανόφωνοι αλλά να τιμούν τη ρω-σική καταγωγή τους, που μπορεί να είναι ρωσόφωνοι αλλά να νιώθουν Ου-κρανοί, που δηλώνουν και Ουκρανοί και Εβραίοι κ.ο.κ. αποτελεί μια πολύ πιο υγιή κληρονομιά που αποτελεί βάση αντίστασης στην υποκίνηση των εθνικιστικών παθών του πολέμου.

Για τη διεθνή συζήτηση, οφείλουμε να σταθούμε σε τρία πράγματα.

Το ένα αφορά την ανάγκη αποκά-λυψης της ρωσικής προπαγάνδας για το «ναζιστικό καθεστώς» του Κιέβου, χωρίς να κλείνουμε τα μάτια στο πρό-βλημα των νεοναζί, αλλά εντοπίζοντάς το στις πραγματικές διαστάσεις του. Κυρίως, επιμένοντας ότι το πρόβλημα δεν δίνει καμία «αντιφασιστική» νομι-μοποίηση στην εισβολή.

Το δεύτερο, αφορά τις ευθύνες των «δημοκρατικών κυβερνήσεων» της Δύ-σης που δε διστάζουν να αξιοποιήσουν στρατιωτικά την ένοπλη ακροδεξιά. Δι-αδοχικές αποφάσεις του αμερικανικού Κογκρέσου (για «εμπάργκο» στο Αζόφ) έχουν ανατραπεί υπό την επιμονή του Πενταγώνου.

Το τρίτο αφορά γενικότερα τον κίνδυνο του εθνικισμού. Ιδιαίτερα στην ευαίσθη-τη γωνιά των Βαλκανίων και της Ανατο-λικής Μεσογείου, οι σκελετοί στις δικές μας ντουλάπες θα επέβαλλαν μια φειδώ στην ταμπέλα «ναζί» για την περιγραφή των αντιδραστικών πτυχών του ουκρανι-κού εθνικισμού. Γνωρίζοντας πολύ καλά ότι τα εθνικιστικά πάθη δε χρειάζεται να αφεθούν να εξυψωθούν στο «ανώτατο στάδιο» του φασισμού για να γίνουν επι-κίνδυνα, αλλά και ότι πρέπει να ιεραρχη-θεί ψηλά η καταπολέμησή τους από τους εργαζόμενους και την Αριστερά.

σοβινισμός

παρξη των ντόπιων οπλρχηγών και κάποιων «διανοουμένων» (του κλίματος Ντούγκιν, Πριλέπιν κ.ά.), που έδιναν την έμφαση στην άμεση απόσχιση του Ντονμπάς, απέναντι στους χειρισμούς των «στρατηγιστών» του Κρεμλίνου, που ήθελαν να ελέγξουν το Ντονμπάς, όχι (ή όχι ακόμα...) για να το προσαρτή-σουν, αλλά για να το χρησιμοποιούν ως «μοχλό» αποσταθεροποίησης όλης της Ουκρανίας.

Είναι κοινό μυστικό ότι ο αρχιτέκτονας των «Λαϊκών Δημοκρατιών» και του σχε-δίου «Νοβορωσία» είναι ο Βλάντισλαφ Σούρκοφ. Πρόκειται για τον λεγόμενο και «γκρίζο καρδινάλιο», που είναι στο πλευρό του Πούτιν από το 1999 και ήταν προσωπικός σύμβουλος του Ρώσου προ-έδρου για την «ουκρανική πολιτική» από το 2013 ως το 2020. Ο Σούρκοφ περιγρά-φει τα γεγονότα του 2014 ως «επανακατά-κτηση» και δεν κρύβει ότι είναι «περήφα-νος για το ρόλο που έπαιξε» σε αυτή.

Πάντως σε κάθε περίπτωση, ακόμα και σε όσους διατηρούν μια άλλη ανά-γνωση για το 2014, σήμερα είναι πια κα-ταφανές ότι τα «αυτόνομα» κρατίδια δεν έχουν καμία αυτονομία. Η νέα φρουρά που βρίσκεται τα τελευταία χρόνια στην ηγεσία των «Λαϊκών Δημοκρατιών» είναι

ακόμα πιο ελεγχόμενη: Τόσο ο πρωθυ-πουργός της ΛΔ Ντονιέτσκ, όσο και ο πρωθυπουργός της ΛΔ Λουγκάνσκ, είναι μέλη του κόμματος του Πούτιν, με προ-ύπηρεσία σε υψηλές διοικητικές θέσεις του ρωσικού κράτους.

«Το σφυροδρέπανο, στο Ντονιέτσκ δεν έρχεται σε ιδιαίτερη αντίθεση με τα πορτρέτα του Τσάρου Νικόλαου του Δεύτερου και τις απόψεις των οπαδών της Ρωσικής Ανωτερότητας -δεν είναι καθόλου δύσκολο να συνυπάρχουν»

Κατά τη διαπίστωση του Ιταλού αρι-στερού δημοσιογράφου Αντρέα Σερεζίνι, «το σφυροδρέπανο, στο Ντονιέτσκ δεν έρχεται σε ιδιαίτερη αντίθεση με τα πορ-τρέτα του Τσάρου Νικόλαου του Δεύτε-ρου και τις απόψεις των οπαδών της Ρω-σικής Ανωτερότητας -δεν είναι καθόλου

δύσκολο να συνυπάρχουν». Ο Σερεζίνι έμεινε πολύ στο Ντονμπάς, «ελπίζοντας να καταγράψει ένα νέο Ισπανικό Εμφύ-λιο», αλλά απέκτησε μια πολύ καθαρή εικόνα της νοηματοδότησης που έχουν αυτά τα σύμβολα και η ρητορική στο πλαίσιο του μεγαλωρωσικού εθνικισμού.

Όπως γράφει:

«Συνειδητοποίησα ότι ο αντιφασισμός στο Ντονιέτσκ είναι πολύ διαφορετικός από τον δικό μας... Η κόκκινη σημαία συμβολίζει εκεί τη δύναμη της σοβιετι-κής αυτοκρατορίας, η οποία αντικατέ-στησε το στόχο της ισότητας με το όνει-ρο της κυριαρχίας».

Ειλικρινής αντιφασισμός, και ειλικρι-νής αγωνία ενάντια στους Ουκρανούς φασίστες, είμαστε σίγουροι ότι υπάρ-χουν ανάμεσα στις γραμμές κάποιων από τους πολιτοφύλακες. Αλλά τέτοια αισθήματα μπορεί να βρει κανείς και από την άλλη πλευρά του «σημείου επα-φής» των στρατευμάτων, μεταξύ των ανθρώπων που στέκονται ενάντια στο σχέδιο «Νοβορωσία», και πολύ περισ-σότερο μέσα στις γραμμές όσων σήμε-ρα αντιστέκονται στη ρωσική εισβολή. Άλλωστε αυθόρμητες «αντι-ολιγαρχικές τάσεις», εμφανίστηκαν τόσο στο «Μεί-ντάν», όσο και στο «Αντι-Μείντάν», αλλά

δεν ήταν αυτές που επηρέασαν τελικά την έκβασή τους.

Γράφει ο Σερεζίνι:

«Στην μικρή πόλη Τορέζ -πήρε το όνο-μα από τον Μορίς Τορέζ, πρώην ηγέτη του ΚΚ Γαλλίας- χιλιάδες ανθρακωρύχοι είχαν μείνει άνεργοι από την αρχή του πολέμου. Σήμερα, πολλοί από αυτούς δουλεύουν στο Κοραγκας, στα παρά-νομα ορυχεία μηδενικού κόστους... Το 2015, ο μισθός ήταν 700 χρίβνιες τη βδο-μάδα, ή λίγο πάνω από 30 ευρώ. Δού-λευαν 6 μέρες τη βδομάδα σε ακραία εκ-μεταλλευτικές συνθήκες και πολύ συχνά πληρώνονταν με σακούλες κάρβουνο. Το υλικό που είχαν εξορύξει με σκληρή δουλειά, πωλούνταν στους "εχθρούς" στο Κίεβο και αυτοί που έλεγχαν τη δι-αδρομή -βγάζοντας χρήματα από αυτό-ήταν συνήθως οι ίδιοι οι ηγέτες των σεπαρατιστών».

Καταλήγει το άρθρο του Ιταλού δημοσιογράφου στην εφημερίδα «Μανιφέστο»:

«Τι σχέση έχει ο αντιφασισμός με όλα αυτά; Όπως φαίνεται, καμία. Είναι απλά μια λέξη, όπως το άγαλμα του Λένιν είναι απλά ένα άγαλμα -το οποίο αν μπορούσε να ζωντανέψει, θα ντρεπόταν που βρι-σκεται εκεί».

Η φοιτητική Αριστερά απέναντι στο νέο νόμο-πλαίσιο

Του Βασίλη Λίτου

Η ολομέτωπη επίθεση που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση στη δημόσια εκπαίδευση από την πρώτη μέρα εκλογής της συνεχίζεται. Στη σύνοδο την προτάνεων, που έγινε τις προηγούμενες μέρες, η υπουργός Παιδείας Νίκη Κεραμέως παρουσίασε το νέο νόμο-πλαίσιο που είναι διατεθειμένη να φέρει στη Βουλή προς ψήφιση.

Οι βασικοί άξονες αυτού του νομοσχεδίου σχετίζονται με αλλαγές στα προγράμματα σπουδών, στη διοίκηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, στη χρηματοδότησή τους και στην πρακτική άσκηση. Πιο συγκεκριμένα:

-Θεσπίζεται εκτελεστικός διευθυντής των ΑΕΙ (μάντζερ), που θα είναι άτομο το οποίο μπορεί να προέρχεται από προσωπικό του ιδρύματος ή άλλου δημόσιου φορέα.

-Επέκταση και αναβάθμιση του θεσμού της πρακτικής άσκησης των φοιτητών «σε σύνδεση με τον παραγωγικό ιστό της χώρας», με την ίδρυση Μονάδας Πρακτικής Άσκησης σε όλα τα ΑΕΙ και υπεύθυνους ανά τμήμα.

-Καθορισμός του ελάχιστου ύψους αποζημίωσης των φοιτητών στο 80% του κατώτατου μισθού.

-Οι φοιτητές θα μπορούν πλέον να σπουδάζουν σε ένα τμήμα αλλά να παίρνουν μαθήματα και από άλλα τμήματα (π.χ. κάποιος που σπουδάζει Ιατρική θα μπορεί να πάρει, αν θέλει, μαθήματα Φιλοσοφίας). Ωστόσο, αυτό θα μπορούν να το κάνουν παρατείνοντας τις σπουδές τους.

-Εισαγωγή θεσμού εσωτερικής κινητικότητας φοιτητών μεταξύ ομοειδών τμημάτων της χώρας («εσωτερι-

κό Erasmus»). Για παράδειγμα, ένας φοιτητής Ιατρικής θα μπορεί για ένα εξάμηνο να παρακολουθήσει μαθήματα σε άλλη Ιατρική, διαφορετικού ΑΕΙ από εκείνο που σπουδάζει.

-Απελευθερώνονται πλήρως οι διαδικασίες στα μεταπτυχιακά προγράμματα, κάτι που αφορά και το ύψος των διδάκτρων τους, που θα καθορίζεται πλέον κατά περίπτωση.

-Αίρονται οι περιορισμοί φυσικής παρουσίας και μπορούν να γίνονται μαθήματα και εξ' αποστάσεως.

-Ανταποδοτικές υποτροφίες με

με την απόκτηση του πτυχίου μένουν ουσιαστικά χωρίς κανένα επαγγελματικό δικαίωμα και εξαναγκάζονται σε ένα ατέρμονο κυνήγι δεξιοτήτων και σεμιναρίων για να εξασφαλίσουν τον ατομικό τους φάκελο προσόντων. Με αυτόν τον τρόπο μένουν απομονωμένοι απέναντι στην εκάστοτε εργοδοσία για να διαπραγματευτούν την εργατική τους δύναμη.

Η σύνδεση της χρηματοδότησης των ιδρυμάτων με την αξιολόγηση τους με οικονομικο-ανταποδοτικούς όρους και η διοίκηση αυτών από τα

οικονομικά κριτήρια με τα οποία θα αξιολογεί η κυβέρνηση τα ιδρύματα ώστε να συνεχίζει να τα χρηματοδοτεί έστω και με ψίχουλα θα τα θέτει σε μια μόνιμη ομηρία καθώς η ομαλή τους λειτουργία θα εξαρτάται από το κατά πόσον αυτά ευθυγραμμίζονται και εφαρμόζουν τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας.

Απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επίθεση που δέχεται το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, είναι αναγκαία η μέγιστη συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς μέσα στις σχολές και ο ενιαίος και μαζικός αγώνας απέναντι σε αυτές τις πολιτικές. Τα κοινά πλαίσια στις γενικές συνελεύσεις, τα κοινά συντονιστικά των σχημάτων της ΑΠΕΝ και των ΕΑΑΚ που πραγματοποιούνται αυτές τις μέρες ανά σχολή, κινούνται σε σωστή κατεύθυνση αλλά δεν είναι ικανά από μόνα τους να δημιουργήσουν τις συνθήκες αυτές που θα δημιουργήσουν ρωγμές στην κυβερνητική αφήγηση και την πολιτική της. Πρέπει να μείνουν στην άκρη οι μικροπολιτικές τακτικές και οι ηγεμονικές αντιλήψεις και να απομονωθούν οι σχεταριστικές λογικές. Είναι πιο επιτακτική από ποτέ η δημιουργία ενός σχήματος της ριζοσπαστικής αριστεράς ανά κοινωνικό χώρο. Η κοινή καθημερινή παρέμβαση με κοινά υλικά, τα κοινά πλαίσια στις γενικές συνελεύσεις και η δημιουργία πρωτοβουλιών μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους που θα αφορούν τόσο θέματα της φοιτητικής μέριμνας όσο και τα ζητήματα του πολέμου, του σεξισμού, της οικολογίας, συσπειρώνοντας ένα ευρύτερο δυναμικό ανένταχτου κόσμου που αντιλαμβάνεται την ολομέτωπη επίθεση της κυβέρνησης σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας, αλλά δεν βρίσκει το χώρο να εκφραστεί.

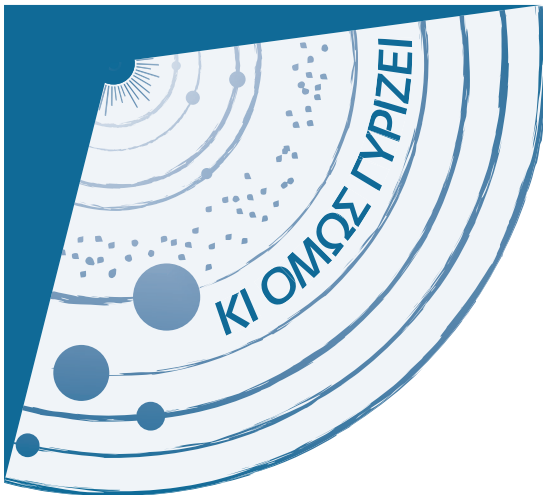

Απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επίθεση που δέχεται το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, είναι αναγκαία η μέγιστη συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς μέσα στις σχολές και ο ενιαίος και μαζικός αγώνας απέναντι σε αυτές τις πολιτικές

ακαδημαϊκά κριτήρια, όπου υπάρχουν δίδακτρα (μεταπτυχιακά).

Οι αντιδραστικές αυτές αλλαγές που προωθούνται βάζουν στο στόχαστρο τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και τους ίδιους τους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Η απελευθέρωση των μεταπτυχιακών προγραμμάτων και των τιμών τους, χωρίς κανένα έλεγχο από το υπουργείο Παιδείας, η δημιουργία μικρότερων κύκλων σπουδών, η δυνατότητα επιλογής μαθημάτων από άλλα τμήματα, αποτελούν οργανικό κομμάτι της επίθεσης που εξαπολύει η κυβέρνηση στα επαγγελματικά μας δικαιώματα. Τα πτυχία διασπώνται και καταργούνται, όπως ακριβώς και οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Οι φοιτητές-τριες

«ανεξάρτητα» συμβούλια ιδρύματος και τους manager, σε συνδυασμό με την συνεχιζόμενη υποχρηματοδότησή τους από το κράτος, μετατρέπει τα ιδρύματα σε έρμαιο στις ορέξεις των επιχειρήσεων προκειμένου να επιβιώσουν και μεταφέρει το κόστος φοιτητής στους ίδιους τους φοιτητές. Βασική επιδίωξη της κυβέρνησης είναι η δημιουργία ενός πανεπιστημίου-επιχείρησης, όπου η χρηματοδότηση των ερευνητικών προγραμμάτων θα πηγαίνει αποκλειστικά στη μελέτη για την αύξηση της κερδοφορίας των «επενδυτών» τους και η μετατροπή των φοιτητών-τριών σε ένα φθινό εργατικό δυναμικό μέσω της στενότερης σύνδεσης πρακτικής άσκησης και επιχειρήσεων. Επιπλέον, τα

Νότια Κορέα

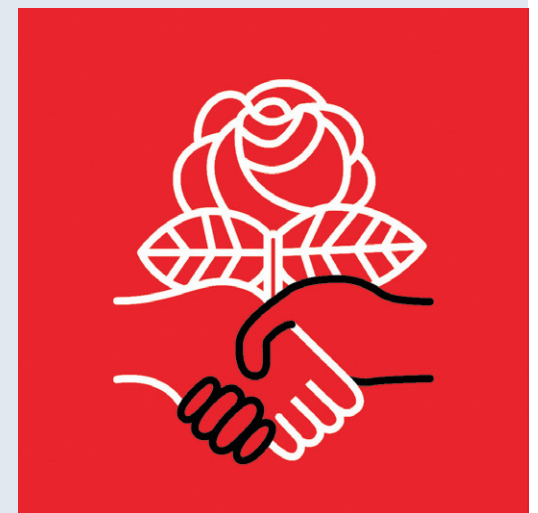
Στις προεδρικές εκλογές στη Νότια Κορέα, επικράτησε ο υποψήφιος της συντηρητικής Δεξιάς, Γιουν Σουκ-Γέολ. Πέντε χρόνια μετά την άνετη εκλογική νίκη του απερχόμενου προέδρου Μουν, το σοσιαλφιλελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα αποχωρεί από την κυβέρνηση. Αν και η νίκη ήταν οριακή (48,5% ο Γιουν, έναντι 47,8% του φετινού υποψήφιου των Δημοκρατικών Λι Τζάε-Μιουνγκ), η τάση που επανέφερε τους συντηρητικούς στην κυβέρνηση είναι ανησυχητική, κυρίως λόγω του περιοχόμενου πάνω στο οποίο πτώθηκαν τα δύο κόμματα. Μια παραδοσιακή διαχωριστική αφορά τις σχέσεις με τη Β. Κορέα: Όπου το Δημοκρατικό Κόμμα διατηρεί μια στάση επαναπροσέγγισης (βλ. και κάποια συμβολικά βήματα που έγιναν επί Μουν), ενώ οι συντηρητικοί επενδύουν στη στρατιωτικοποίηση. Η ενίσχυση αυτής της λογικής στην κορεατική χερσόνησο είναι ταυτόχρονα συνέπεια του διεθνούς κλίματος που διαμορφώνεται (στο φόντο της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία) και -δυνητικά- ένας ακόμα παράγοντας επιδείνωσής του. Ωστόσο, πλάι στα «παραδοσιακά» θέματα, φέτος η σχετική αρθρογραφία εστίασε στην κεντρική σημασία που απέκτησε προεκλογικά η συζήτηση για τον... «αντιφεμινισμό». Το φαινόμενο είναι τόσο μαζικό και «συγκροτημένο» που έχει αποκτήσει όνομα: «Ινταενάμ» είναι ένας νεολογισμός που συγγενεύει με τη λέξη που περιγράφει έναν άντρα που είναι «ζοκάτι» χρονών και χρησιμοποιείται για να περιγράψει έναν άντρα που είναι «ζοκάτι» χρονών και μισεί το φεμινισμό. Η απεύθυνση σε αυτό το κοινό υπήρξε κέντρο της προεκλογικής στρατηγικής του (ανοιχτά μισογύνη) Γιουν, ενώ και ο Λι πήρε αποστάσεις από τις «φεμινιστικές» (;) απόψεις του προκατόχου του. Αυτό που σοκάρει είναι ότι πράγματι, με βάση τα exit poll, μόνο στις ηλικίες 18-29 παρουσιάστηκε μεγάλο χάσμα στην εκλογική συμπεριφορά ανάλογα το φύλο: όπου οι συνολικοί ψήφοι της νεολαίας μοιράστηκαν ισόποσα, αλλά το 60% των νέων αντρών ψήφισε τον Γιουν, ενώ το 60% των νέων γυναικών τον Λι. Μια προειδοποίηση ότι δεν υπάρχει κάποιος αυτοματισμός «διαρκούς προόδου» στις ιδέες των νεότερων γενιών, και ότι σε μια εποχή που η διεθνής ακροδεξιά «παίζει» με αυτή τη θεματολογία, κανείς δεν μπορεί να υποτιμήσει τον κίνδυνο εμφάνισης μιας εκδοχής «αρρενωπής αντίδρασης»...

ΗΠΑ

Μια μεγάλη κρίση έχει ξεσπάσει στην DSA στις ΗΠΑ. Στο επίκεντρο βρίσκεται η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, αλλά αφορά συνολικότερες στρατηγικές επιλογές. «Πέτρα του σκανδάλου» υπήρξε ο βουλευτής Τζαμάλ Μπάουμαν, ο οποίος ψήφισε υπέρ της στρατιωτικής χρηματοδότησης του Ισραήλ, συναντήθηκε με τον ακροδεξιό πρωθυπουργό Μπένετ και συμμετείχε σε εκδήλωση ενός από τα λόμπι που συνδέονται με το σιωνιστικό κράτος. Τότε η ηγεσία είχε αρνηθεί το αίτημα για διαγραφή του (για κατάφωρη παραβίαση της συνεδριακής απόφασης στήριξης στο κίνημα BDS), επικαλούμενη μια πιο «εποικοδομητική» προσπάθεια να αλλάξει γνώμη κλπ. Παρά τις προσπάθειες της κομματικής Ομάδας Εργασίας για το BDS και την Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη (BDSWG) να συμμετέχει και να επιδιώξει όντως μια «εποικοδομητική» επαναπροσέγγιση, η κόντρα συνεχίστηκε. Την ώρα που η Εθνική Ηγεσία δήλωνε ότι η τακτική της αποδίδει, ο Μπάουμαν δήλωνε πρόσφατα ότι συνεχίζει να υποστηρίζει τη στάση του και η BDSWG διατύπωνε δημόσια την κριτική της στο twitter. Κρυμμένη πίσω από τεχνικά θέματα (πρόσβασης σε κωδικούς κοινωνικών δικτύων κλπ), η Εθνική Ηγεσία αποφάσισε με οριακή πλειοψηφία (9-8) να αποσύρει την κομματική «εντολή» στην BDSWG, αναθέτοντας τα καθήκοντά της στο Τμήμα Διεθνούς Πολιτικής, και να αναστείλει για ένα χρόνο την ιδιότητα μέλους της DSA σε όλη την ηγεσία αυτής της Ομάδας Εργασίας. Από την πρώτη κρίση του Νοέμβρη είχε εντοπιστεί το πρόβλημα της «ελευθερίας» που απολαμβάνουν οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι, καθώς η ύπαρξή τους αποτελεί το επίκεντρο της στρατηγικής που έχει επικρατήσει στην DSA -ενώ το γεγονός ότι λογοδοτούν στην εκλογική βάση του Δημοκρα-

τικού Κόμματος αυξάνει τα δεξιά φάλτσα που «ανέχεται» η ηγεσία της οργάνωσης, έχοντας αποφασίσει ότι η οικοδόμησή της (;) περνάει υποχρεωτικά μέσα από τα ψηφοδέλτια των Δημοκρατικών. Η σημερινή κρίση ωστόσο παροξύνει τη σχετική συζήτηση, καθώς τα πειθαρχικά μέτρα κατά της BDSWG κάνουν ακόμα πιο ωμό τον προσανατολισμό. Ένας εκλεγμένος έχει την «ελευθερία» να παραβιάζει την πολιτική που αποφάσισε το συνέδριο για το παλαιστινιακό, αλλά η ομάδα εργασίας που χρεώθηκε από το συνέδριο να υλοποιήσει αυτή την πολιτική αντιμετωπίζει πειθαρχικά μέτρα γιατί επέμεινε δημόσια στην άποψή της. Έχουν υπάρξει παραιτήσεις μελών, επικρίσεις από παλαιστινιακές οργανώσεις, ενώ κυκλοφορούν κείμενα και πρωτοβουλίες (με σημαντική στήριξη ανάμεσα σε τοπικές οργανώσεις ως τέτοιες ή μεταξύ μελών) που καλούν σε αποκατάστασή της Επιτροπής BDS, αλλά δηλώνουν και μια «άρση της εμπιστοσύνης» στην πλειοψηφία της Εθνικής Ηγεσίας...

Ουγγαρία

Ο Βίκτορ Ορμπάν πέτυχε μια συντριπτική νίκη στις εκλογές στην Ουγγαρία. Διατήρησε απολύτως συμπαγή την εκλογική του βάση (σχεδόν ίδιες ψήφοι με εκείνες του 2018), που φέτος μεταφράστηκε σε 53,3% (από 49,3% το 2018). Σε συνάρτηση με το εκλογικό σύστημα, διατήρησε την υπερ-πλειοψηφία του στο ουγγρικό κοινοβούλιο, κερδίζοντας 135 από τις 199 έδρες. Αυτό που δίνει συντριπτικό χαρακτήρα στην επικράτηση του ακροδεξιού κόμματος Φιντέξ, είναι ότι είχε απέναντί του την ενωμένη αντιπολίτευση. Αυτή η ετερόκλητη συμμαχία συγκροτήθηκε για να βελτιώσει τις πιθανότητές της στις πολλές «μονοεδρικές» περιφέρειες, εκτιμώντας ότι τις έχανε λόγω κατακερματισμού. Αποδείχθηκε ότι το πολιτικό πρόβλημα δεν ήταν αμιγώς «τεχνικό». Η συγκρότηση της ενιαίας αντιπολίτευσης ήταν από μόνη της σύμπτωμα βαθιού πολιτικού προβλήματος, καθώς σοσιαλδημοκράτες, πράσινοι, προοδευτικοί φιλελεύθεροι συμμαχησαν με το... Γιόμπικ! Το παλιό νεοναζιστικό κόμμα πράγματι έχει μπει τα τελευταία χρόνια σε τροχιά μετάλλαξης σε «συντηρητικό», με διαγραφές, αποχωρήσεις και διασπάσεις που τεκμηριώνουν πραγματική κι όχι επικοινωνιακή «στροφή». Έχει υπάρξει μια αντιστροφή ρόλων, όπου οι παλιοί ακροδεξιοί διεκδικούν το «χώρο» που κάποτε καταλάμβανε το Φιντέξ, καθώς αυτό μεταλλάσσεται σε σκληρά ακροδεξιό. Αλλά, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι έχει ολοκληρώσει τη «στροφή», παραμένει... δεξιό υπερσυντηρητικό κόμμα, με το οποίο η συμμαχία είναι -τουλάχιστον- «ανίερη». Τα άσχημα νέα είναι ότι εντός της ενωμένης αντιπολίτευσης, μεγαλύ-

τερη δύναμη αναδείχθηκε το Γιόμπικ (19% από το συνολικό 35%). Ακόμα χειρότερα, το «Κίνημα Η Πατρίδα Μας», οι διαγραμμένοι και αποχωρήσαντες του Γιόμπικ, που εκτός από εκλογικό βραχίονα συγκρότησαν και την «Εθνική Λεγεώνα» ως διάδοχο της παλιάς (και διαλυμένης πλέον) «Ουγγρικής Φρουράς», κέρδισαν 6,15% δοκιμάζοντας αυτόνομα τις τύχες τους. Ο «ορμπανισμός» είναι ένα πολιτικό φαινόμενο που αναπτύσσει ρίζες στην ουγγρική κοινωνία, μεταπορίζοντας συνολικά προς τα δεξιά το πολιτικοκοινωνικό τοπίο, ενώ φέτος ενισχύθηκε από τη συγκυρία, που επέτρεψε στον Ορμπάν να παρουσιάσει τους δεσμούς του με τη Ρωσία ως... φιλειρηνική πολιτική, χαρακτηρίζοντας «πολεμοκάπηλους» τους πολιτικούς του αντιπάλους που ζητούν σθεναρή καταδίκη της ρωσικής εισβολής. Σε αυτό το σκοτεινό τοπίο, ξεχωρίζει ως μικρή αχτίδα η αποτυχία του ομοφοβικού δημοψηφίσματος. Ο Ορμπάν παρουσίασε τη μέρα των εθνικών εκλογών ένα χυδαίο ερωτηματολόγιο μίσους, ζητώντας «λαϊκή νομιμοποίηση» σε αυτό που παρουσιάζει ως πόλεμο με την («φιλελεύθερη, δικαιωματική») ΕΕ. ΛΟΑΤΚΙ ομάδες και οργανώσεις δικαιωμάτων κάλεσαν σε προσπάθεια να καταστεί άκυρο το δημοψήφισμα (να μην περάσει το 50% η συμμετοχή). Πράγματι, και στα 4 ερωτήματα, ένα 35% αρνήθηκε να ψηφίσει κι ένα 20% έριξε άκυρο, περιορίζοντας τη συμμετοχή στο 45% και πετυχαίνοντας την ακύρωση...

Η νεοφιλελεύθερη «ανοικοδόμηση» της Συρίας «Είναι ένα είδος εκδίκησης»

Του Πάνου Πέτρου

Στα τέλη Μάρτη, η συνοικία Καμπούν στη Δαμασκό κατεδαφίστηκε σχεδόν στο σύνολό της. Αυτό που θα την «αντικαταστήσει» δεν θα θυμίζει σε τίποτα την παλιά εργατογειτονιά που ανακατέλαβε ο κυβερνητικός στρατός το 2017. Τα τελευταία 4 χρόνια οι αντίστοιχες -επίσημα ανακοινωμένες από το συριακό στρατό- κατεδαφίσεις έχουν φτάσει κοντά στις 1.000. Συχνά παρουσιάζονται ως «απομάκρυνση εκρηκτικών που είχαν αφήσει πίσω τους οι τρομοκράτες», αν και άνθρωποι με εμπειρία πεδίου σε τέτοιες επιχειρήσεις (αφαίρεσης ναρκών κλπ), δηλώνουν ότι η πρακτική κατεδάφισης κτιρίων/γειτονιών δεν έχει καμία σχέση με την ανθρωπιστική μέθοδο, που απαιτεί «χειρουργική» αντιμετώπιση (και για λόγους περιορισμού των καταστροφών αλλά και για λόγους αποτελεσματικότητας).

Η καμπάνια κατεδαφίσεων αφορά μια πολύ πιο σκοτεινή υπόθεση, όπου ο σύγχρονος νεοφιλελευθερισμός συναντά την παλιά προσπάθεια του Ναπολέοντα του Τρίτου να εκδιώξει την επικίνδυνη «πλέμπα» από το Παρίσι (ο διαβόητος επανασχεδιασμός του Οσμάν) και όπου το gentrification συναντά πρακτικές που θυμίζουν Κράτος του Ισραήλ. Αν «ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα», τα τελευταία χρόνια αποτυπώνεται καθαρά το πολιτικό περιεχόμενο του πολέμου από τη μεριά του νικηφόρου καθεστώτος του Μπασάρ Αλ Άσαντ.

Το 2007, στην πόλη Χομς, ο τοπικός κυβερνήτης είχε ανακοινώσει ένα σχέδιο «ανάπλασης» λαϊκών συνοικιών το οποίο προκάλεσε έντονες διαμαρτυρίες των κατοίκων. Οι γειτονιές τους υποτίθεται θα «αναβαθμίζονταν», αλλά η υπόσχεση για «οικονομική αποζημίωση ή βοήθεια στην εξεύρεση άλλης κατοικίας», έκανε τους ντόπιους εύλογα καχύποπτους για το αν θα άντεχε το πορτοφόλι τους την παραμονή στη «νέα Χομς». Την ίδια περίοδο, αντίστοιχα σχέδια πρωτοεμφανίζονταν για τμήματα της Δαμασκού, καθώς το καθεστώς έβαζε μπρος το νέο οικονομικό δόγμα της «κοινωνικής οικονομίας της αγοράς», δηλαδή την επιτάχυνση των νεοφιλελεύθερων αλλαγών που είχε πρωτοεισάγει ο πατέρας Άσαντ.

Οι φιλελεύθεροι που αντιμετώπισαν τη συριακή εξέγερση ως αμιγώς «δημοκρατική», οι οριενταλιστές που την αντιμετώπισαν ως αμιγώς «ισλαμική» και κάποιοι «αντι-ιμπεριαλιστές» που

την αντιμετώπισαν ως «αμερικανική επέμβαση», υποτίμησαν κατάφωρα αυτήν την προϊστορία -και ιδιαίτερα τη συσσώρευση πληθειακών στρωμάτων (και οργής) στους ημι-παράνομους εργατικούς «οικισμούς» που στήνονταν και μαζικοποιούνταν στα προάστια των μεγάλων αστικών κέντρων (ιδιαίτερα μετά από κάποιες καταστροφικές ξηρασίες που παρόξυναν τη μετανάστευση άπορων αγροτών προς τα προάστια των πόλεων).

Πόλεμος και εκτοπισμός

Μετά το 2011, η μετατροπή της εξέγερσης σε εμφύλιο πόλεμο επιτάχυνε τους παλιότερους σχεδιασμούς: Αφενός, επιβεβαιώνει ότι αυτή η συσσωρευμένη μάζα φτωχών αποτελεί «πολιτικό κίνδυνο» και, αφετέρου, έδινε πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες στο καθεστώς να υλοποιήσει τα σχέδια «εξευγενισμού» δια της βίας.

Το 2012 γίνεται νόμος το «Διάταγμα 66», που προέβλεπε την απαλλοτρίωση σπιτιών σε δύο φτωχογειτονιές της Δαμασκού, την κατεδάφισή τους και την ανέγερση της «Marota City», με ακριβή διαμερίσματα, όμορφους κήπους κ.ο.κ.

Ακολούθησε το «Διάταγμα 63», που έδινε στο κράτος τη δυνατότητα να γενικεύσει την τακτική των απαλλοτριώσεων σε όλη τη χώρα, εφόσον οι ιδιοκτήτες κατηγορούνταν με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο 19. Σύμφωνα με το συριακό υπουργείο Οικονομικών, τη διετία 2016-17 έγιναν συνολικά 70.000 απαλλοτριώσεις κατοικιών με χρήση αυτής της «αντιτρομοκρατικής» νομοθεσίας. Ταυτόχρονα, το συριακό κράτος αποκτούσε το δικαίωμα απαλ-

Ο σύγχρονος νεοφιλελευθερισμός συναντά την παλιά προσπάθεια του Ναπολέοντα του Τρίτου να εκδιώξει την επικίνδυνη «πλέμπα» από το Παρίσι και το gentrification συναντά πρακτικές που θυμίζουν Κράτος του Ισραήλ.

λοτρίωσης των εγκαταλελειμμένων κατοικιών (σε καιρό πολέμου!). Για να σώσουν τα σπίτια τους, οι ξεριζωμένοι έπρεπε «απλά» να επιστρέψουν και να αποδείξουν την κυριότητα.

Σε μια εποχή που η «οικονομία του πολέμου» είχε πλημμυρίσει τη χώρα με «σημεία ελέγχου» (όπου φιλοκαθεστωτικές και αντικαθεστωτικές πολιτοφυλακές επέβαλαν «διόδια») και η εξασφάλιση άδειας εισόδου στην πόλη από το επίσημο καθεστώς δεν ήταν καθόλου απλή υπόθεση ούτε για «ουδέτερους» (οι άνθρωποι με αντιπολιτευτική δράση δεν διανοούνταν καν να επιχειρήσουν να παρουσιαστούν υπό το φόβο σύλληψης και βασανισμού) η επιστροφή δεν ήταν τόσο απλή υπόθεση. Επιπλέον, από πριν τον πόλεμο, περίπου το 50% των κατοικιών δεν είχε καταχωρηθεί επίσημα, καθώς πλήθαιναν οι αυτοσχέδιες εργατικές «παραγκουπόλεις», ενώ πολλά έγγραφα καταστράφηκαν στη διάρκεια του πολέμου. Σε έρευνα της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες το 2017, μόνο το 9% διέθετε έγγραφα πιστοποίησης της κατοικίας τους. Για όποιον κατάφερε να ξεπεράσει όλα αυτά τα εμπόδια, το συριακό κράτος απαιτούσε να πληρώσει όλους τους λογαριασμούς της διάρκειας της απουσίας του.

Ενώ το καθεστώς με το ένα χέρι άρπαζε τα σπίτια των φτωχών, με το άλλο χέρι μοίραζε «πεδία κερδοφορίας». Τον

Ιούλη του 2015, η κυβέρνηση κάλεσε όλες τις τοπικές Αρχές να συγκροτήσουν ιδιωτικές εταιρίες real estate (μια δυνατότητα στους αξιωματούχους που απέδειξαν την αφοσίωσή τους στο καθεστώς να γίνουν επιχειρηματίες). Το 2016 ψηφίστηκε ο Νόμος των ΣΔΙΤ, που έδινε στους ιδιώτες την ευκαιρία/δυνατότητα «να διαχειριστούν δημόσια ιδιοκτησία» σε όλους τους κλάδους της οικονομίας πλην της εξόρυξης πετρελαίου.

Νεοφιλελευθερισμός

Το 2018, με το καθεστώς να έχει ουσιαστικά επικρατήσει στον εμφύλιο, πήρε μπρος η «ανοικοδόμηση». Το παλιό δόγμα της «κοινωνικής οικονομίας της αγοράς» αντικαταστάθηκε με το νέο δόγμα της «Εθνικής Συνεργασίας» (κράτους-ιδιωτών), που αναβάθμιζε το νόμο των ΣΔΙΤ σε «στρατηγικό πλάνο». Την ίδια χρονιά, εγκρίθηκε το «Διάταγμα 10», που γενίκευε τις προβλέψεις του «66» και την πρακτική της «Marota City» σε όλη τη χώρα.

Τα «σχήματα» που συγκροτούνται για τη διαχείριση αυτών των έργων περιλαμβάνουν κάποιους από τους πιο μεγάλους επιχειρηματίες της χώρας, που συχνά έχουν ως «μπροστινούς» κάποια από τα πιο μεγαλόσχημα στελέχη του καθεστώτος. Η πελατεία στην οποία θα απευθύνονται οι «αναπλασμένες» γειτονιές δεν είναι μυστικό: Στον νόμιμο, φιλοκυβερνητικό Τύπο

ης»

κυκλοφορεί η παραδοχή ότι «στοχεύουν στους εύπορους», ενώ συμβαίνει τόσο κραυγαλέα που έχει προκαλέσει και μικροκραδασμούς εντός του καθεστωτικού συνασπισμού.

Μέχρι τώρα, προχωράνε οι κατεδαφίσεις (χαμηλού κόστους), αλλά αποδεικνύονται πιο δύσκολες οι «αναπλάσεις» (που απαιτούν κεφάλαια). Οι συριακές τράπεζες (και η οικονομία γενικότερα) είναι σε άσχημη κατάσταση, το Ιράν είτε δεν ενδιαφέρεται είτε δεν μπορεί να ασχοληθεί «επενδυτικά», ενώ η Ρωσία έχει τα δικά της προβλήματα αλλά και τα δικά της ενδιαφέροντα: Η στρατιωτική της επέμβαση εξασφάλισε σε ρωσικές εταιρείες τον έλεγχο πολύ συγκεκριμένων παραγωγικών κλάδων, αλλά και το λιμάνι της Ταρτούς. Το οποίο δεν παρέμεινε απλά βάση του ρωσικού ναυτικού στη Μεσόγειο, αλλά πέρασε συνολικά στην ιδιοκτησία της Stroytransgaz για τα επόμενα 49 χρόνια. Αυτό το κενό, μεταξύ ενός κράτους που δίνει μεγάλες ευκαιρίες στους «επενδυτές» και την έλλειψη ή αδυναμία «επενδύσεων», φαίνεται ότι εντόπισαν τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Ο πρωτοπόρος ρόλος που έπαιξαν (χρονολογικά και πολιτικά) στην αποκατάσταση σχέσεων με τη Δαμασκό ίσως δεν είναι άσχετος με την πλούσια δράση τους στο real estate και την εξειδικευμένη εμπειρία τους στην ανέγερση διάφορων «Disneyland για τους πλούσιους».

Το συριακό καθεστώς ακολουθεί τις γνώριμες πρακτικές της παράδοσης του δημόσιου στους ιδιώτες ως πεδίο κερδοφορίας γενικά και του gentrification ειδικότερα. Το γεγονός ότι τα θύματα αυτών των σχεδίων είναι οι πρόσφυγες –είτε κατέφυγαν στο εξωτερικό είτε παραμένουν εσωτερικά εκτοπισμένοι– που δεν έχουν πλέον πού να επιστρέψουν προσθέτει σε αυτό το αίσχος την ανατριχιαστική σύγκριση με τις πρακτικές του Ισραήλ το 1948 (και το «Νόμο Απόντων Ιδιοκτητών», με τον οποίο το Κράτος του Ισραήλ απαλλοτρίωσε κάθε έκταση και σπίτι του οποίου οι ιδιοκτήτες έλειπαν την ώρα της άφιξης του ισραηλινού στρατού). Ενώ το γεγονός ότι οι εργατογειτονίες που κατεδαφίζονται είναι κυρίως αυτές που εξεγέρθηκαν το 2011, προσθέτει και μνήμες παλιών αντεπαναστατικών-εκδικητικών «ανα-σχεδιασμών» του Παρισιού.

Όπως το συνόψισε η Μαζίνα Σααντί, πρώην κάτοικος της κατεδαφισμένης πλέον Καμπούν, που ζει ως πρόσφυγας στη Δανία: «Είναι ένα είδος εκδίκησης. Είναι ένα μήνυμα από το καθεστώς προς το λαό της Καμπούν. Δεν υπάρχει

τίποτα πια για εσάς εδώ».

Η Μαζίνα, της οποίας πολλοί συγγενείς έχουν φυλακιστεί ή εκτελεστεί από το καθεστώς, αντιμετωπίζει πλέον το άγχος που της προκαλεί η ανακοίνωση της Δανίας ότι θεωρεί πλέον τη Δαμασκό «ασφαλή». Αντίστοιχο κλίμα καλλιεργείται σε μια σειρά ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που θέλουν να πάψουν να δέχονται πρόσφυγες ή και να ξεφορτωθούν αυτούς που φιλοξενούσαν ως τώρα. Είναι ένας από τους λόγους που οφείλει να ενδιαφέρει τη διεθνή Αριστερά η σκληρή πραγματικότητα πίσω από την «ειρήνευση» και την «ανοικοδόμηση».

Μαθήματα

Υπάρχει κι ένας δεύτερος λόγος. Να μην επαναληφθούν στην Ουκρανία λάθη που έγιναν στη Συρία. Ένα κείμενο αριστερών Σύριων εξόριστων («Πόλεμος στην Ουκρανία: Δέκα μαθήματα από τη Συρία») προσφέρει πολλές πολύτιμες σκέψεις. Μεταξύ πολλών άλλων, οι σύντροφοι υπενθυμίζουν σήμερα τον κίνδυνο της υπερβολικής μονομερούς έμφασης στη γεωπολιτική: «οι άνθρωποι θα υποφέρουν εξαιτίας των επιλογών των κυβερνήσεων που βλέπουν τον κόσμο ως σκακιέρα, ως δεξαμενή πόρων προς λεηλασία. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο οι καταπιεστές βλέπουν τον κόσμο. Αυτό δεν πρέπει ποτέ να υιοθετείται από λαούς, οι οποίοι θα πρέπει να επικεντρωθούν στο να χτίσουν γέφυρες μεταξύ τους, προς την εξεύρεση κοινών συμφερόντων. Αυτό... σημαίνει να σχεδιάζουμε μία στρατηγική με τους δικούς μας όρους, σε μια κλίμακα στην οποία μπορούμε να αναλάβουμε δράση οι ίδιοι –όχι να συζητάμε για το αν θα μετακινήσουμε μεραρχίες τανκς ή θα περικόψουμε τις εισαγωγές φυσικού αερίου».

Απέναντι «και στο ΝΑΤΟ και στον Πούτιν», αλλά «υποστηρίζοντας την αντίσταση σε Ουκρανία και Ρωσία», επιμένουν στην ανάγκη «να κάνουμε μια θετική και εποικοδομητική πρόταση όπως ο διεθνισμός». Υπενθυμίζουν και οι ίδιοι τις μεγάλες δυσκολίες («ζούμε στη σκιά ενός εργατικού διεθνισμού –υποστηριζόμενου από κράτη, κόμματα, συνδικάτα και μεγάλες οργανώσεις– που μπόρεσαν να παίξουν ρόλο στις διεθνείς συγκρούσεις στην Ισπανία το 1936 και, αργότερα, στο Βιετνάμ και την Παλαιστίνη τη δεκαετία του '60 και '70»). Αλλά, όπως σημειώνουν αλλού στο κείμενό τους: «ενώ κατανοούμε ότι είναι πιο άνετο και ελκυστικό να ταυτιζόμαστε με ισχυρούς (και νικητές) παράγοντες, δεν πρέπει να προδώσουμε τις θεμελιώδεις αρχές μας»...

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Συνέντευξη με τον Τζον Μάλεν για τις προεδρικές Ο Μελανσόν, ο Μακρόν και το μέλλον της Αριστ

Η «Ε.Α». ΕΧΕΙ ΚΑΛΥΨΕΙ ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΑ ΤΙΣ φετινές εκλογές στη Γαλλία. Σε διαδοχικά φύλλα έχουμε καταγράψει την δική μας άποψη, αλλά παρουσιάζουμε και απόψεις αγωνιστών από τη Γαλλία, όπως η αναδημοσίευση άρθρου του Ούγκο Παλέτα από το NPA. Συνεχίζουμε την παρουσίαση του σχετικού «διαλόγου» με μια συνέντευξη με τον Τζον Μάλεν, αντικαπιταλιστή αγωνιστή που ζει στο Παρίσι και υποστηρικτή της Ανυπότακτης Γαλλίας.

Καθώς οι προεκλογικές καμπάνιες συνεχίζονται μέσα στον Απρίλη, ποια είναι η ατμόσφαιρα στη ριζοσπαστική Αριστερά στη Γαλλία;

Πρόκειται για μια μακρά εκλογική περίοδο, καθώς υπάρχουν δύο γύροι προεδρικών εκλογών τον Απρίλη και δύο γύροι κοινοβουλευτικών εκλογών τον Ιούνιο. Οι δύο εκλογές συνδέονται πολύ στενά, επειδή παραδοσιακά το εκλογικό σώμα είναι γενναιόδωρο [στις βουλευτικές] με όποιον κερδίσει τις προεδρικές. Στην Αριστερά, κάποιες από τις τοποθετήσεις του Απρίλη αποφασίζονται έχοντας κατά νου πιθανές συμμαχίες τον Ιούνιο.

Στα 35 χρόνια που δρα ως ακτιβιστής στη Γαλλία, δεν έχω ξαναδεί ένα τόσο ορατό ριζοσπαστικό αριστερό πρόγραμμα ή μια τόσο ενθουσιώδη προεκλογική εκστρατεία. Η καμπάνια του Ζαν Λικ Μελανσόν κατέβασε τουλάχιστον 60.000 ανθρώπους στους δρόμους του Παρισιού σε μια διαδήλωση στα μέσα Μάρτη. Το κανάλι της στο Youtube έχει 800.000 συνδρομητές και ο Μελανσόν ή άλλοι βουλευτές της Ανυπότακτης Γαλλίας εμφανίζονται σε τηλεοπτικές εκπομπές υψηλής τηλεθέασης τις περισσότερες μέρες. Οι μαζικές συγκεντρώσεις του Μελανσόν είναι πραγματικές στιγμές μαζικής πολιτικοποίησης και προσελκύουν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, περισσότερους από κάθε άλλη υποψηφιότητα (την ερχόμενη εβδομάδα θα γίνουν ταυτόχρονα σε 12 πόλεις, με τη βοήθεια 11 ολογραμμάτων του Μελανσόν!). Το μήνυμά τους είναι πολύ απλό. Υπάρχουν τα χρήματα για να αυξηθούν θηριωδώς οι μισθοί και οι συντάξεις, να γίνει «πράσινη» η ενέργεια και η αγροτική παραγωγή και να εξαφανιστεί η έλλειψη στέγης. Ας αλ-

λάσουμε την κοινωνία και ας φορολογήσουμε τους πλούσιους αντί να στοχοποιούμε τους Μουσουλμάνους και τους Άραβες!

[...]

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και οι επακόλουθες δράσεις της λεγόμενης «Δύσης» (κυρώσεις, ενίσχυση του милитарισμού, πολύ συζήτηση για «τη θέση της Ευρώπης στον κόσμο» κλπ) αναδιαμορφώνουν το πολιτικό τοπίο. Μπορείς να μας πεις για τον αντίκτυπο στη Γαλλία;

Μια πολεμική ατμόσφαιρα πάντα βοηθά την υπάρχουσα κυβέρνηση, καθώς αυτή είναι σε θέση να «κάνει κάτι», ή έστω να προσποιείται ότι κάνει. Επιπλέον, οι δεξιές απαιτήσεις για μεγαλύτερες στρατιωτικές δαπάνες είναι πιο δύσκολο να αντιμετωπιστούν σε μια ατμόσφαιρα σύγχυσης και πολέμου. Ο Μακρόν επιχείρησε να επωφεληθεί από όλα αυτά με έναν τρόπο καρικατούρας. Ξαφνικά σταμάτησε να ξυρίζεται και άρχισε να φορά στρατιωτικά μπλουζάκια, ελπίζοντας να μοιάζει περισσότερο με τον Ζελένσκι στις φωτογραφίες του! Κέρδισε γρήγορα 5 μονάδες στις δημοσκοπήσεις, αλλά σήμερα δείχνει να χάνει κάποια από αυτά τα κέρδη και προσαρμόζει την τακτική του καθημερινά.

Ο Μελανσόν ξεχώρισε για την εναντίωσή του σε μια κλιμάκωση από την πλευρά του ΝΑΤΟ. Αυτό προκάλεσε μια μεγάλη καμπάνια από την υποψήφια του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Ανί Χινταλγκό (που έχει 2% στις δημοσκοπήσεις) να τον συκοφαντήσει ως φίλο του Πούτιν. Αν και υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που ίσως πίστεψαν αυτές τις μπούρδες, η αντιπολεμική στάση του Μελανσόν του εξασφάλισε και κάποια υποστήριξη, σε μια πολωμένη ατμόσφαιρα, και σήμερα έχει κερδίσει 2 μονάδες.

Ο Μακρόν δείχνει να είναι το φαβορί. Μπορείς να περιγράψεις -πολιτικά, κοινωνικά- τον πυρήνα της εκλογικής του βάσης; Πιστεύεις ότι μπορεί να υπάρξει κάποια έκπληξη

στο δεύτερο γύρο και -αν όχι- τι να περιμένουμε να δούμε στη δεύτερη θητεία του;

Υπάρχουν περίπου 48 εκατομμύρια ενήλικοι στη Γαλλία. Στις εκλογές του 2017, ο Μακρόν πήρε 8μιση εκατομμύρια ψήφους στον πρώτο γύρο και επικράτησε εύκολα στον δεύτερο ενάντια στην Μαρίν Λεπέν, με πολλά εκατομμύρια ανθρώπους να τον ψηφίζουν μόνο για να κρατήσουν τους φασίστες εκτός κυβέρνησης. Οπότε, δεν είναι δημοφιλής, αλλά είναι πιο δημοφιλής από τους άλλους, σε ένα πολύ κατακερματισμένο πολιτικό τοπίο. Οι ψηφοφόροι του Μακρόν τείνουν να είναι μεγαλύτερης ηλικίας και ο ίδιος είναι πολύ δημοφιλής στο διοικητικό-διοικητικό προσωπικό. Και πρόκειται για τις κοινωνικές ομάδες που γενικά δεν απέχουν από τις κάλπες. Ο Μακρόν έχτισε το κόμμα του πάνω στα ερείπια της παραδοσιακής Αριστεράς και Δεξιάς, γεμίζοντάς το με δεξιούς ομορτυνιστές και αριστερούς αποστάτες, αλλά το κόμμα έχει ελάχιστη ριζωμένη παρουσία (μόλις μια χούφτα πόλεις έχουν δήμαρχο από την République en Marche, το κόμμα του).

Εν μέρει επειδή είναι εκτός των παραδοσιακών κομμάτων της Δεξιάς, είχε την ικανότητα να κάνει μερικά πράγματα που τον κάνουν να δείχνει κοινωνικά ευαίσθητο ή «κεντροδεξιό». Για παράδειγμα, το μέγεθος των τάξεων έχει μικρύνει στα σχολεία των φτωχότερων πόλεων, οι ακραία ελιτιστικές πολιτικές στα κορυφαία πανεπιστήμια έχουν αλλάξει, ενώ η βοήθεια για τους μισθωτούς στη διάρκεια της πανδημίας ήταν μεγαλύτερη από ό,τι σε γειτονικές χώρες.

Ασφαλώς ο Μακρόν έχει το προβάδισμα για επανεκλογή. Ήθελε να είναι η Θάτσερ της Γαλλίας, αλλά κατάφερε να υλοποιήσει μόνο τις μισές από τις επιθέσεις που σχεδίαζε. Εφαρμόστηκαν σκληρές επιθέσεις στους ανέργους, στην εκπαίδευση και στην τοπική αυτοδιοίκηση, με σταδιακή αύξηση της ισλαμοφοβίας και της βίαιης καταστολής, και μεγάλες φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους. Αλλά η ναυαρχίδα των σχεδίων του (η συντριβή του γαλλικού συνταξιοδοτικού συστήματος) ηττήθηκε από μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις εκατομμυ-

ρίων εργαζομένων. Στην καμπάνια του για επανεκλογή, δηλώνει ότι θα επιχειρήσει ξανά να επιτεθεί στις συντάξεις και υπόσχεται να χτίσει σταθμούς πυρηνικής ενέργειας. Επίσης υπονοεί και άλλες επιθέσεις -όπως να υποχρεώσει τους φοιτητές να πληρώνουν περισσότερα διδάκτρα (σήμερα πληρώνουν μερικές εκατοντάδες ευρώ το χρόνο). Τα δισεκατομμύρια που δαπανήθηκαν στη διάρκεια της πανδημίας θα τον ενθαρρύνουν να προωθήσει μια πιο σκληρή λιτότητα, και θα υπάρξουν μεγάλες μάχες. Ήδη έχουν συμβεί κάποιες σημαντικές απεργίες για μεγαλύτερους μισθούς.

Έχουν περάσει μήνες από την αρχική άνοδο του Ζεμούρ στις δημοσκοπήσεις και την συζήτηση ερμηνείας αυτού του νέου ρεύματος. Τι παραπάνω γνωρίζουμε σήμερα για την αναδιάταξη της γαλλικής ακροδεξιάς; Ο Ζεμούρ διασπά τμήμα της εκλογικής βάσης της Λεπέν ή φέρνει νέες δυνάμεις στην ακροδεξιά; Πώς πάνε και οι δυο τους (Λεπέν και Ζεμούρ) με όρους οργανωτικής συγκρότησης των δυνάμεών τους;

Ο Ζεμούρ αντιδρά στην μακρά και σχετικά πετυχημένη προσπάθεια της Μαρίν Λεπέν να διαμορφώσει μια πιο «σοβαρή» εικόνα για το κόμμα της. Απαιτεί να δημιουργηθεί «υπουργείο επαναμετανάστευσης» [ΣΤΜ: «remigration», ευφημισμός της σύγχρονης ακροδεξιάς για τις μαζικές απελάσεις] και έχει στόχο να διώξει από τη χώρα τους Μαύρους και τους Άραβες. Μετά από μια αστυνομική δολοφονία στα προάστια του Παρισιού πριν λίγες μέρες, διατυμπάνισε την υποστήριξή του στον δολοφόνο, λέγοντας ότι «πρέπει να εξολοθρευούμε τα καθάρματα». Υπερασπίζεται τα πεπραγμένα του γαλλικού φασιστικού καθεστώτος του Βισύ, ισχυριζόμενος ότι υπερασπίστηκε τους Γάλλους Εβραίους! Είναι πάρα πολύ ανησυχητικό ότι κατάφερε να συγκεντρώσει 30.000 ανθρώπους σε μια συγκέντρωση στο Παρίσι στα τέλη Μάρτη.

Και η Λεπέν και ο Ζεμούρ είναι πολύ αδύναμοι από την άποψη της τοπικά

εκλογές στη Γαλλία , η ακροδεξιά εράς

Ολόκληρο
στο RProject.gr

ριζωμένης κομματικής οργάνωσης. Στις δημοτικές εκλογές του 2020, το κόμμα της Λεπέν πήρε 2,3%. Σε πολλές πόλεις δεν τολμάνε να οργανώσουν δημόσιες συγκεντρώσεις ή εξορμήσεις με φυλλάδια και οι φασιστικές διαδηλώσεις ήταν πολύ σπάνιες τα τελευταία χρόνια. Αυτό που έχουν πετύχει, ως τώρα, είναι μέσω της εκλογικής πίεσης να ωθήσουν την επίσημη πολιτική προς τα δεξιά και να διασφαλίσουν ότι ο Μακρόν εξαπολύει μια σειρά από επιθέσεις στους Μουσουλμάνους και την ελευθερία του λόγου. Έτσι ο Μακρόν απαγορεύει τη δράση Μουσουλμανικών και φιλοπαλαιστινιακών οργανώσεων και έχει πλέον την πιο βίαιη αστυνομική δύναμη στη δυτική Ευρώπη.

? Έχουν γραφτεί πολλά για την αδυναμία της Αριστεράς. Η έλλειψη ενότητας (στα γραμμές της «Αριστεράς της Αριστεράς») ήταν προφανώς ένας παράγοντας σε αυτές τις εκλογές, αλλά υποθέτω ότι υπάρχουν και άλλα, βαθύτερα, ζητήματα, από αυτά που δεν μπορούν να επιλυθούν στην κάληψη. Ποιες είναι οι βασικές προκλήσεις που οφείλουν να αντιμετωπίσουν τα βασικά ρεύ-

ματα της Αριστεράς της Αριστεράς μετά τις εκλογές;

Οι πρόσφατες τακτικές του ρεφορμιστικού ΚΚ Γαλλίας και του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος διαμορφώθηκαν από τα δύο βασικά χαρακτηριστικά της περιόδου: την συγκλονιστική κατάρρευση του Σοσιαλιστικού Κόμματος (που είχε την προεδρία και την κυβέρνηση ως το 2017 και σήμερα έχει 2% στις δημοσκοπήσεις) και την ανάδυση της Ανυπότακτης Γαλλίας ως μαζικό κίνημα, κερδίζοντας 7 εκατομμύρια ψήφους το 2017.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα είχε υποστηρίξει την υποψηφιότητα Μελανσόν το 2017, αλλά αυτή τη φορά κατεβάζει δικό του υποψήφιο, τον Φαμπιάν Ρουσέλ. Η καμπάνια του Ρουσέλ κινήθηκε πάνω σε μια πολύ καθαρή στροφή δεξιά για να διαφοροποιηθεί από τον Μελανσόν. Ο Ρουσέλ έχει κάνει πολύ θόρυβο για την υποστήριξη του στην πυρηνική ενέργεια, συμμετείχε σε μια αντιδραστική συγκέντρωση των αστυνομικών συνδικάτων και τονίζει τη στενή του σχέση με διάσημους ισλαμοφοβικούς της Αριστεράς. Διακήρυξε ότι ο Μελανσόν δεν απευθύνεται στον «πραγματικό» Γαλλικό λαό, αλλά μόνο στο «ριζοσπαστικοποιημένο πληθυσμό κάποιων προαστίων». Αυτό γενικά θεωρείται κωδικοποιημένη έκφραση για να περιγράψει τους

νεαρούς μαύρους και Άραβες. Ο Ρουσέλ επίσης διατυμπανίζει τη σημασία του «παραδοσιακού» γαλλικού φαγητού και κρασιού, σε μια κεκαλυμμένη επίθεση στην πολυπολιτισμικότητα. Ο στόχος του να διαφοροποιηθεί από τον Μελανσόν συνδέεται επίσης με τις μελλοντικές βουλευτικές και άλλες εκλογές. Στις περιφερειακές εκλογές του 2021, το ΚΚΓ συμάχησε με το σοσιαλφιλελεύθερο Σοσιαλιστικό Κόμμα σε 9 από τις 13 περιφέρειες.

Το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα, κατά τη γνώμη μου, δεν έχει αντιληφθεί τη σημασία της αναγέννησης του ριζοσπαστικού αριστερού ρεφορμισμού, και γι' αυτό κατέβασαν τον δικό τους υποψήφιο στις προεδρικές, τον Φιλίπ Πουτού (1% στις δημοσκοπήσεις). [...]

Ασφαλώς, υπάρχει μια πλατιά και κρίσιμη σημασία συζήτηση για τη ριζοσπαστική μεταρρύθμιση και τα όριά της στη Γαλλία. Ο Μελανσόν πρόσφατα έβγαλε ένα βίντεο με τον Στάθη Κουβελάκη που αφορούσε το πώς μπορεί να αποφευχθεί μια αποτυχία σαν του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα, όπως και δύο ομιλίες που αφορούσαν τη ριζοσπαστική αριστερή κυβέρνηση Μιτεράν του 1981 στη Γαλλία και τα όριά της. Οι μαρξιστές έχουν πολλές σοβαρές διαφωνίες με τις απόψεις του Μελανσόν, αλλά η αποχή από αυτόν τον

διάλογο, όταν σε αυτόν εμπλέκονται 20 φορές περισσότεροι άνθρωποι από ό,τι πριν 10 χρόνια, είναι ένα σημαντικό λάθος.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, είναι δύσκολο να διακρίνουν σημαντικές διαφορές ανάμεσα στην καμπάνια του Πουτού -που περιλαμβάνει ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις όπως του Μελανσόν- και εκείνη της Ανυπότακτης Γαλλίας. Ο Μελανσόν λέει «επανάσταση των πολιτών», ο Πουτού λέει «ρήξη με τον καπιταλισμό». Δεν θέλω να ακουστώ σαν «κόκκινος δάσκαλος» που βάζει κακό βαθμό στο NPA, μια οργάνωση αποφασισμένων ταξικών αγωνιστών, αλλά η κριτική υποστήριξη στον Μελανσόν θα επέτρεπε πολύ μεγαλύτερη δυνατότητα μαρξιστικής παρέμβασης. Κάποιες μικρότερες επαναστατικές οργανώσεις λειτουργούν μέσα στην Ανυπότακτη Γαλλία και -καθώς αυτή είναι κίνηση και όχι κόμμα- είναι σχετικά εύκολη μια τέτοια λειτουργία.

Η προεκλογική καμπάνια χαρακτηρίζεται από πολύ υψηλά επίπεδα διαλόγου κι αντιπαράθεσης, το οποίο είναι υπέροχο πράγμα. Η Ανυπότακτη Γαλλία έχει οργανώσει μια μαζική προεκλογική εκστρατεία «πόρτα-πόρτα», μια πρακτική που δεν υπάρχει ως παράδοση στη Γαλλία. Την ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές, ο Μελανσόν κινείται γύρω στο 14,5% στις δημοσκοπήσεις. Δεν είναι ανέφικτο να περάσει στο δεύτερο γύρο, κάτι που θα αποτελούσε πολιτικό σεισμό, ένα τεράστιο πλήγμα στην ακροδεξιά και μια τονωτική ώθηση σε όλους τους ανθρώπους του στρατοπέδου μας. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι, ανάμεσα στους δύο γύρους, κάθε πολιτική συζήτηση θα είχε στο επίκεντρό της τη ριζοσπαστική αλλαγή. Αν ο δεύτερος γύρος είναι και πάλι «ντουέτο και όχι μονομαχία», μεταξύ Μακρόν και Λεπέν, η Ανυπότακτη Γαλλία παρόλα αυτά θα παραμείνει κεντρική στη ριζοσπαστική Αριστερά. Η οικοδόμηση της επιρροής της, το να πειστούν τα μέλη της να δώσουν προτεραιότητα και στους μη-εκλογικούς αγώνες, η παράλληλη διατήρηση μιας συντροφικής, ανεξάρτητης, μαρξιστικής φωνής, είναι το βασικό καθήκον των αντικαπιταλιστών.

[...]

Έχουν περάσει περισσότερες από είκοσι μέρες από την εισβολή του Πούτιν στην Ουκρανία και το κάλεσμα των Ρωσίδων φεμινιστριών σε αντίσταση κατά του Πολέμου.

Συνεχίζοντας στα βήματα των φεμινιστριών που ιστορικά κινητοποιούνταν πάντα ενάντια στους πολέμους, πάνω από εκατό φεμινίστριες ακτιβίστριες βάσης, ακαδημαϊκοί ή εκλεγμένες σε δημόσια αξιώματα από 21 χώρες του κόσμου, υπογράφουν ένα αντιπολεμικό μανιφέστο με τίτλο Φεμινιστική Αντίσταση Ενάντια στον Πόλεμο.

Ανάμεσα στις υπογράφουσες είναι και: η ιταλο-αμερικανίδα φεμινίστρια φιλόσοφος και συγγραφέας Silvia Federicci, η αμερικανίδα καθηγήτρια φιλοσοφίας Nancy Fraser και συν-συγγραφέας του Φεμινιστικού Μανιφέστου για το 99%, η ισπανίδα ηθοποιός Alba Flores, η ΛΟΑΤΚΙ ακτιβίστρια Ailbhe Smyth από την Ιρλανδία, η ισπανίδα φεμινίστρια οικονομολόγος Amaia Pérez Orozco, η ιταλίδα συν-συγγραφέας του φεμινιστικού μανιφέστου Cinzia Arruza, η μαύρη-αμερικανίδα ακαδημαϊκός Keeanga Yamahtta Taylor, η ηγέτιδα-ιθαγενής Lolita Chavez από την Γουατεμάλα, η Mme Fatos από το Κουρδιστάν, η ευρωβουλευτίνα του Die Linke Özlem Demirel, η ιταλίδα ακαδημαϊκός Sara Farris, η канаδή ακαδημαϊκός Susan Ferguson, η ανδολουσιανή βουλευτίνα Teresa Rodriguez, η συν-συγγραφέας του φεμινιστικού μανιφέστου Tithi Bhattacharya, η αργεντινά ακαδημαϊκός Veronica Gago, η ισπανίδα οικοφεμινίστρια Yago Herrero. Ισχυρό στίγμα στο μανιφέστο δίνουν και οι υπογραφές φεμινιστριών από την Λατινική Αμερική, ανάμεσά τους και πολλών ακτιβιστριών για τα δικαιώματα των ιθαγενών γυναικών. Η πρωτοβουλία ξεκίνησε από φεμινίστριες στο Ισπανικό Κράτος.

Ανάμεσα στις υπογραφές από την Ελλάδα βρίσκονται [αναφορά με αλφαβητική σειρά]: η Σίσσυ Βωβού από το Σωματείο Γυναικών Δικαιωμάτων «Το Μωβ», η Άντζελα Δημητρακάκη, μέλος της Συνέλευσης 8 Μάρτη, συγγραφέας και ιστορικός τέχνης, η Γιάννα Γαϊτάνη, μέλος της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη και πρώην βουλευτίνα του Ελληνικού Κοινοβουλίου, η Κατερίνα Γιαννούλια συντονίστρια ΜΕΤΑ και μέλος Γραμματείας Ισότητας της ΑΔΕ-ΔΥ, η δημοσιογράφος και σεναριογράφος Μαρία Λούκα, η σύμβουλος επικοινωνίας και εξειδικευμένη σε ζητήματα φύλου στο Κέντρο Διοτίμα Νατάσα Κεφαλληνού η ακτιβίστρια και καλλιτέχνης Πάολα Ρεβενιώτη και η Κατερίνα Σεργίδου, μέλος της Συνέλευσης 8 Μάρτη και ερευνήτρια Σπουδών Φύλου και Φεμινισμού.

Στο feministsagainstar.org μπορείτε να διαβάσετε όλη την λίστα με τις αρχικές υπογραφές των φεμινιστριών που δημιουργήσαν το μανιφέστο καθώς και το ίδιο το κείμενο στα ισπανικά, αγγλικά, γαλλικά και ελληνικά. Τις επόμενες μέρες θα ανακοινωθούν και άλλες υπογραφές αφού η συλλογή υπογραφών συνεχίζεται και θα ανακοινωθούν τα επόμενα βήματα της πρωτοβουλίας. Ακολουθεί το μανιφέστο μεταφρασμένο στα ελληνικά.

Feminist Anti-War Resistance

Μανιφέστο φεμινιστικής αντίστασης ενάντια στον πόλεμο

Όσες υπογράφουμε το ακόλουθο μανιφέστο:

Καταδικάζουμε απερίφραστα τη στρατιωτική εισβολή στην Ουκρανία της οποίας ηγείται το καθεστώς του Πούτιν, η οποία έχει οδηγήσει σε εκατοντάδες νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένες/ους και η οποία προκαλεί την όξυνση της αντιπαράθεσης μεταξύ των ιμπεριαλιστικών μπλοκ σε παγκόσμιο επίπεδο.

Απορρίπτουμε τις θέσεις που διατυπώθηκαν τις τελευταίες ημέρες και οι οποίες μας ρίχνουν πιο βαθιά στο σπирάλ της πολεμοκαπηλίας. Απορρίπτουμε τις αποφάσεις που κάνουν λόγο για προσθήκη περισσότερων όπλων στη σύγκρουση και για αύξηση των πολεμικών προϋπολογισμών. Απορρίπτουμε τα αφηγήματα περί ασφάλειας που ενισχύουν την αυταρχική λογική και τον милитарισμό. Όχι στο όνομά μας.

Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι το ΝΑΤΟ είναι συνυπεύθυνο για την κατάσταση που δημιουργήθηκε από τον παγκόσμιο επεκτατισμό του και το милитарιστικό αφήγημα περί ασφάλειας. Τα όπλα διαιωνίζουν τον πόλεμο, διαιωνίζουν τη βαρβαρότητα και διαιωνίζουν την οδύνη. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ασφάλεια από την ειρήνη.

Με αυτό το μανιφέστο ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα που απηύθυναν οι ρωσικές φεμινιστικές ομάδες και συμμετέχουμε στη Φεμινιστική Αντίσταση ενάντια στον Πόλεμο! Συνεχίζουμε το φεμινιστικό νήμα της ιστορίας και τη φεμινιστική συμμετοχή στους αγώνες ενάντια στους αντιδραστικούς πολέμους, από το κίνημα που ηγήθηκε η Ρόζα Λούξεμπουργκ το 1914, τον αποκλεισμό του Greenham Common που πραγματοποίησαν γυναίκες κατά των πυρηνικών όπλων τη δεκαετία του 1980 ή το κίνημα Γυναίκες με τα Μαύρα ενάντια στον πόλεμο για να αναφέρουμε μόνο μερικά από αυτά τα παραδείγματα.

Στεκόμαστε στο πλευρό του λαού της Ουκρανίας που θέλει ειρήνη στη ζωή του και απαιτεί κατάπαυση του πυρός. Στεκόμαστε στο πλευρό των κινητοποιημένων Ρωσίδων και Ρώσων πολιτών που, παρά την καταστολή και τις απειλές του αυταρχικού και καταπιεστικού καθεστώτος του Πούτιν, απαιτούν να σταματήσει η στρατιωτική εισβολή.

Γι' αυτό λέμε «Φεμινιστική Αντίσταση ενάντια στον Πόλεμο». Πίσω από το ΟΧΙ στον πόλεμο δεν υπάρχει καμία αφέλεια. Ο μόνος πραγματικός

δρόμος προς την ειρήνη είναι η αποκλιμάκωση του πολέμου. Απαιτούμε μια ριζική αλλαγή πορείας προκειμένου να σπάσει το милитарιστικό σπирάλ που ξεκίνησε από τη Ρωσία και υποστηρίζεται από το ΝΑΤΟ. Απαιτούμε την άμεση διαγραφή του εξωτερικού χρέους των 125 δισεκατομμυρίων δολαρίων της Ουκρανίας ως ένα συγκεκριμένο μέτρο στήριξης του ουκρανικού λαού και καταγγέλλουμε τις μεταρρυθμίσεις και τους όρους που επέβαλε το ΔΝΤ τα τελευταία χρόνια.

Το μάθημα από τις οδυνηρές εμπειρίες του πολέμου και των συγκρούσεων στην Ευρώπη τον περασμένο αιώνα πρέπει να σηματοδοτήσει τη δέσμευση και τη δράση μας. Ο πόλεμος είναι ασυμβίβαστος με τις βασικές αξίες και τους στόχους του φεμινιστικού κινήματος. Για την ειρήνη, τη συνύπαρξη των λαών και τη δημοκρατική επίλυση των συγκρούσεων.

Είμαστε πολλές και πολλοί και λέμε:

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ,
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ,
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ,
ΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΕΙ